XXXII. ÉVFOLYAM 51. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1976. DECEMBER 16.

Ludas Matyi

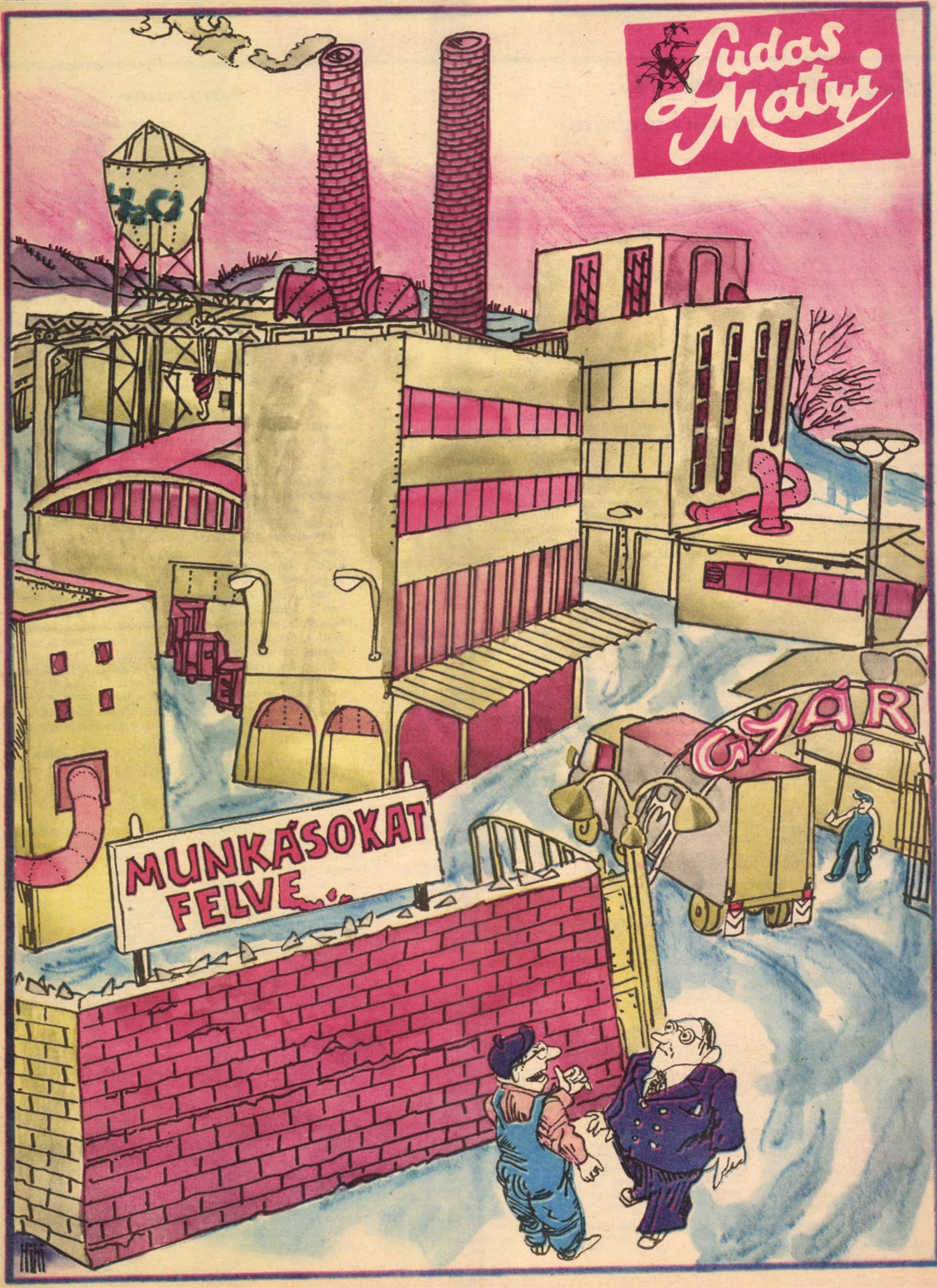
H2O
MUNKÁSOKAT FELVE...
GYÁR
Hihi

Hegedűs István rajza

MUNKAERŐHIÁNY — *A címfestőnk is kilépett...*

KEDVES LUDAS!

Ludas Matyi nem érti:

MI BAJ A PESTI LIFTEKKEL?

HÁNY FELVONÓ van tulajdonképpen Budapesten? A Fővárosi Tanács Ingatlankezelési és Építési Főigazgatóságának válasza meglepő: 4000. *Ilyen kevés a lift egy kétmilliós metropolisban? Ez okoz annyi gondot és bosszúságot?* (Ennél több van, persze, de az OTP- és szövetkezeti házak liftjei nem ennek a hivatalnak a felügyelete alá tartoznak.)

S ha mindössze csak négyezer, akkor ugyan *miért nem lehet a liftproblémát hamarosan és gyökeresen megoldani?*

Panaszkodni lehet, a bírálat realitásához azonban nem árt az előzmények ismerete. Kényszergyaloglásunk okozta zihálásunkat nem csillapítja ugyan, de tény: a házkezelőségek a lakóházak államosításától kezdve sok éven át nem költhettek jelentősebb összeget renoválásra. A Városházán őszintén állítják: a jelenlegi ötéves terv az első, amely a lemaradásnak legalább egy részét megpróbálja behozni. A lifthelyzetet *igazán* rendbehozni azonban — 1980 előtt nem lehet.

A pénzszűkén kívül volt más probléma is. A Hajtómű- és Felvonógyár sok évig jobbára csak exportra gyártott lifteket. (Igaz, nem is lakóháziakat.) Sok évi huzavona után a Ganz-MÁVAG-ra bízták a lakóházi liftek gyártását. Méghozzá svájci licenc alapján. Azt meg kellett tanulni. Eredmény: a lakóknak *ma is* az a tapasztalata, hogy nem elég könnyen, nem elég gyorsan, s főleg nem eléggé nagy számban készülnek az új liftek a bérházakba.

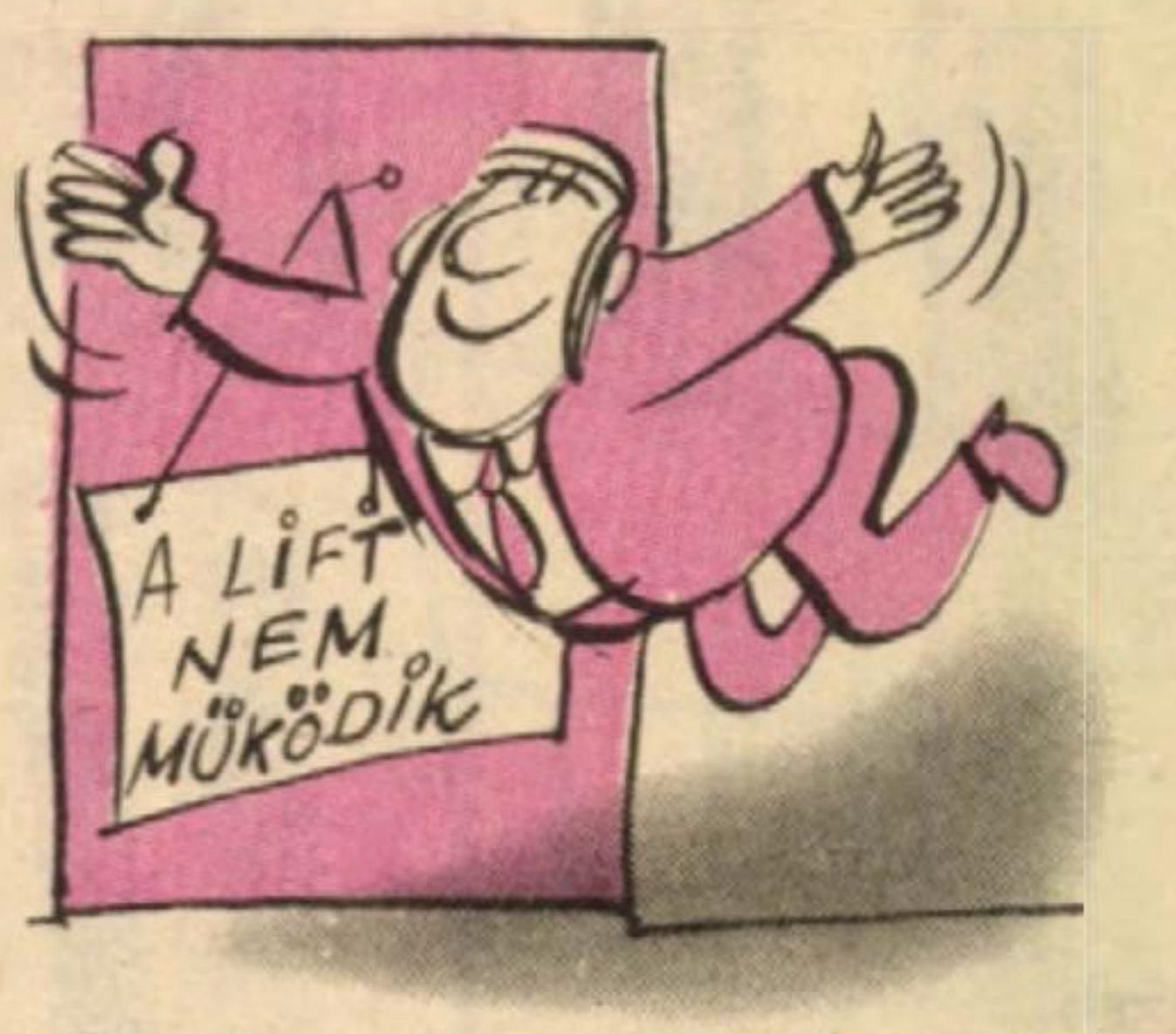

És a javítások? Nemcsak a régi házakban romlanak el a liftek, az új, a modern felvonók is sűrűn elromlanak. (A lakosság feltevése: *talán nem tanultuk meg eléggé perfektül a liftgyártást, vagy amit tudtunk, elfelejtettük?)* S a hibák kijavítása de sokáig tart! (A lakosság másik feltevése: *a javítás-szerelést is elfelejtettük, vagy nem tanultuk meg igazán jól?)* Más a vélemény a Városházán: „A Fővárosi Tanács anyagi és műszaki keretet biztosított a korszerű javító és karbantartó szervezet létesítéséhez". (Incselkedő kérdés: mennyi bajunk lenne liftjeinkkel, ha a szervezet *nem lenne* „korszerű"?) Továbbá: „A Fővárosi Felvonójavító Vállalat az átalánydíjas karbantartási rendszer bevezetésével (ezt a budapesti liftek több mint felére kiterjesztették már) megkezdte a felvonók szervezett üzemeltetését".

BIZTATÓ SZAVAK, de állítsuk reflektorfénybe e „szervezett üzemeltetést" egy példával. E sorok írója ezt ismeri a legjobban: ötemeletes, régi belvárosi bérház negyedik emeletén lakik. A ház mintegy tízesztendős, félmodern liftje gyakran elromlik. A Fővárosi Felvonójavító tartja karban, átalánydíjasan. Ám nem szitkozódva, hanem derűlátással mászom fel a negyedik emeletre, amióta a hivatal írásba adta: „A megtett intézkedések alapján kijelenthetjük, hogy a felvonókérdés jó úton halad a megoldás felé." Évekkel ezelőtt, amikor még nem vezették be ezt a „korszerű" (?) új szervezési formát, régi házfelügyelőnk órák, de legfeljebb rövid napok alatt elintézte a liftjavíttatást a HKI-val, vagy mással, esetleg a házban lakó Tóth bácsival. Most legutóbb: négy hétig volt rossz a felvonó, s miután az „átalánydíjas" vállalat megjavította, teljes huszonnégy óráig működött is: csak harmadnap állt le ismét. Azóta hol jár, hol nem jár. De „átalánydíjasan". Sőt: „korszerűen" és „szervezetten".

A Városházán viszont az a vélemény, hogy intézkedéseik: „azt bizonyítják, hogy ma már nem szükséges radikális intézkedés megtétele, csupán a lakosság türelmére van szükség ahhoz, hogy a megtett intézkedések realizálódjanak".

DE HÁT KI tehet róla, hogyha a liftezni akarók nem annyira türelmesek, mint az új lifteket oly komótosan gyártók, a meglevő lifteket pedig oly hosszasan, s gyakran oly selejtesen javítók?

Barabás Tamás

RAPLIS TEJSZÍN

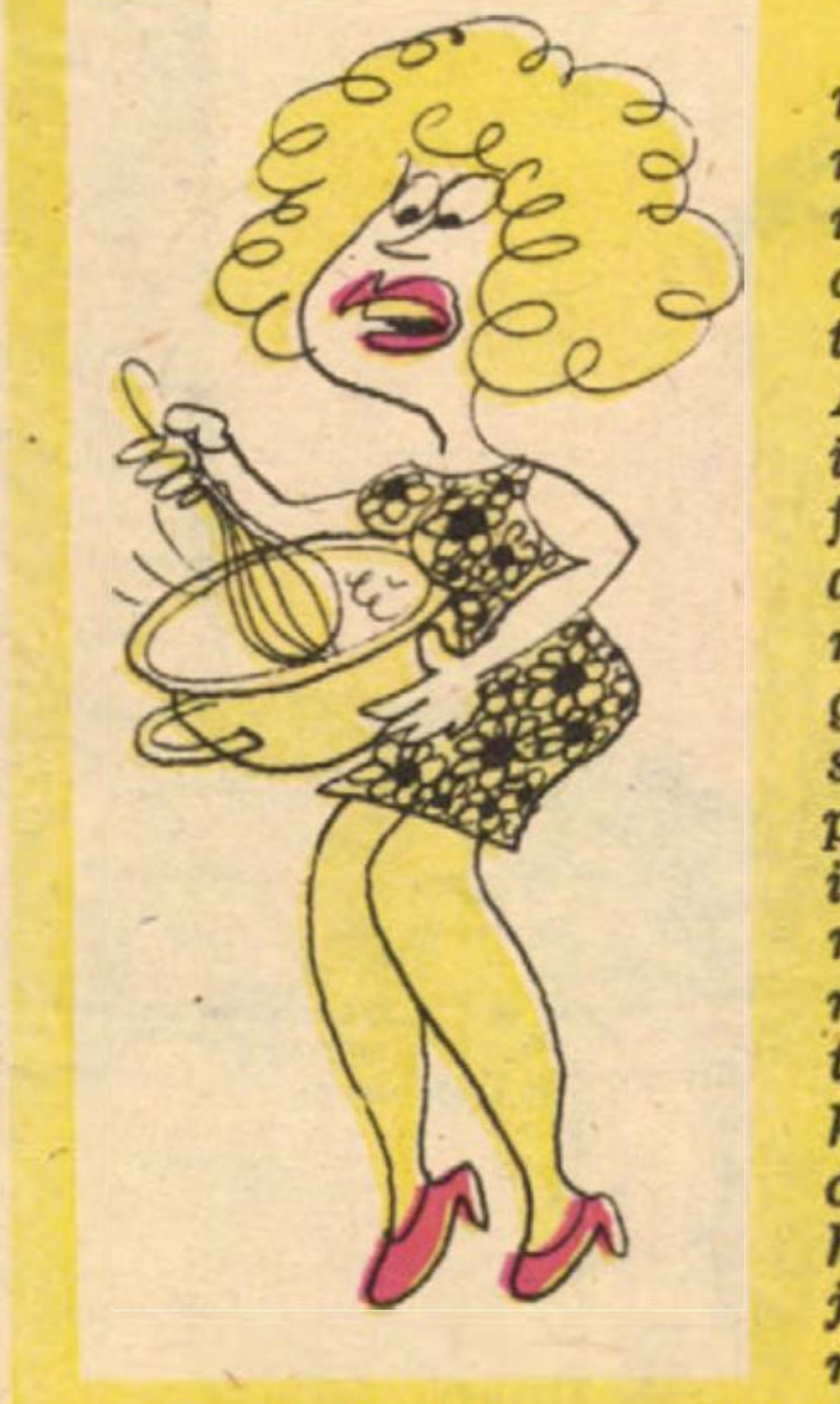

Az első ütésektől — némi habozás után — habzani kezdett a Dunatej poharazta tejszín. Ám csak egy darabig tűrte a verést; aztán megmakacsolta magát. A lé tetején keletkezett hab is folyóssá vált. Nem volna friss? De mennyire, hogy az. A dátum bélyegzése szerint még nem is került forgalomba. A pohár tüzetesebb vizsgálatának néhány perce alatt, az előbbieknél is különösebb fejlemény mutatta, hogy nem hagyományosan jámbor, verést tűrő, hanem raplis tejszín került a habüstbe. A folyadék teteje ugyanis magától habbá dagadt, mintha azt jelezte volna: veréssel semmire se mehetek vele.

Fent úszott az „önként-hab", alatta lé. Nosza, verjük hozzá habbá a többit is. Az újbóli verésre a hab megint leveses lett. Állj össze magad, te vacak, gondoltam mérgesen, s hagytam neki időt az öntevékenységre és lám, a teteje megint habbá áll össze. Mit lehet tenni? Tetejét leszedni, folyadékot provokálni, mire megy magától? A lé alja nem ment semmire. Végeredmény: fél adag habtejszín, fél adag híg lé.

Mindezek után válaszra várna: ha a Dunatej úgy „nevelte" a tejszínét, hogy az a verést ne tűrje, csak a kíméletesebb szifonpatron hatására váljék engedelmesen habbá, akkor ezt miért nem közlik a vásárlóval? Ha kalóriaszegénység miatt nem lesz hab a tejszínből, miért nem pótolják a zsiradékot habosítóval? Ha még nem kvadrál a 3 napos tartósítás a tejszín habzóképességének megőrzésével, akkor miért nem az üzemben folytatják a kísérletezést, miért a vásárlónak kell károsodnia? Végül: a minőségellenőrzést milyen módszerrel végezték; a próbafelverést, mint korszerűtlen műveletet, netán mellőzték? Korszerűtlenség ide, idejét múlta eljárás oda, ma még legalább annyian vernek kézzel habot, mint ahányan gyereket.

(-gnes)

JEGYÜZÉREK

Örömmel olvastam Mi baj a pesti mozikkal? című cikküket, egy dolgot azonban hiányoltam belőle. Nem volt szó a jegyüzérekről. Egy-egy szórakoztató film premierje után szervezetten és tömegesen jelennek meg a mozi előtt. Ma se értem, hogyan tudják beszerezni a jegyet, hogy az még teljes tömbben van? A moziba járó közönség már látásból ismeri a jegyüzér „törzsgárda" tagjait, 3—4 razzia után a rendőrség is simán elfoghatná őket.

Kiss István

1114 Bp., Bartók Béla u. 55.

A CÍMZETTEK VÁLASZOLNAK

Pardon!

Igaza volt B. Gy. Nincs pardon? című glosszájának. (Ludas, 46. szám.) Az említett tudakozvány a postán rendszeresített nyomtatvány, az értesítés szövege száraz ténymegállapításokat közöl, udvarias bocsánatkérést valóban nem tartalmaz. Az értesítés szövegének megváltoztatására felettes szervemnél javaslatot teszek.

Csapó Vilmos
gazd. ig. h.
Postaigazgatóság, Sopron

Írás és tett

A Ludas 44. számában megjelent Levélváltás című cikk kifogásolja, hogy Komlósi Mihályné (Orosháza) panaszos levelére nem válaszoltunk. Írásban csakugyan nem: tettben azonban igen. Azonnal intézkedtünk mindkét panasz okának megszüntetésére.

Benkó Imre
főosztályvez.
Orosháza és Vidéke ÁFÉSZ

Tükrözés

Levelesládánkból rovatuk (Ludas, 47. szám) közölte Bognár László panaszát visszapillantótükréről, amelyet „május végén elküldtek KERMI-vizsgálatra, de onnan novemberig se kapott se tükröt, se választ". A vásárló azért nem kapott — nem is kaphatott — tőlünk választ, mert reklamációját sem a bolt, sem annak központja hozzánk nem továbbította.

Dr. Ritter Tiborné
főosztvez., KERMI

ÚSZÓSZEMÜVEG

Szemüveget az úszóknak című cikkecskénknek (Ludas, 46. szám) hármas visszhangja támadt. Közöltük már az Ofotért levelét, amely szerint a vállalat üzleteiben rövidesen árulnak úszószemüveget. Antal Blaskó, Stein bei Nürnberg-i (NSZK) olvasónk ezt írta: „Amennyiben még nem sikerült szerezni, én felajánlom, hogy szívesen küldök egyet, ha megírják az illető címét". Mielőtt még közöltük volna olvasónkkal a címet, kis csomagot hozott a posta — benne úszószemüveggel. Feladója: Szabolcs Malonyai, 6483 Bad Orb., NSZK. Címzett: Ludas Matyi, „f. i." részére. Ludas Matyi és „f. i." köszöni.

NEM JAVUL A MAGNÓ

Szép új magnóm négy hónapig küszködött, aztán eltompult a hangja, akadoztak, majd leálltak a kerekei. Bevittem a szervizbe, ahol közölték: nézzek be egy hónap múlva. Nem részletezem, elég annyi, hogy magnóm immár másfél éve (!) tartózkodik a szervizben, ahol a szerelők talán arra várnak oly türelmesen, hogy a készülék végül majd magától megjavul? Az én türelmem azonban sajnos már elfogyott.

Németh Terézia

8054 Balinka-Mecsér, Bányász u. 7.

VITALITÁS

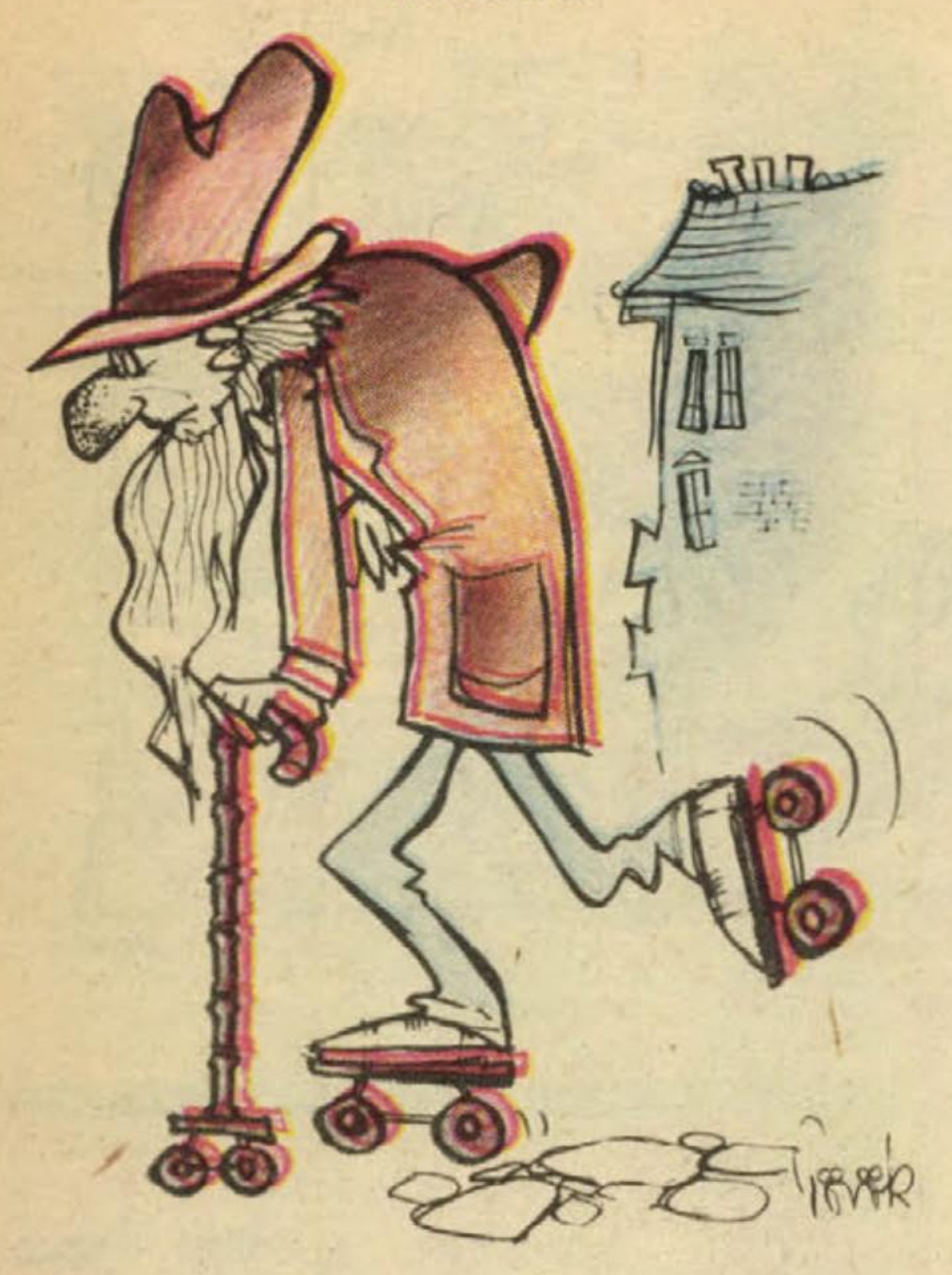

HENRY MUNKÁT KERES

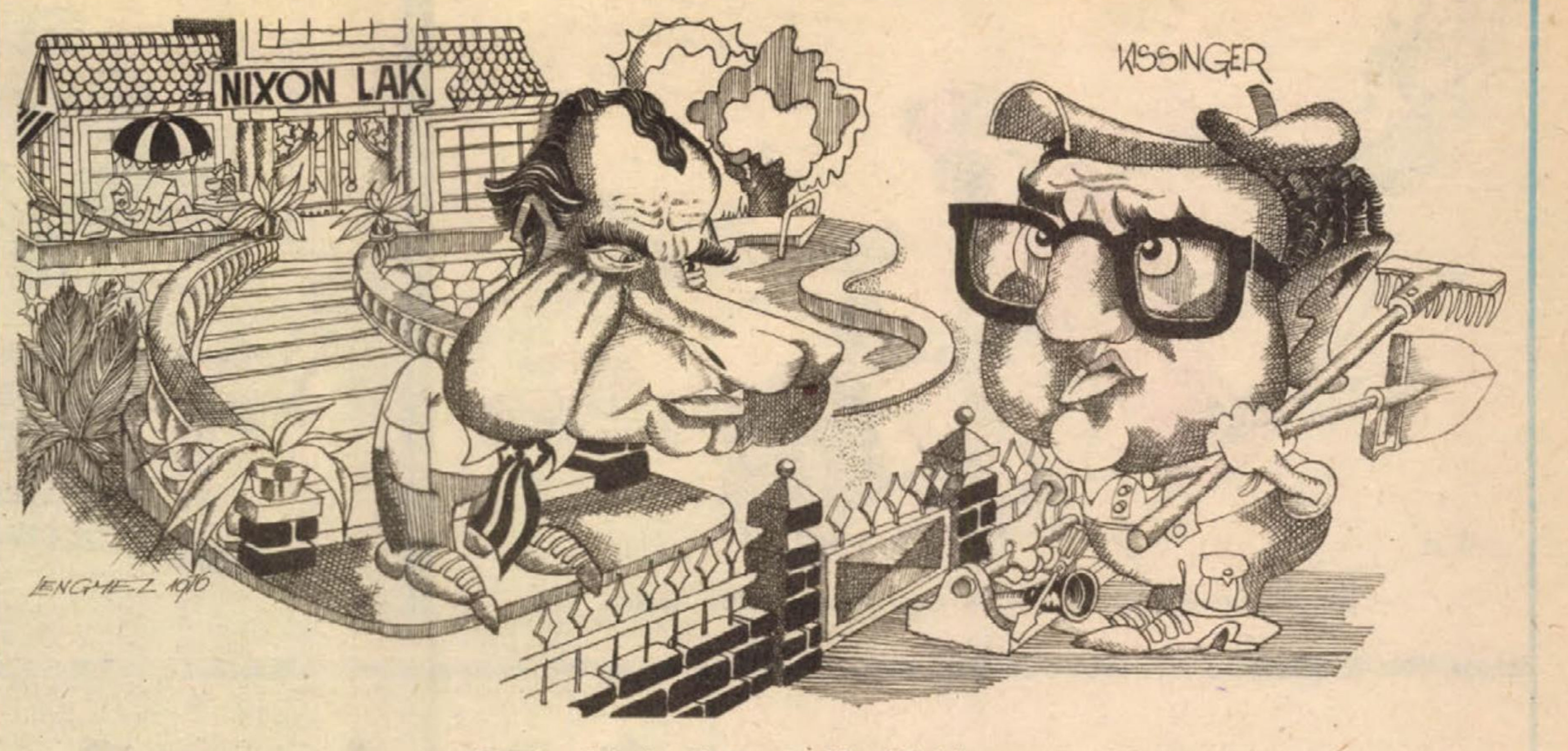

– Minden ház körüli tennivalót vállalok . . .

Már akkor gyanítottam, hogy baj van a szén körül, amikor láttam Gyömrőn az üres TÜZÉP-telepet. Gyanítottam, de nem hittem. Hinni csak akkor kezdtem, amikor a sajtó is megírta. Mert a saját két szeme könnyen megcsalhatja az embert, na de a sajtó...

A Szabad Föld lelkes riportere sorra kérdezte Pest megyében az illetékeseket: miért nincs elég szén? Egy híján minden nyilatkozó az ismert szállítási nehézségekre hivatkozott. Megnyugodtam: ja, ha nehézségek vannak, s ráadásul ismertek is, az más...

Mígnem aztán egy másik lapban olvastam a Pest megyei Szállítási Bizottság nyilatkozatát, miszerint az őszi-téli szállítások jelentősebb zökkenők nélkül, rendben folytak. Ezek szerint vagy nem voltak szállítási nehézségek, vagy nem voltak ismertek, ha még a Szállítási Bizottság sem tudott róluk.

Egyelőre tehát csak annyi világos, hogy a lakosság nyilatkozatokkal való ellátása zökkenőmentes.

De miért nem volt elég szén? Csak úgy lehet, ahogy az az illetékes mondta, aki nem a szállításra kente a dolgot, hanem logikus, világos magyarázatot adott, miszerint: *„A látszólagos zavarnak lélektani okai vannak. Aki meghallja, hogy nincs szén, ha tele van a fáskamrája, akkor is megy újabb mennyiséget vásárolni.”*

Csakis így képzelhető az egész. Hajnali pitymallatszókor felül János bácsi az ágyban és odafordul oldalbordájához, ilyetén szókkal:

— Pince-padlás tele már fáintos tüzelővel, de a fejünk alatt még elférne néhány tonnányi, nézz ki fiam, Sára, a TÜZÉP-telepre, vegyél még egy kis szénmennyiséget...

Csak az a bökkenő: miért volt más a szénvásárló magyar lélektana tavaly meg tavalyelőtt? Akkor miért nem tülekedett sort állani a TÜZÉP előtt?

Valahol máshol kell keresni a tüzelőellátás zökkenőmentes akadozásának az okát.

Még föltételezni is restellem, de azért megkockáztatom: hátha az, akinek a vagonokat igényelni kellett volna, nem küldte el időben a rendelőpapírokat? Miért nem? Lélektani okokból, úgy lehet. Mert neki a rendelő szóról mindig a fogorvosi rendelő jut eszébe, s ettől mérhetetlenül szomorú lesz. Gyermekkori trauma ez: egyszer az iskolafogászaton görbén nézett rá a fogorvos bácsi törpepapagája...

Na nem, ez badarság. A vagonrendelés igen fontos munka, azt csak precíz, megfontolt ember végezheti....

Az is lehet, hogy az illető rendelt, csak az a másik illető, aki a vagonok elosztásával foglalkozik, nem adott. Hogy miért nem? Lélektani okokból. Mert valahányszor az illető tűnődni kezd azon, hogy osszon vagy ne osszon vagont, mindig az ismert ultis bemondás ugrik az agyába: „piros ász oszt, nem oszt”, a piros ászról pedig a tavasz jut eszébe, s ennek következtében tavaszra osztja be tüzelőszállításra a vagonokat... Egyébként is: miért kell mindenkinek télen fűteni? Itt volna az ideje, hogy megszüntessük a fűtés idényjellegét. Sokat enyhíthetnénk az ismert szállítási nehézségeken, ha az ország különböző részeiben más-más évszakban fűtenének.

Ez is butaság, persze. A vagonelosztás igen fontos munka, azt csak precíz, megfontolt ember végezheti. Hogy is lehet feltételezni, hogy ilyen fontos célra ne küldött volna vagont?! Küldött ő bizony, mondta is neki: na, légy jó, kis vagon, menj és szállítsad a szenecskét... De a vagon megmakacsolta magát és nem ment. Miért nem ment? Lélektani okokból, bizonyára...

Most jut eszembe: a tehervagonnak nincs is lelke. Lélek nélkül pedig nem megy! Lélektelenül ezt nem lehet csinálni.

Nem bizony.

Radványi Barna

IZGATOTT PÁCIENS

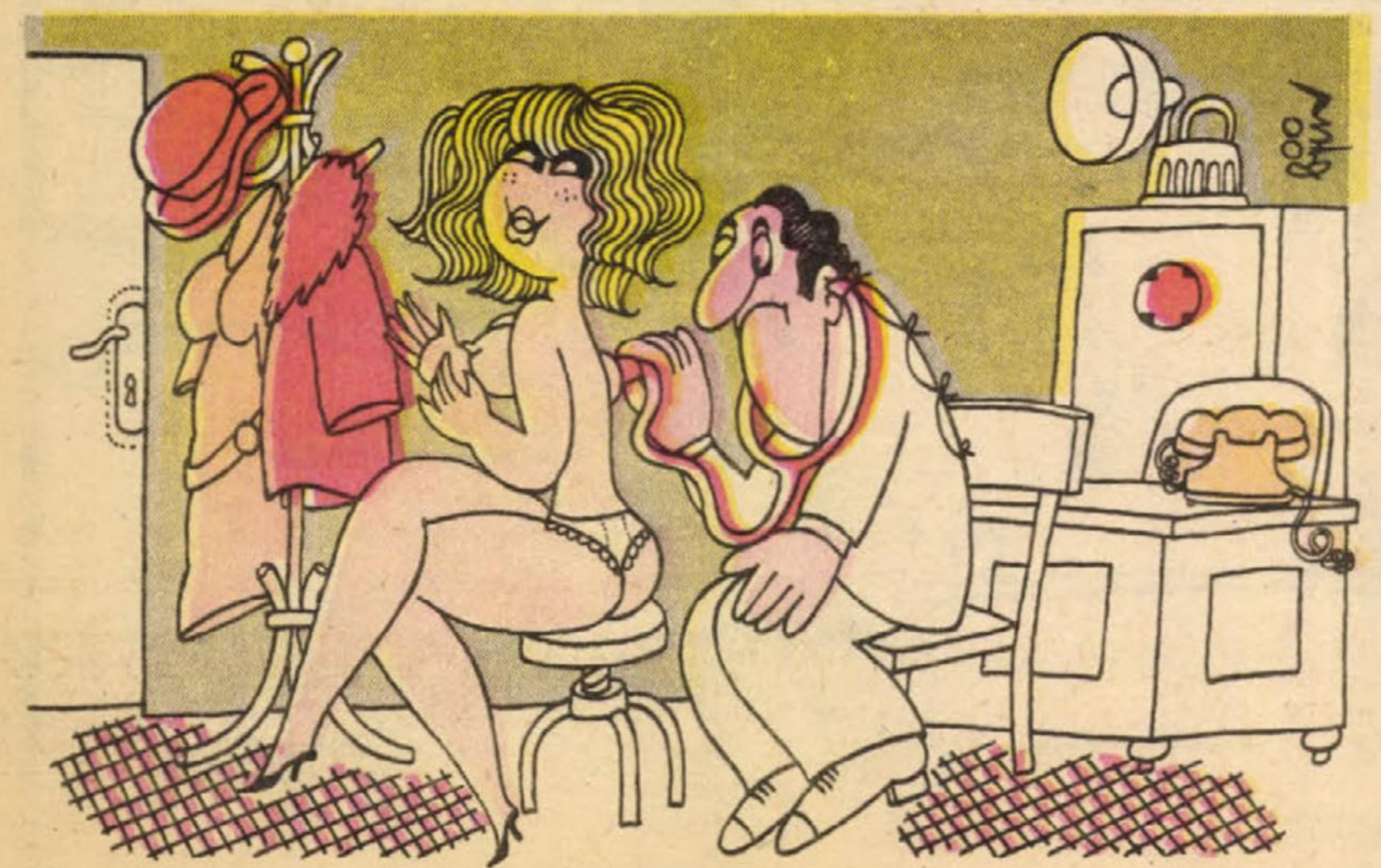

– Ha valami érdekeset hall, doktor úr, mesélje el nekem is.

FEJLŐDŐ FALU

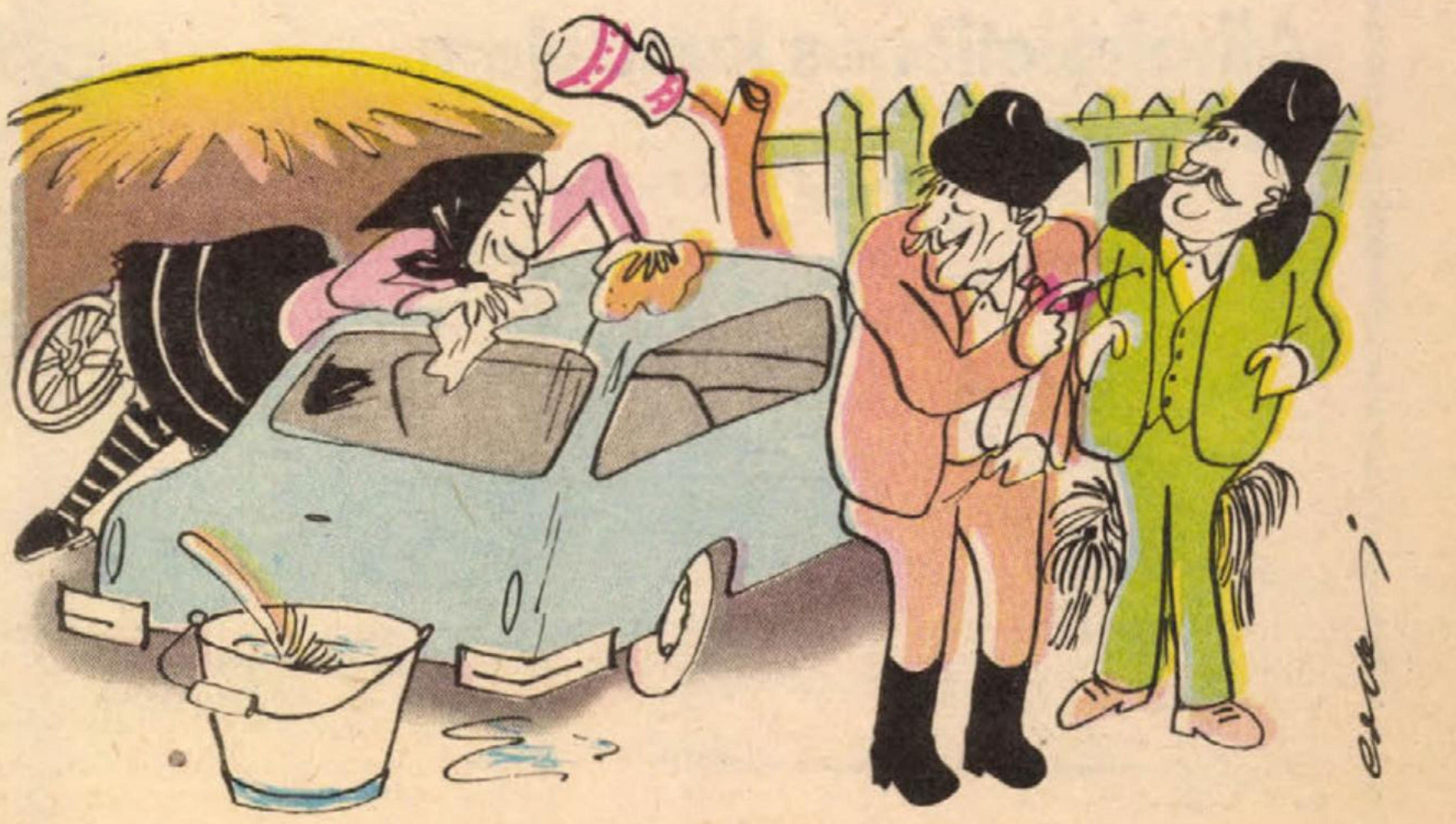

– Az állatgondozás is a nők dolga...

VASÁRNAPI SÍTÚRA

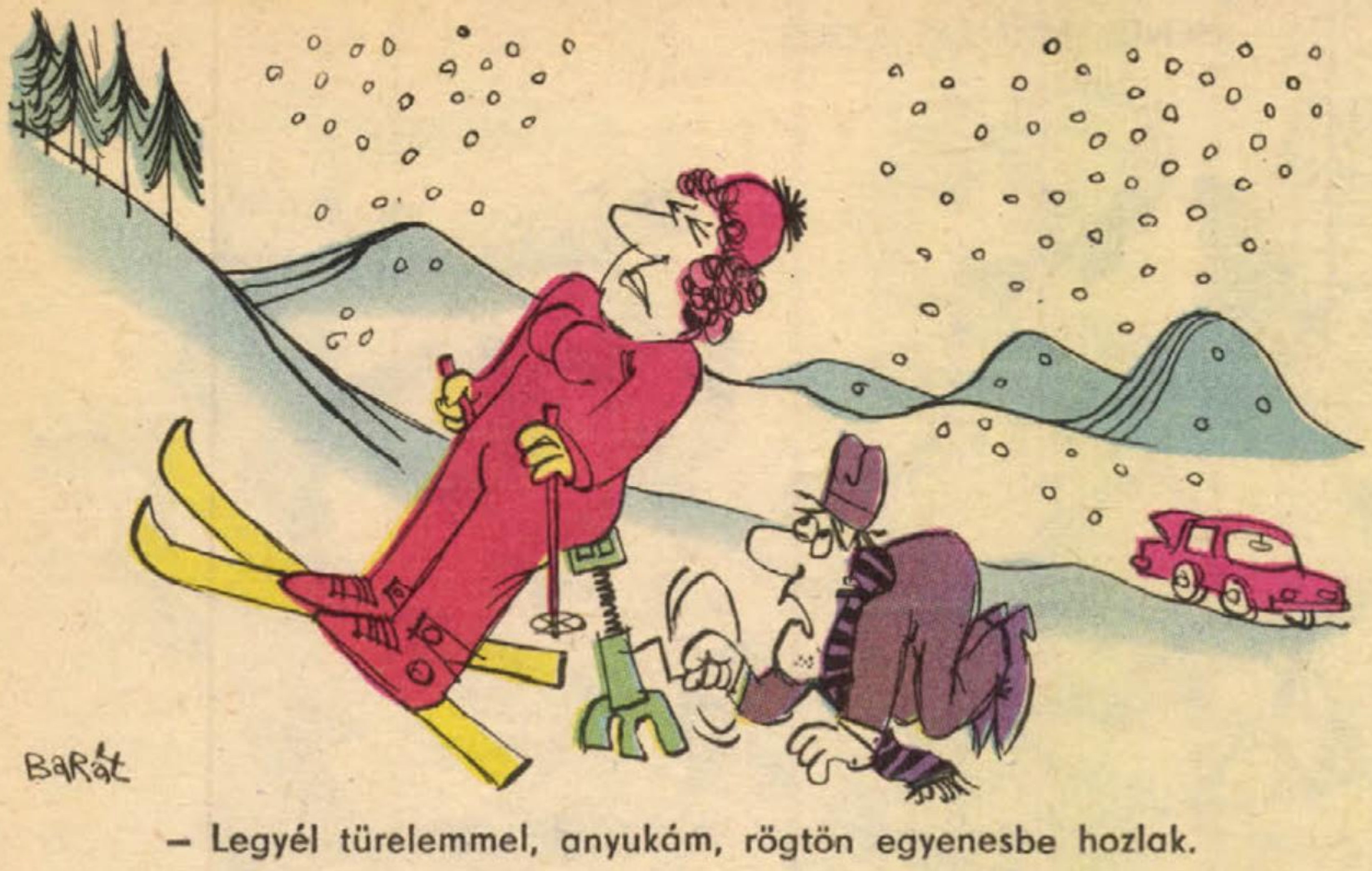

— Legyél türelemmel, anyukám, rögtön egyenesbe hozlak.

AMBÍCIÓ

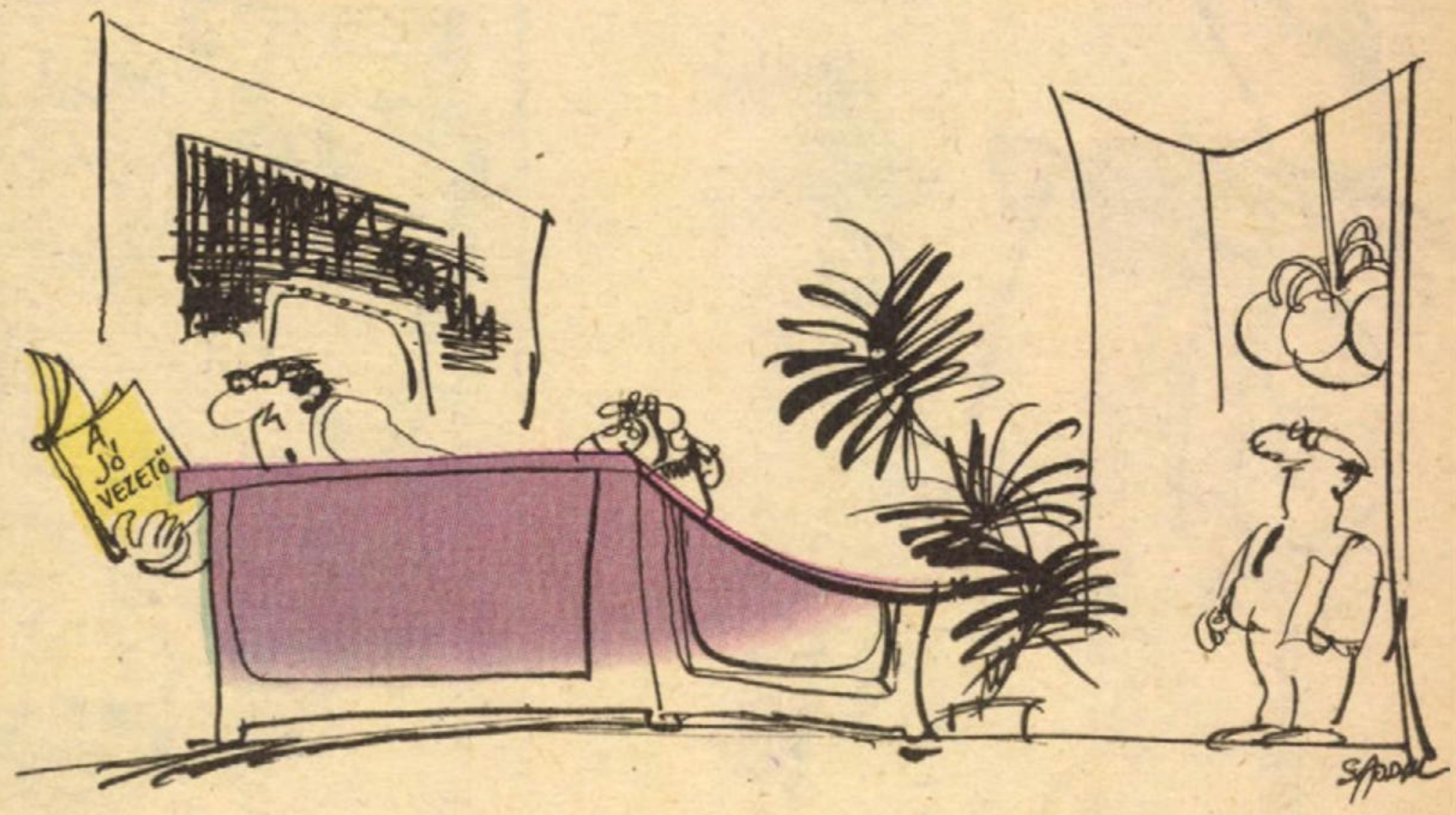

KI ZAJONG?

Már teljesen kikészültem — szólított meg Somorjai úr, miközben sorbanálltunk a kuka előtt. — Maguk is hallják a zongorát?

— Mindig ugyanaz. Tara-pi-pa, tira-tira pam. Azt hiszem, Chopin...

— Ugyan! Liszt! Egészen biztos. Esetleg Kodály. Vagy Beethoven.

— Mindig csak a pam-ig, soha tovább.

Karcaginé, a házmester közbevágott:

— Valami gyerek lesz a negyediken. Az ottani lakók panaszkodnak a legtöbbet.

Somorjai úr mérgében elfehéredett, miközben szemétvedrének tartalmát igyekezett belegyömöszölni a színültig telt kukába.

— És még erre a házra mondják, hogy nívódíjat kapott. Csak tudnám, miért? Az ajtók deformálódva, az ablakokat nem lehet kinyitni, a falak meg olyan vékonyak, hogyha valaki a szomszédban tüszszent, elkapom a náthát.

— A melegvizes csövek vezetik ennyire a hangot — jegyeztem meg némi büszkeséggel, hogy ilyen jártas vagyok tudományos kérdésekben. — Azt már kinyomoztam, hogy egy nagy fülű gyerek a második emelet négyben kocogtatja a csöveket. Morzézni tanul.

Somorjai dühösen legyintett.

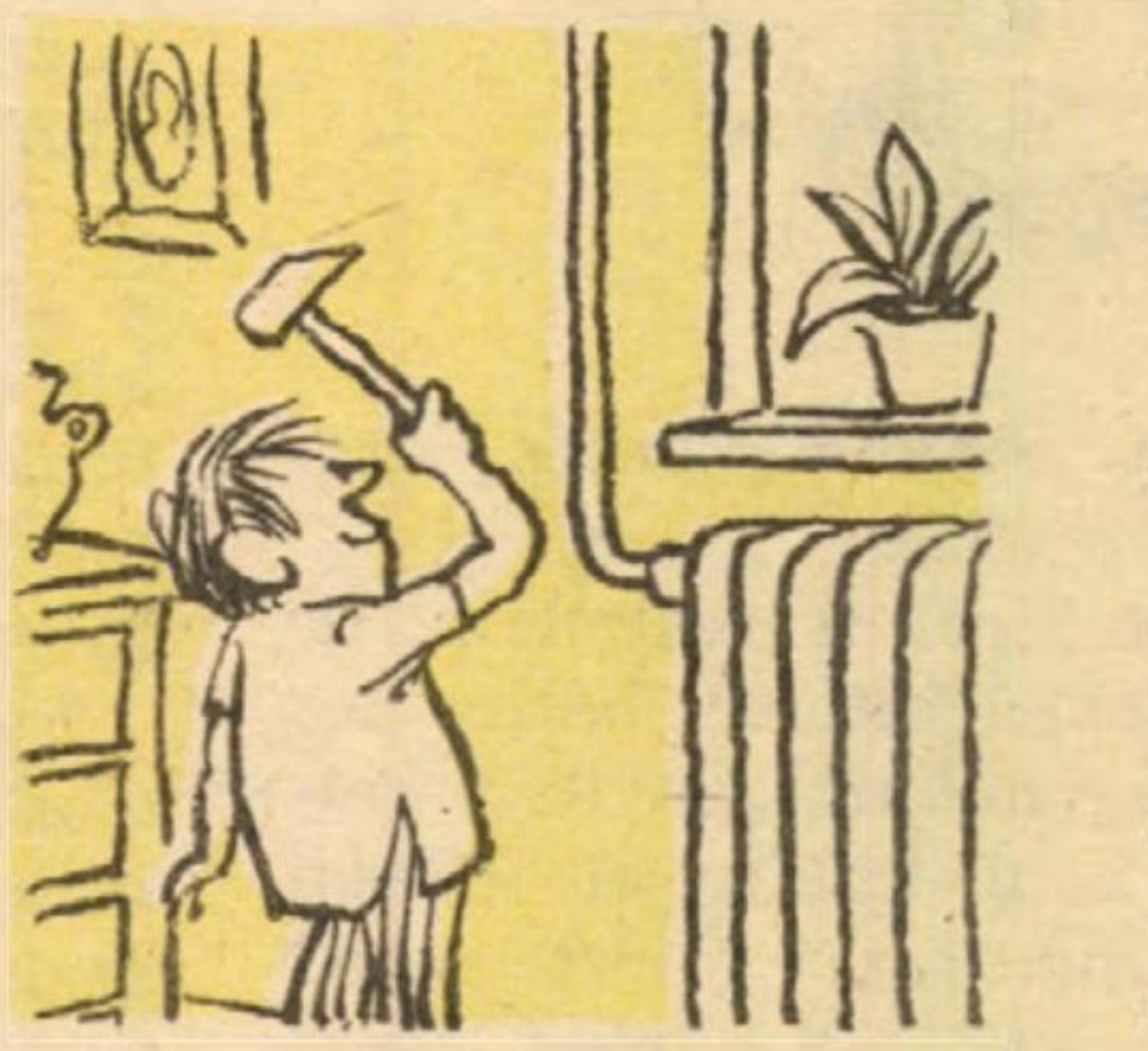

— Nézze, engem nem érdekelnek ezek a műszaki dolgok. Engem csak az érdekel, hogy valaki állandóan zongorázik, és én meg fogom ölni! Már álmomban is azt az átkozott tara-pi-pa tira-tira pam-ot hallom.

— Inkább a maga dolgával törődne! — förmedt rá a házmesterné. — Szóljon rá a kedves feleségére, hogy ne énekeljen reggelenként a fürdőszobában. A férjem éjszakás, és nem tud aludni a ricsajtól.

— Talán még a tányért is hangosan csörgetjük a konyhában?

— Hát eléggé, de ebbe nem szólhatok bele, reggelizzenek a lakók, de a gajdolás azért mégiscsak sok...

— Kérem, ne veszekedjenek! — vágtam el a vitát. — Inkább fogjunk össze és keressük meg azt a suhancot, aki Ravelt játszik.

— Muszorgszkijt — szólt közbe Somorjai.

— Ha akarják, megkereshetjük együtt — mondta Karcaginé. — Én a szélső lakásra gyanakszom, a negyediken.

Felmentünk a negyedikre, kezünkben az üres vödrökkel és becsöngettünk. Idős néni nyitott ajtót.

— Jöjjenek, jöjjenek, már vártam magukat! Nagyon kérem, a fürdőszobánál kezdjék, a konyhát elég, ha meszelik.

— Kérem szépen, mi csak azt szeretnénk tudni, hogy nincs-e a néninek egy unokája, aki zenélni tanul?

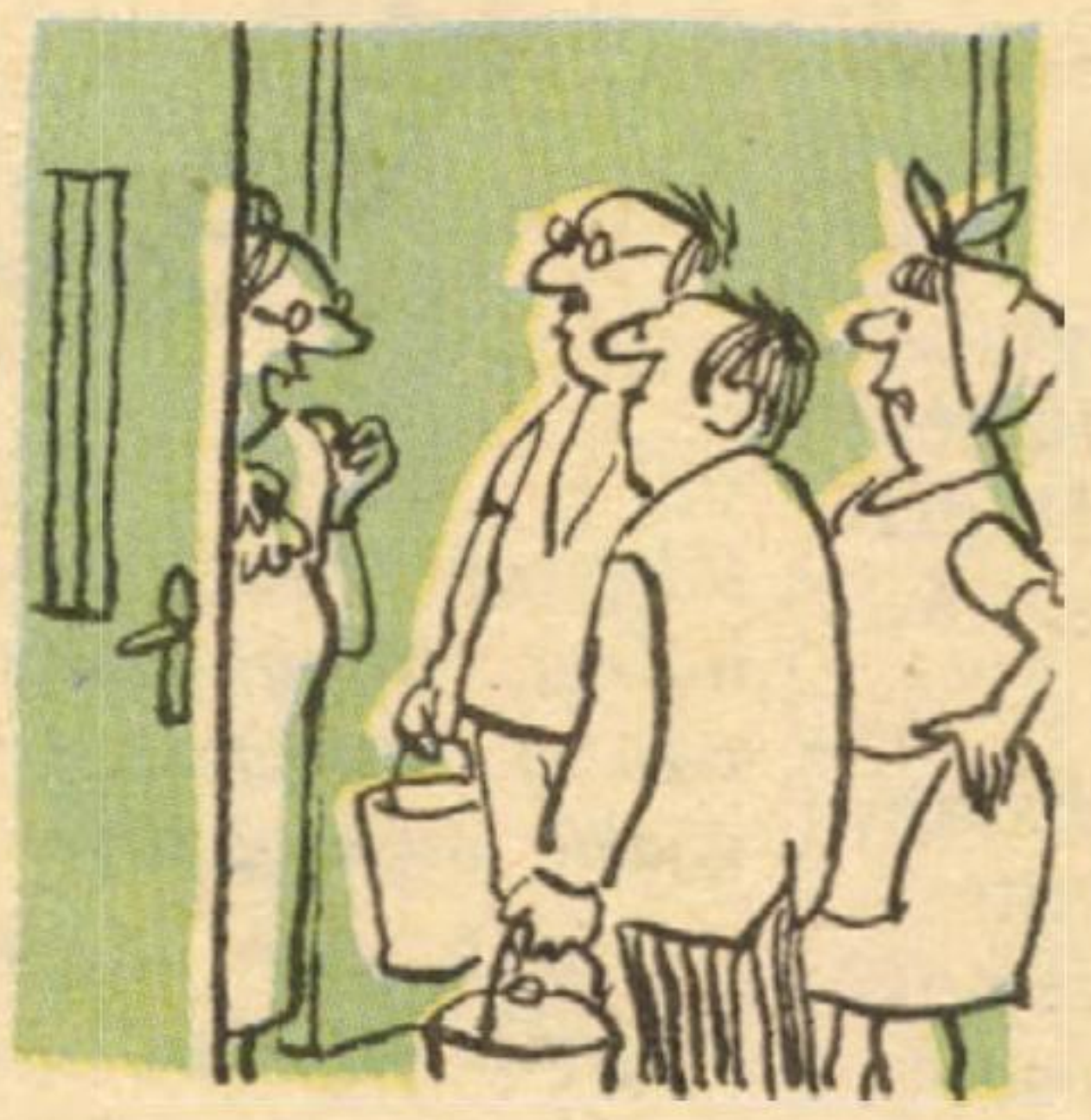

— Jaj, minek fáradtak, kedveskéim, tudtam volna én is vödröt adni maguknak.

— Gyerünk az ötödikre! — döntöttük el egymásközt és sűrű bocsánatkérések közepette, a néni legnagyobb csodálkozására, megpróbáltunk visszaszállni a liftbe.

A lift azonban nem indult.

— Megsértődött — dörmögte Somorjai úr. — Lehet, hogy csak az épület kapott kitüntetést, a liftről megfeledkeztek.

— Nem! Az egész ház nívódíjas!

— Akkor meg nyilván most vette ki a jutalomszabadságát...

— Ne viccelődjön — ripakodott rá a házmesterné —, most mehetünk gyalog.

— Hagyjuk a csudába az egészet! Gyerünk haza.

Amikor végre beléptem a lakásomba, szomorúan állapítottam meg, hogy sohasem fogjuk megtalálni a csendháborítót.

— Szegény Somorjai, milyen megviseltnek látszott — gondoltam, miközben fáradtan leültem a zongoraszékre és bánatosan játszani kezdtem. Tara-pi-pa tira-tira pam...

Selmeczi Tibor

MI Mindenki iskolája

SAJDIK FERENC RAJZA

Alkoholellenes küzdelem

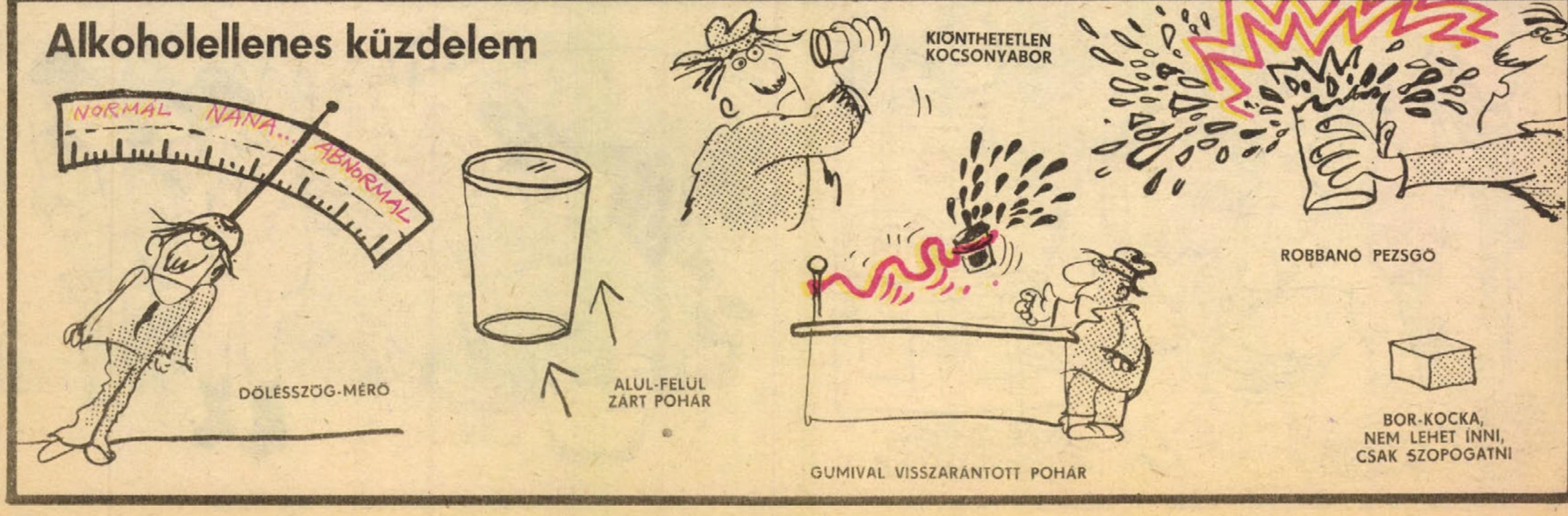
NORMÁL
NANA...
ABNORMÁL
DŐLÉSSZÖG-MÉRŐ
ALUL-FELÜL ZÁRT POHÁR
KIÖNTHETETLEN KOCSONYABOR
GUMIVAL VISSZARÁNTOTT POHÁR
ROBBANÓ PEZSGŐ
BOR-KOCKA, NEM LEHET INNI, CSAK SZOPOGATNI

A VIDÉK HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

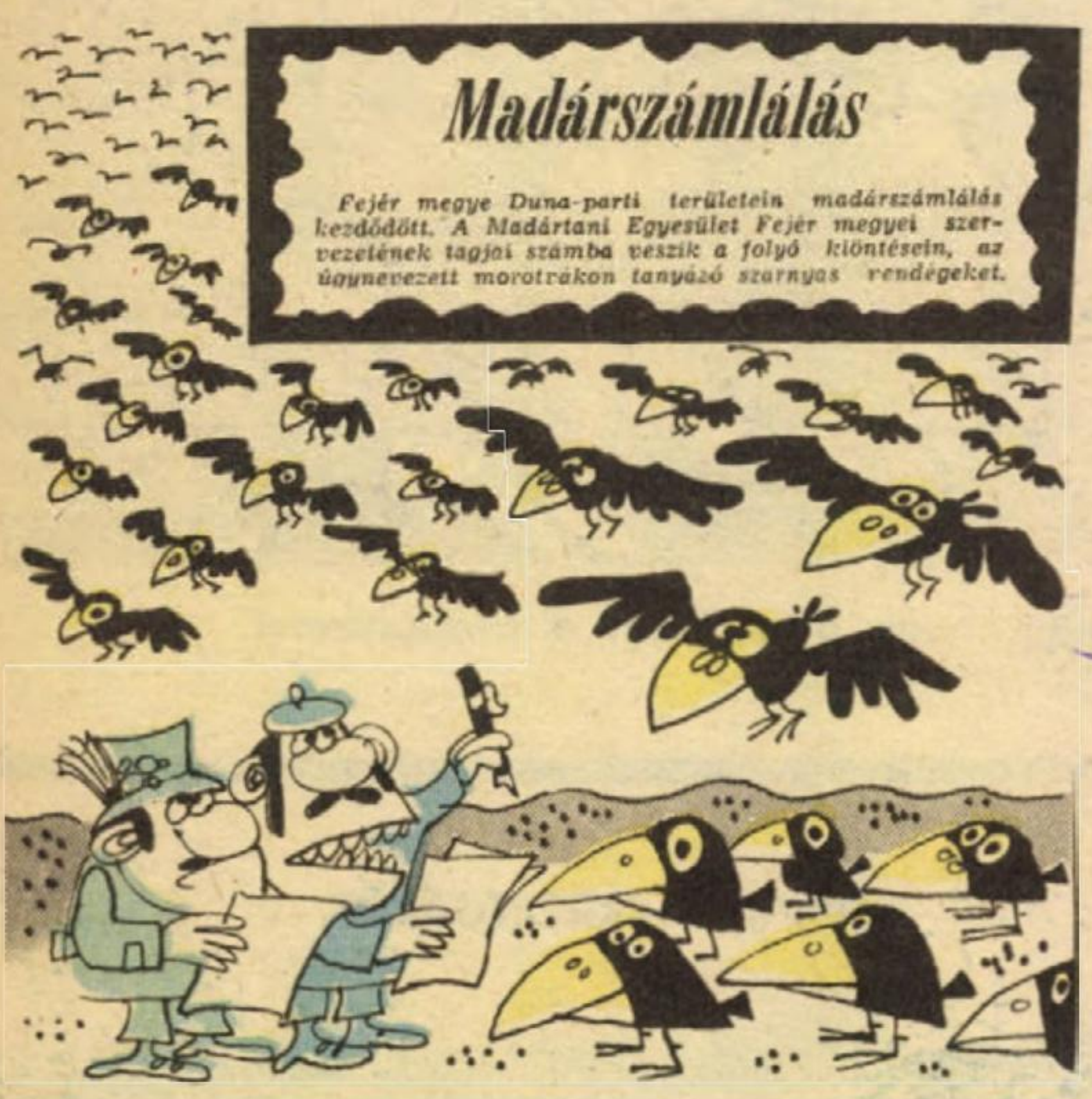

Madárszámlálás

Fejér megye Duna-parti területein madárszámlálás kezdődött. A Madártani Egyesület Fejér megyei szervezetének tagjai számba veszik a folyó kiöntésein, az úgynevezett morotvákon tanyázó szárnyas vendégeket.

– A Kovács egy mázlista. Ő számlálja a nemes kócsagokat.

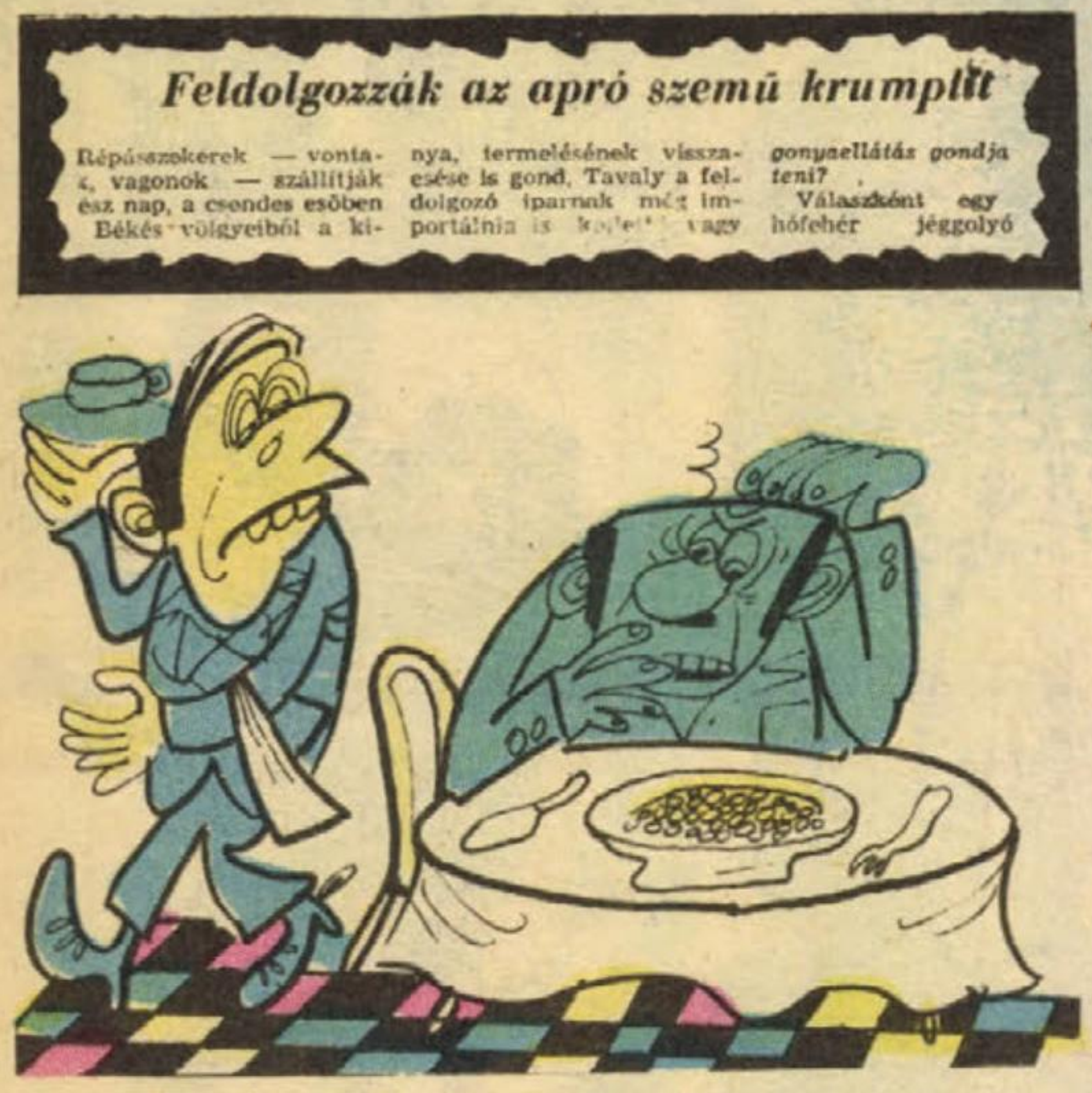

Feldolgozzák az apró szemű krumplit

Répásszekerek — vonta-
k, vagonok — szállítják
ész nap, a csendes esőben
Békés völgyeiből a ki-

nya, termelésének vissza-
esése is gond. Tavaly a fel-
dolgozó iparnak még im-
portálnia is [illegible] vagy

gonyaellátás gondja
teni?
Válaszként egy
hófehér jéggolyó

– Mondja pincér, ez krumpli vagy sárgaborsó?

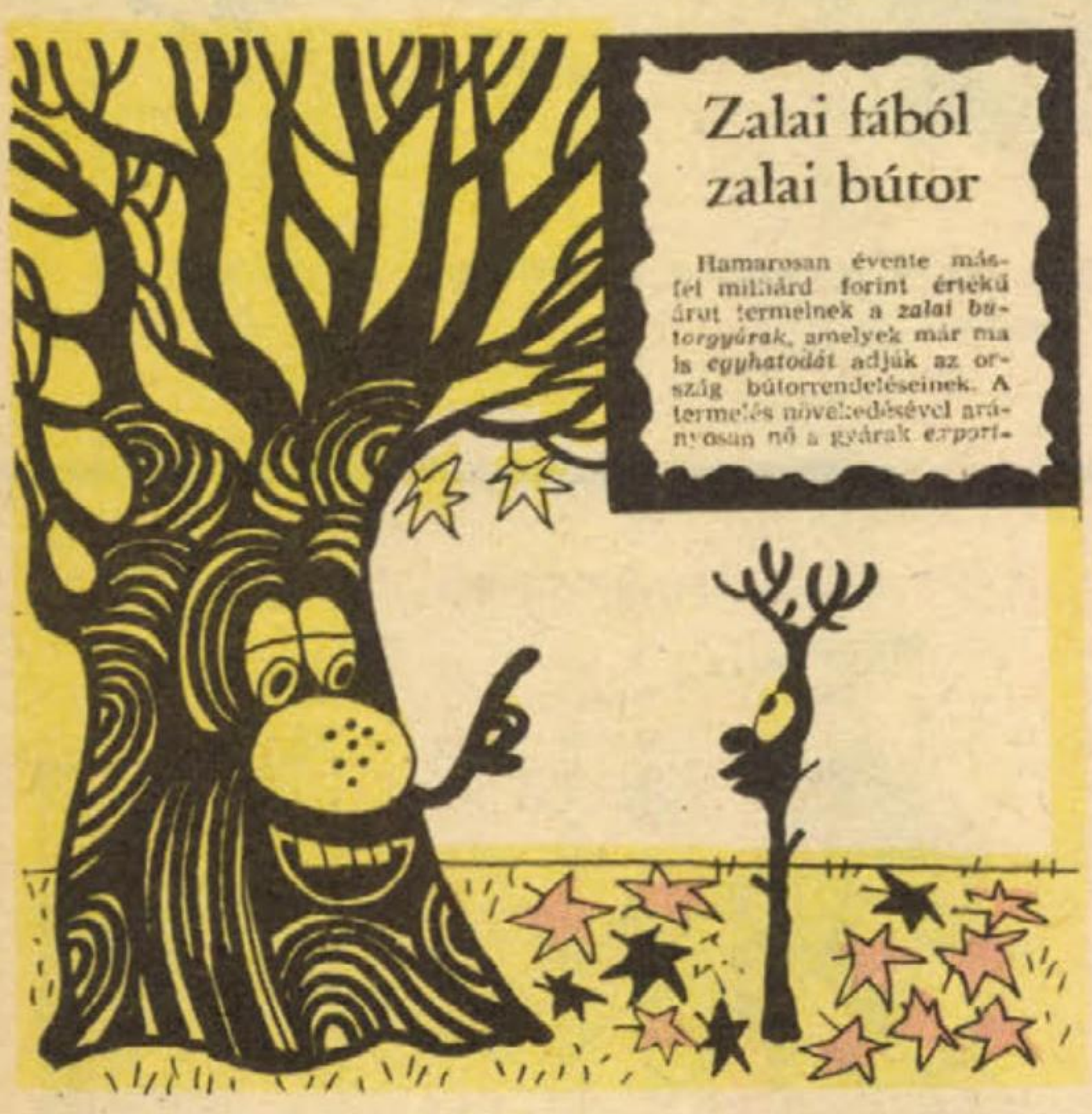

Zalai fából zalai bútor

Hamarosan évente másfél milliárd forint értékű árut termelnek a *zalai bútorgyárak*, amelyek már ma is *egyhatodát* adják az ország bútorrendeléseinek. A termelés növekedésével arányosan nő a gyárak *export*-

– Nagyra nőj, kisfiam, nehogy törpebútor legyen belőled!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Vihar. Szélroham. A tenger félelmetesen hullámzik.

A hajón egy angol férfi odamegy a kapitányhoz:

— Uram, elnézést a zavarásért, de kérem, mondja meg, van itt külön mentőcsónak a nemdohányzóknak?

PATINÁS PESTI PALOTA

Ódon kastélyok, düledező lovagvárak, roskatag kúriák — ifjúságom olvasmányélményei, merre vagytok? Dohos folyosók mélyén cikázó denevérek, arcra tapadó pókháló, lépcsőfordulókban felbukkanó kísértetek, kőpadlóba vájt süllyesztők, bagolyhuhogás, túlvilági hörgés a penészes falak mögött . . . Ugyan mi lett velük? Elillantak, elenyésztek. Még az irodalomból is száműzettek, nemhogy a valóságból. A kastélyokat restaurálták, a várakat a Műemléki Felügyelőség oltalma alá helyezték, a kúriákban emlékmúzeumokat rendeztek be, a palotákat összkomfortosították konvektoros gázfűtéssel . . .

De hallga csak, van még romantika! És nem is kell érte messzire menni. Elég, ha az embernek — mint a minap nekem — dolga akad a főváros szívében, a legeslegbelsőbb kerületekben, meg kell keresnie egy bizonyos fogtechnikust, kiről csak körülbelül tudja, merre lakozik.

Micsoda palotákat jártam sorra! A legnagyobb fényűzéssel épült bérpalotákat. A homlokzaton csupa kövér angyalka, meg Ámor, meg ilyen görög isten, meg olyan görög istennő. Biztosan nagyon értékesek, mert egy csomó részük hiányzik, mint a milói Vénusznak. Minden csupa faragott kő, meg márvány, meg stukkó, meg ciráda. És micsoda kaland várt reám! Elmondom.

* * *

Áhítattal lépek be a kapun, és máris a torkomban dobog a szívem, mint amikor abban a réges-régi regényben oda értem, hogy a fiatal lovag belép a mogorva őrgróf még mogorvább kastélyába . . . Itt is áthatolhatatlan sötétség terjeng a kapu alatti tágas előtérben. Nyikorgó fagerendák tartják a roskatag mennyezetet. Hideg szél fütyül be a kapu kitört ólomüvegszemein. Vakolatdarab pottyan a lábam elé. Irgalom atyja, ne hagyj el! Van itt valaki? Süket csönd a válasz. Gyufám lobbanó fényénél szakadt pergamenlapot pillantok meg a falon: Tömbházfelügyelő a kettő bében!

Ízlelgetem a soha sem hallott, ódon zamatú szót: tömb-ház-fel-ügye-lő . . . Igen, ilyesmikről is olvastam valaha: főkulcsárokról, főfoglárokról, udvarmesterekről . . . Vajon milyen lehet egy tömbházfelügyelő? Bizonyára tagbaszakadt, akit egy tömbből faragtak. Egy háztömbből. És felügyel. Csak nehogy most felügyeljen, rajtakapjon és kipenderítsen a titkok házából . . .

Továbbosonok, de nekiütközöm valaminek. Ormótlan, hordóforma fémtárgy. Valaki iderejtette a fagerendák közé, a falak homályába. Talán puskaporos hordó? A hordó eldől, éktelen nagy durranás. Émelyítő, édeskés, bomló szag tölti be a levegőt. Rekedt hang hördül a mélyből:

— Fellökte a kukát, maga marha! Kit keres?

Ijedten nyögöm, hogy a fogtechnikust. A hatodikon, a hatodikon . . . hörgi a túlvilági hang, aztán elnyeli a sötétség.

Beleakadok egy vasketrecbe. Körültapogatom. Ilyenbe zárták annakidején a házasságtörőket, meg az eretnekeket. De ezen gyönyörűséges réztábla hirdeti: Freissler féle járószék. Pompás darab. Tömör vasajtó. Kovácsolt páfránylevelek, indák, virágok az oldalán, belsejében vörösbársony ülés, metszett tükör. És az ajtón rozsdás lakat, lánccal, jeléül, hogy a járószék nem jár. Rajta a felirat: nem üzemel. Meg még egy titkos üzenet, kézzel írva: aki elolvassa, hüje . . .

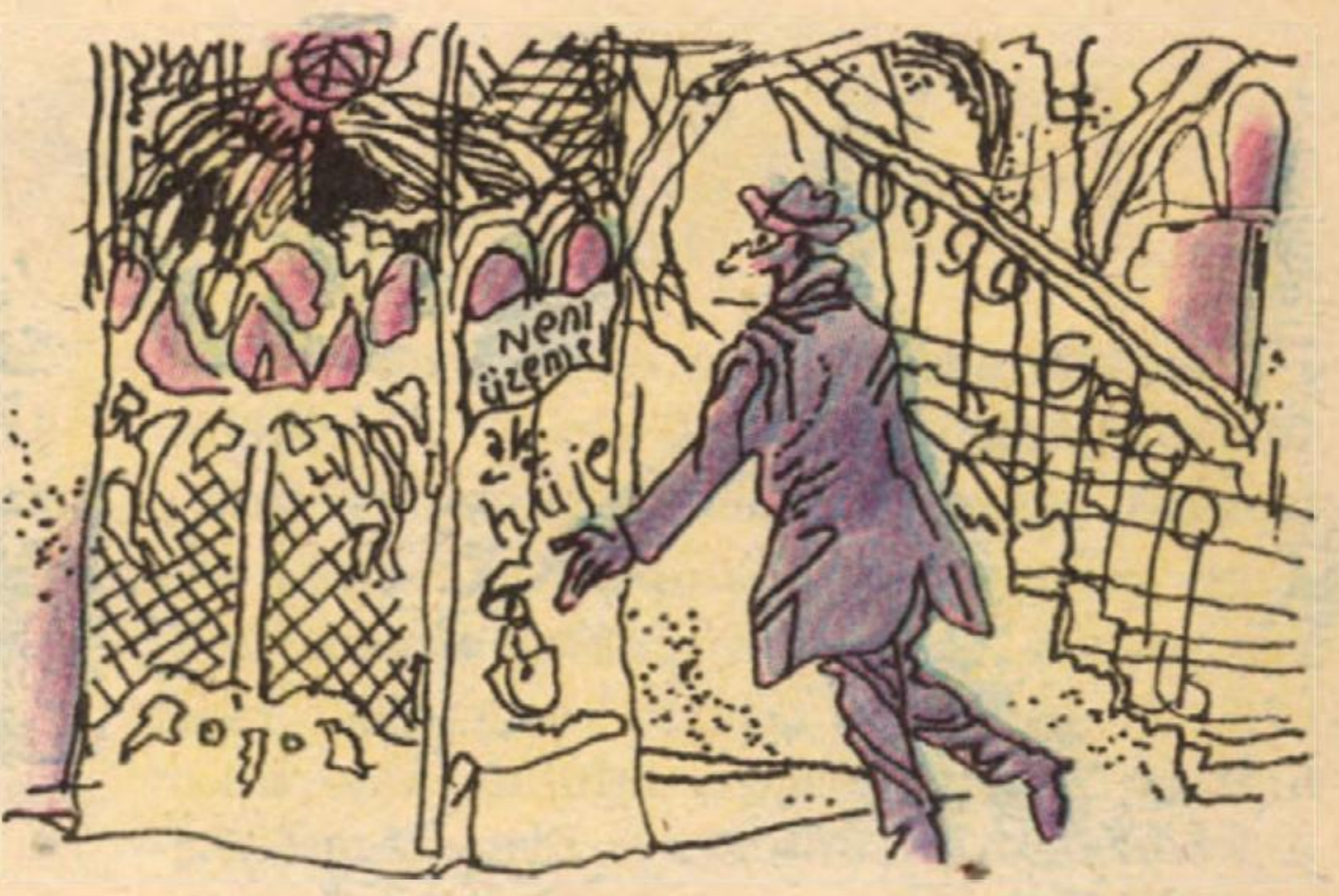

Elolvasom és megindulok felfelé. Borzongva tapogatózom, lábujjhegyen ugrálok egyik lépcsőről a másikra, illetve csak a harmadikra, mert minden második lépcső hiányzik, vagy törött, vagy billeg. A falakon üregek — talán bagolyfészkek? — tátonganak, kábelek nyújtogatják felém mezítelen csápjaikat, penészhalálvirágok vigyorognak csúfondárosan. Ájulás környékez, rémülten kapaszkodom meg a masszív tölgyfakorlátban.

Kidől. Ülepemen három lépcsőnyit végigcsúszom, segítségért kiáltok. És ekkor egy árny ereszkedik le fentről, egy árny, fehérben. Kezében egy állkapcát, két borzalmas fogsort csattogtat. Feljajdulok.

— A kísértet . . .

— Nem. A fogtechnikus. Zajt hallottam, kirohantam a laborból. Valami baj van?

— Félek . . . Ez a szörnyű ház . . .

Hidegen válaszol,

— Ez a ház, uram, ha nem tudná, a századforduló egyik legpatinásabb lakóépülete. Lásd: Régi pesti paloták, II. kötet 139. oldal.

Novobáczky Sándor

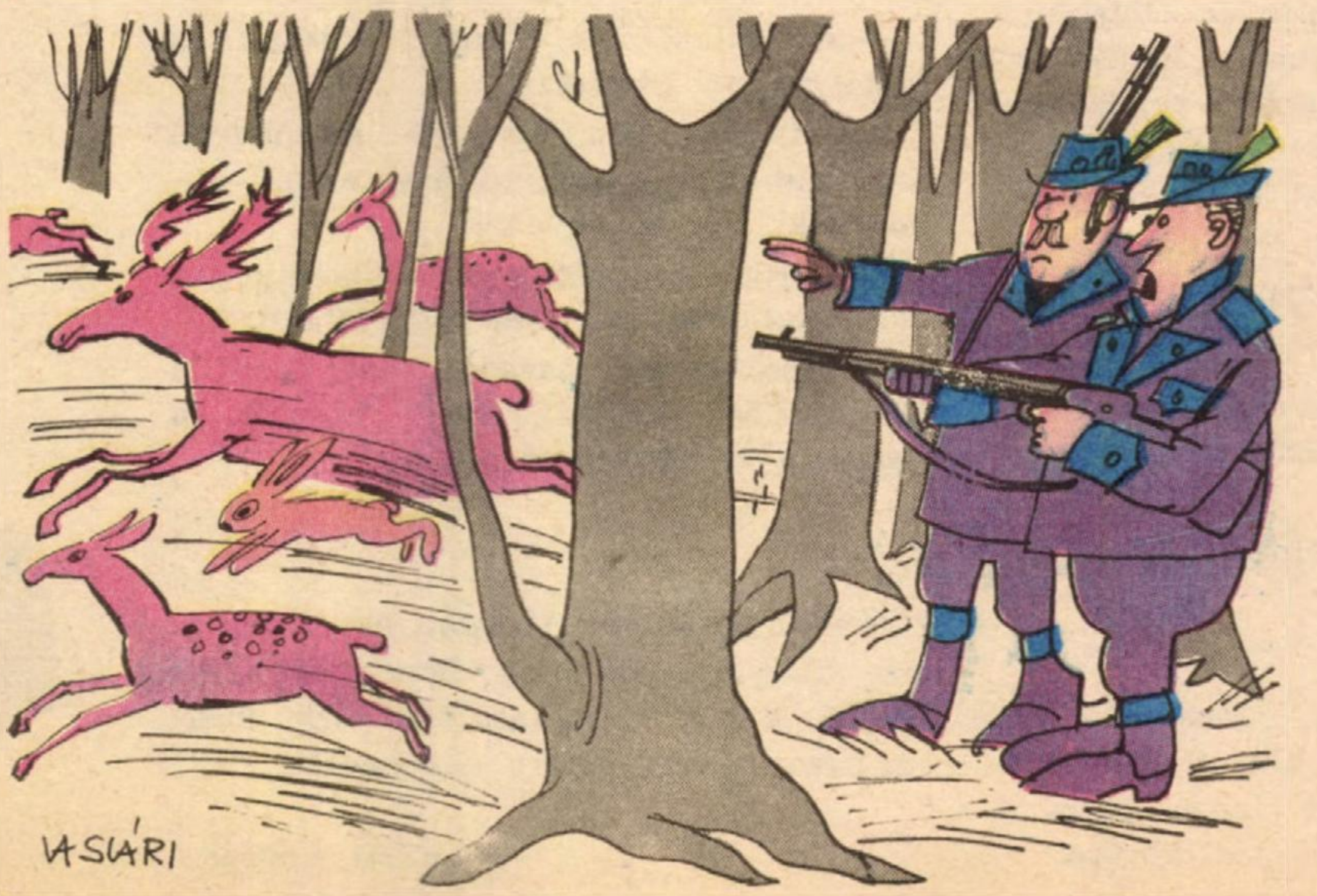

ÉRZŐ LÉLEK

– Nem lövöm le. Hátha családja van!

NYUGATI VENDÉGEK

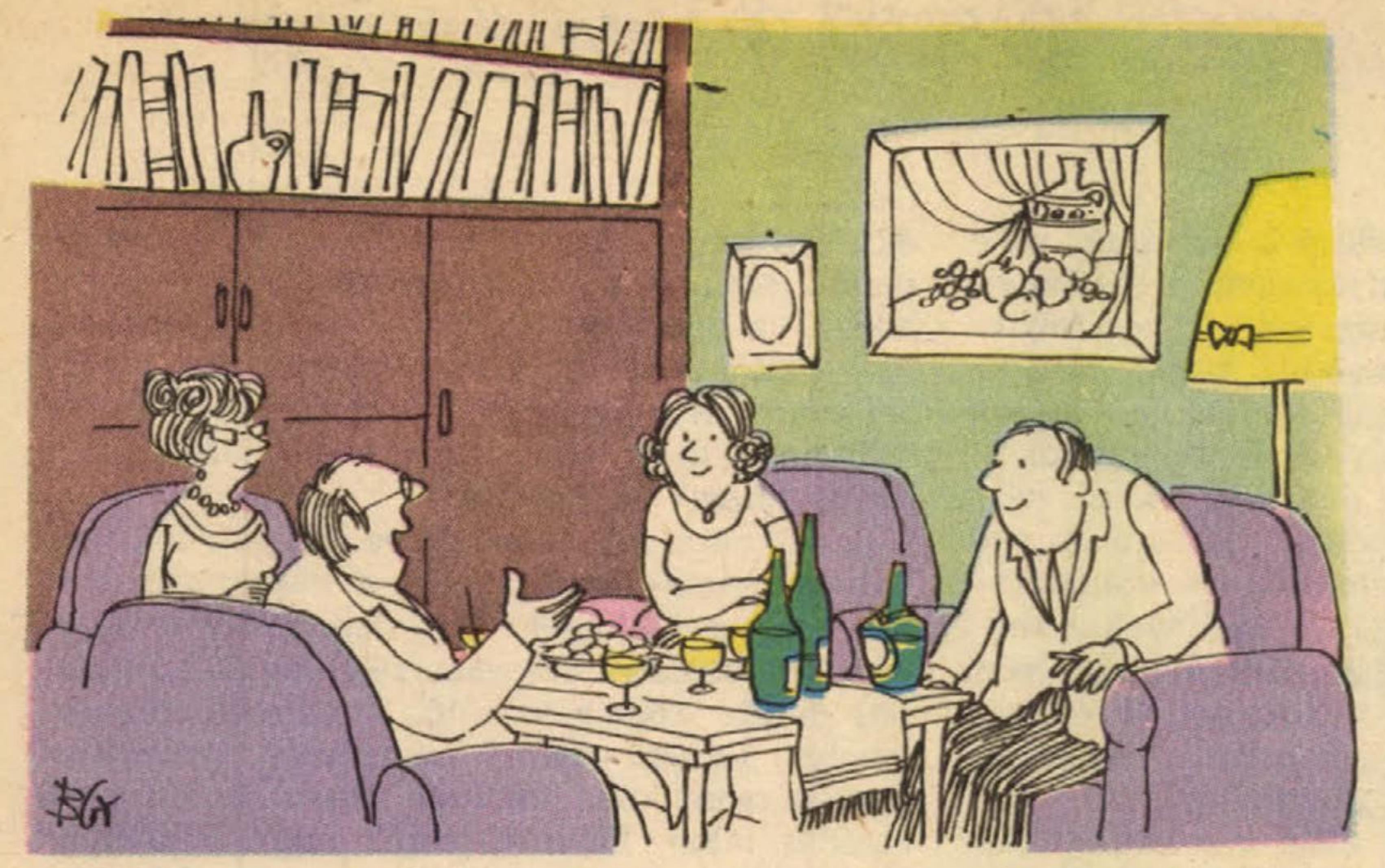

– De most már ti is meséljetek valamit. A szocializmus milyen?

ILLEMTUDÓ VEVŐ

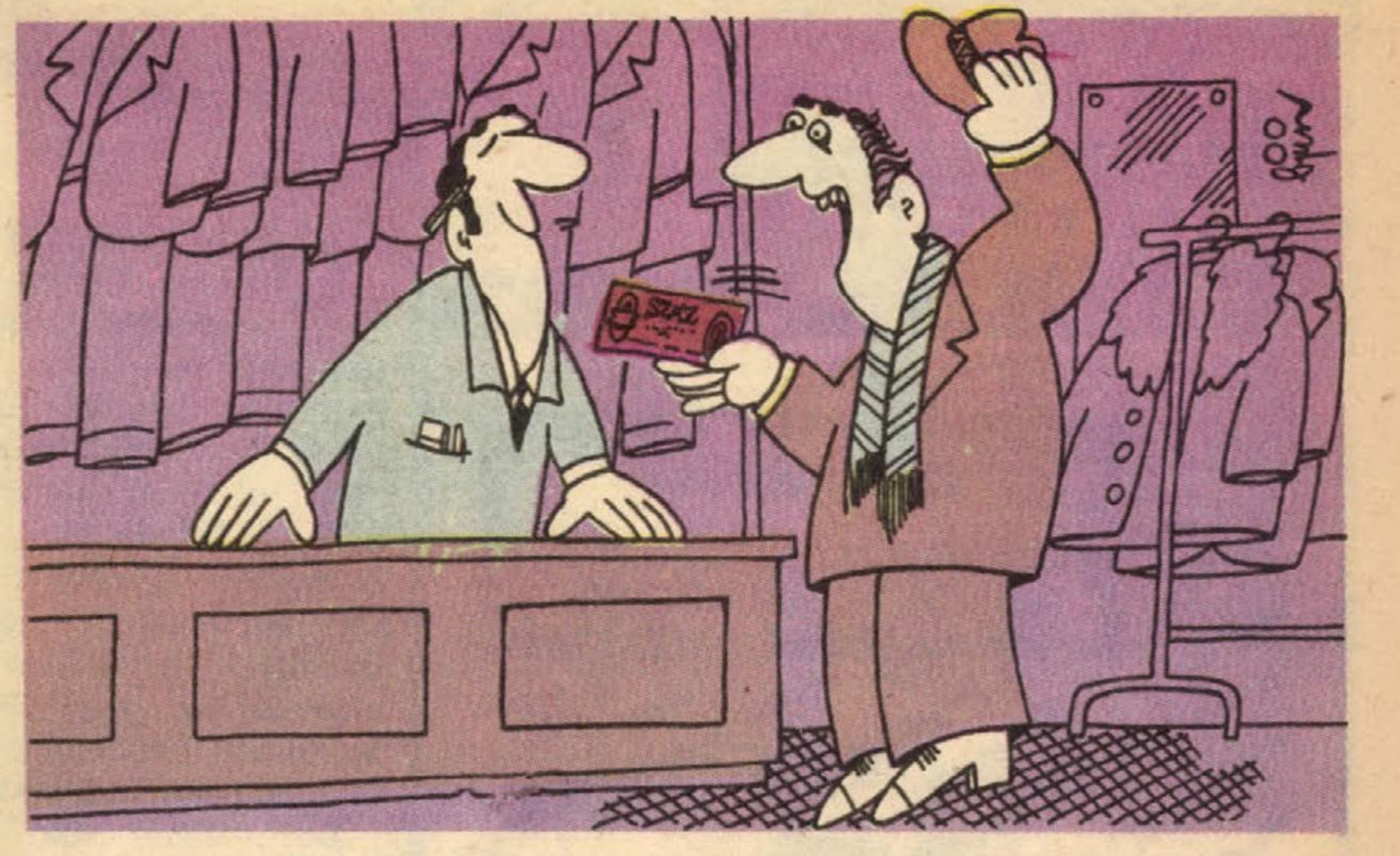

– Engedje meg, hogy átnyújtsam a névjegyemet.

KIHÍVÓ PARANCS

Már elhangzottak az első célzások, már fölröppentek a vád első nyilai a termelési tanácskozáson, minden bennfentes tudta, hogy pillanatokon belül valaki majd nevén nevezi a felelőst, doktor Bonca Bencét, a pénzügyi osztály vezetőjét, mert hisz az ő hanyagsága, felületessége miatt a késedelem, a kötbér, a nyereségcsökkenés, átok a fejére.

Már ott sistergett a levegőben, már-már alakot öltött Bonca Bence neve, a pénzügyi osztály vezetője egyre kisebbre húzta össze magát a széken, amikor . . .

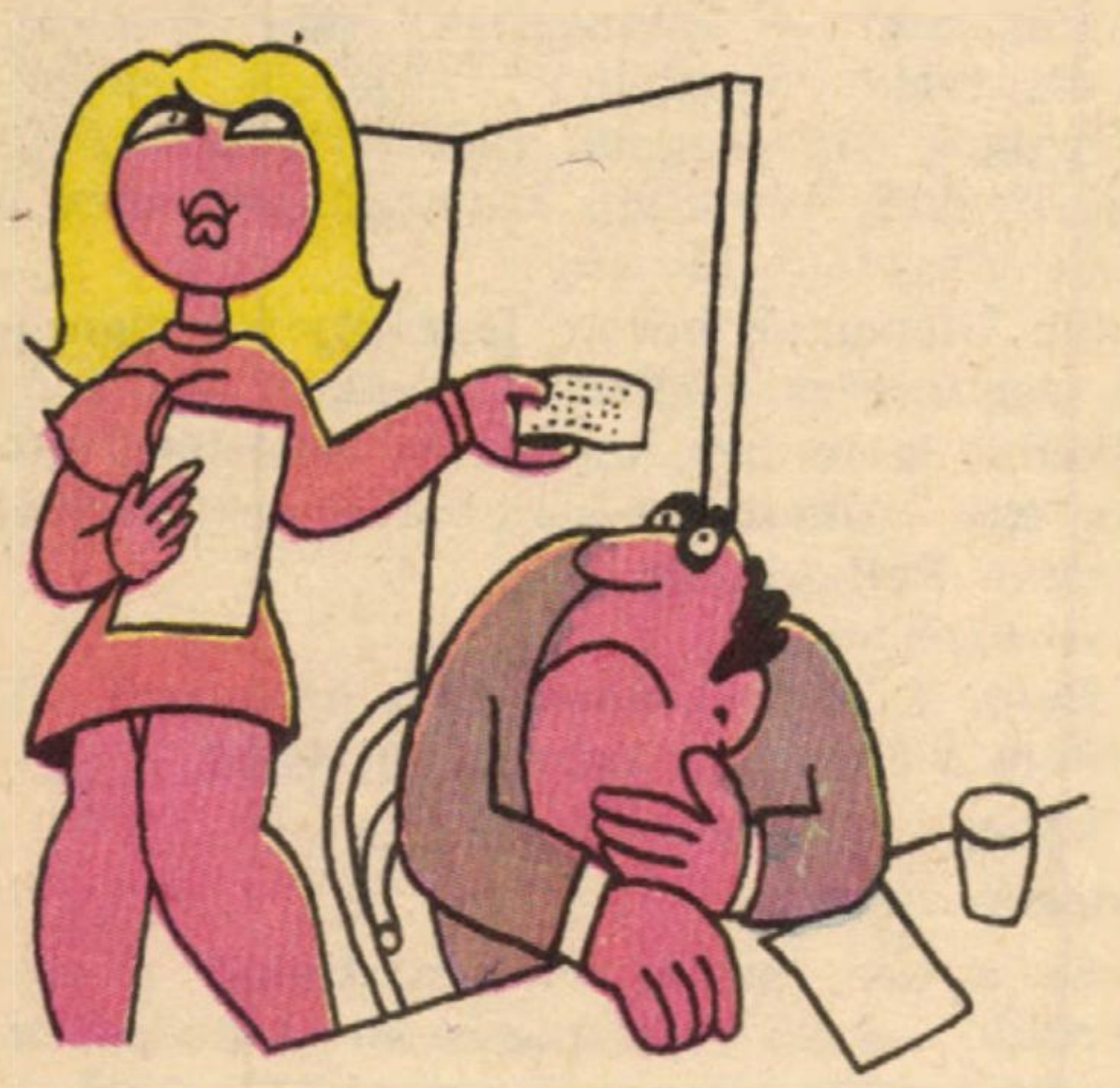

Amikor belépett Jodoga Erika, az igazgatósági titkárnő, apró cédulával a kezében. Körülnézett. Aztán határozott léptekkel Bonca Bencéhez ment. Szó nélkül eléje tette a cetlit, sarkon fordult, kilibegett. Becsukódott mögötte a nagyterem ajtaja, minden szem Bonca Bencét figyelte, aki fölállt, megtörölte verejtékező homlokát, bocsánatkérően meglobogtatta az imént kapott levélkét, s azt mondta:

— A Nemzeti Banktól. Sürgősen be kell szaladnom. Devizaügy. Elnézést.

És kisurrant.

És távozását nem lehet sem szép szóval, sem erőszakkal megakadályozni, hisz kihívó parancsot kapott.

Kihívó parancs ellen nincs apelláta!

*

Középkorú férfi, fiatal, csinos nő a Mimóza cukrászda egyik eldugott sarokasztalkájánál. Szerelmespár lehet, mert a férfi épp most húzza elő pénztárcáját.

— Szüntelen hálám, Erika — mondja —, ma is a legjobbkor érkezett. Ha jól számolom, ez volt az ötödik cédulkája ebben a hónapban, jár magácskának kétszázötven forint.

Rámosolyog Bonca doktorra az igazgatósági titkárnő.

— Magácskámnak ötszáz forint jár. Mától fogva száz forint egy álüzenet díja. Nekem óriási a kockázatom, hátha egyszer valaki utánaszimatol, tényleg átszóltak-e a tröszttől, a minisztériumból, tudom is én honnan. Nos? Egy százas darabja?

Fejrázás.

— Ez nekem sok. Ennyit nekem nem ér meg. Inkább magácska lássa be . . .

Erika fölkapja táskáját, ő nem alkuszik, villámokat szór a szeme, miközben tovasiklik az asztalok között, nagyon mérges, de talán, ha lecsillapodik, talán . . .

*

És eltelt egy csöndes hét.

És most szombat van, és szűkkörű tanácskozás folyik a vezér szobájában, és Bonca Bence doki tűkön ül, mert fél kettőkor kezdik a Fradi-meccset, és neki ott a helye.

Illetve — csak ott lenne a helye.

Mert Erika sehol. Végre feltűnik egy cédulával az ajtóban.

Körülnéz, Bonca felé tart. De nem adja át a cédulát, hanem félhangosan közli:

— A Kalkulációs Központ *kereste* az osztályvezető kartársat.

Begyakorolt bocsánatkérő mosolyával emelkedne föl a székéről Bonca, hát akkor neki, sajnos, ugyebár . . .

De Erika gyöngéden visszanyomja, és megnyugtatólag mondja, jó hangosan:

— Tessék csak maradni. Azt üzeni a Kalkulációs Központ, hogy áttették a koordinációs tárgyalást hétfőre.

*

Amikor is tényleg lezajlott egy kalkulációs tárgyalás, de csak Bonca és Erika között. A kihívó parancs ára közös megegyezéssel száz forintra emelkedett.

Kürti András

RÓMAI PARKRONGÁLÓK

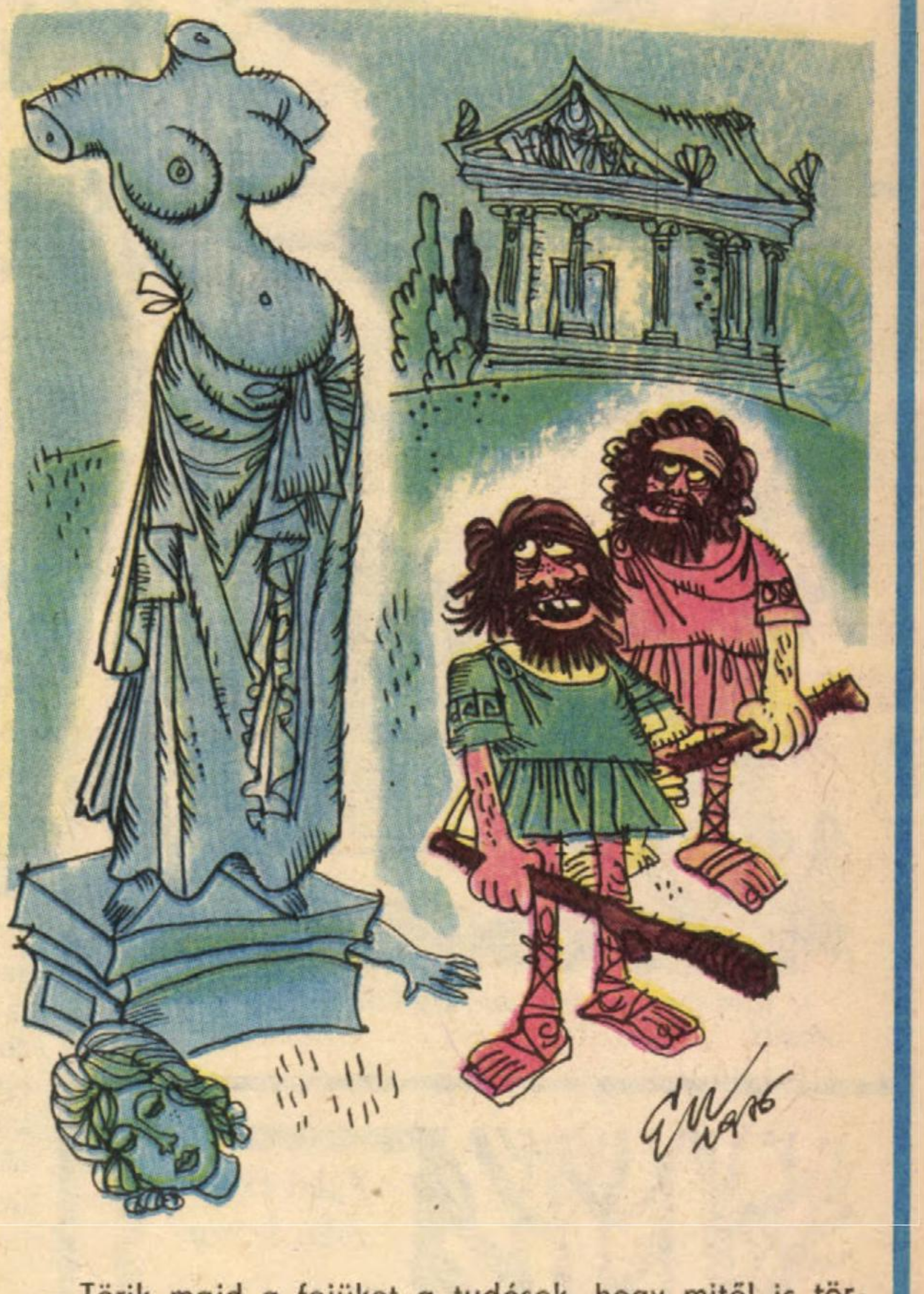

– Törik majd a fejüket a tudósok, hogy mitől is törhetett össze . . .

HAPPY END

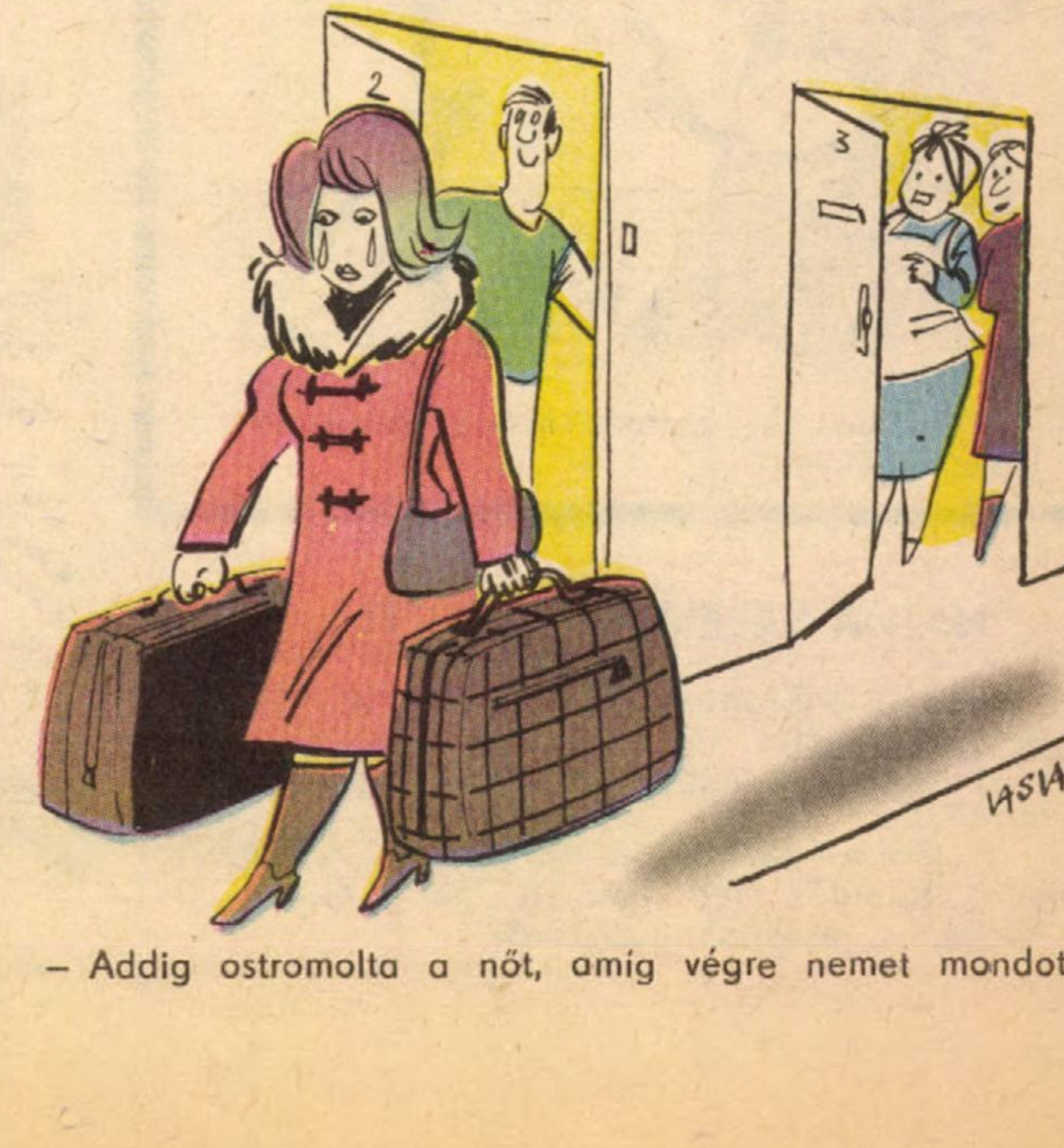

– Addig ostromolta a nőt, amíg végre nemet mondott!

ZSEBSZÁMOLÓGÉP-CSEMPÉSZEK A BÍRÓSÁG ELŐTT

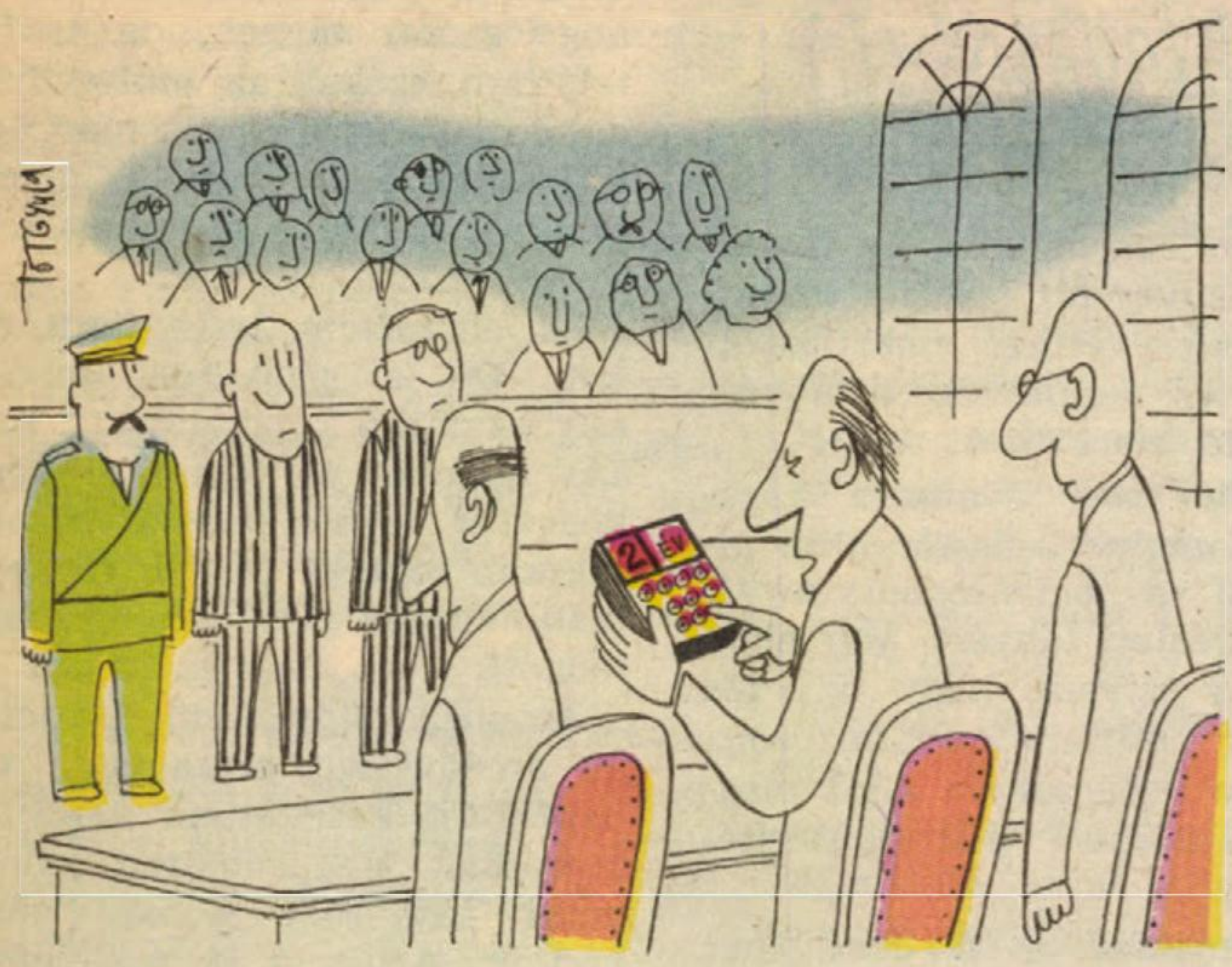

– Kihirdetem az ítéletet!

ESTI SÉTA

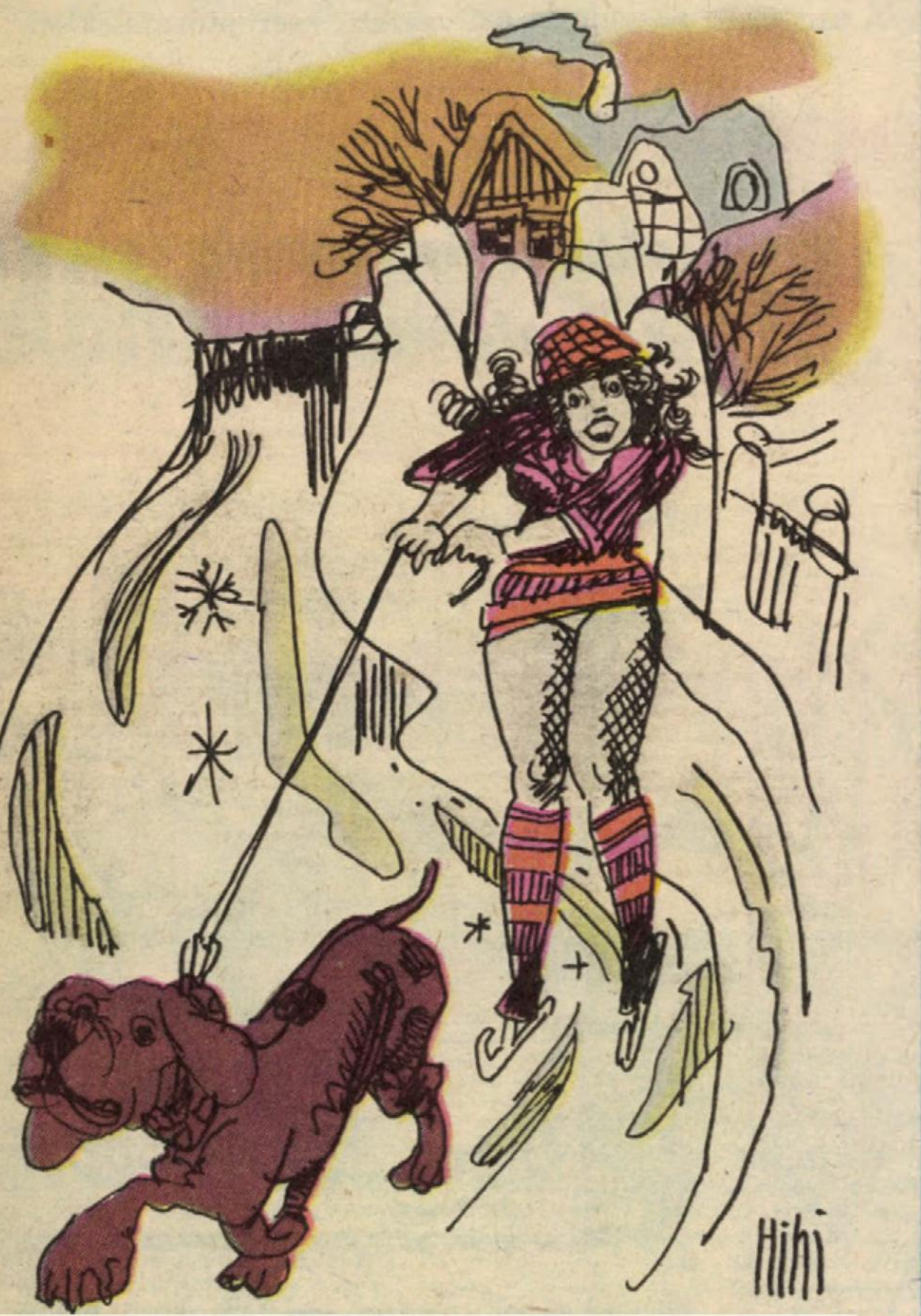

ALPENOCHS

Elmentem Hansruedi Alpenochs kiállítására. Részint, mert imádom a modern művészetet, részint, mert bevert az eső. A tárlat mélységes borzadállyal töltött el, de igyekeztem leplezni. Olyan volt, mintha Hansruedi Alpenochs valamennyi képét egy szerényebb képességű óvodista pingálta volna, két bal kezén hat-hat hüvelykujjal. A teremben két matróna is bóklászott, nagy rózsaszínű kalapban, és stólával. Egyikük minden kép előtt térdre borult az áhítattól és fennhangon sikoltozni kezdett, a mellét verve, ami szintén kétes ízlésre vallott.

A másik matróna viszonylag mértéktartóbb módon tette közszemlére az érzelmeit. Időnként a torkához kapott és fütyülős sóhajjal elájult, nyilván a végsőkig felkorbácsolt műélvezet hatására.

Aztán ott volt még Gölödin Karcsi is Óbudáról.

— Szia, kutya — köszönt rám sok évtizedes mosolyával.

— Szia, Karesz — mondtam. — Nem is tudtam, hogy kiállításokra jársz.

Gölödin Karcsival együtt koptattuk a suli padjait meg a tanárok idegeit, s az ilyesmi erős kapocs. Megátalkodott bitang volt ez a Gölödin, egyszer álkulccsal kinyitotta az öreg Csaszi kabinjait, elcserélte a ruhákat. Aznap a szürke nénék főnökasszonya tűzoltó-őrmesteri díszuniformisban tért meg a rendházba. Ezért aztán ki is kellett térnie, és ma gebines a Bicskanyitogatóban.

— Ja, nekem muszáj — vigyorgott Gölödin. — Egyrészt azért, mert szeretek jókat röhögni...

— Hát, itt lehet is. Mit szólsz ezekhez a mázolmányokhoz?

— Rémesek.

— Na és másrészt?

— Másrészt azért, mert... — óvatosan körülnézett és a fülembe súgta —, ...mert én vagyok Hansruedi Alpenochs.

Követtem a második matróna példáját. A torkomhoz kaptam és hosszú, fütyülős sóhajjal elájultam.

— Te... te vagy Hansruedi Alpenochs? — motyogtam, amint Gölödin tizet számolt rám. — Hogyhogy? Magyarázatot követelek.

— Hülye történet — vigyorgott újfent Gölödin. — Malvin, a húgom, Tutzenthalba ment férjhez, egy állástalan vegyivasalóhoz, mert mindig vonzotta a talmi csillogás. Na, pár éve kimegyek hozzájuk nyaralni, a srác nyúz, hogy rajzoljak neki valamit. Rajzolok egy török basát, jön egy huzat... ki a papírt az ablakon, be a másikon, mert Tutzenthal átkozottul cúgos fészek. Na, szemben éppen képeket zsüriztek, mire kettőt pislogtam, a török basa rég megnyerte az Arany Trappistát. Azóta minden nyáron kiugrom hozzájuk, egy hét alatt lekenek vagy ötezer ilyen szörnyűséget. Istenem, mégis a húgom, egy állástalan vegyivasalónak is élnie kell.

— De hiszen sosem tudtál rajzolni. Amikor a harmadik gimnáziumban azt a tizenkét lábú barázdabillegetőt pingáltad, Köcsög tanár úr esztétikai érzelmeiben vérig sértve pofozott laposra: „Majd adok én neked tizenkét lábú barázdabillegetőt, anyaszomorító lipitylotty!”

— Ez a különbség. A harmadik gimnáziumban egy tizenkét lábú barázdabillegető anyaszomorító lipitylotty, a kiállításon ugyanaz a tizenkét lábú barázdabillegető metasztatikus szimbiózis.

— Mi az a metasztatikus szimbiózis?

— Szakkifejezés. Most találtam ki. Nagy ügy.

— És a kritikusok sosem írják meg, hogy a képeid égbekiáltó jajsikolyok?

— Hát merik? Tessék. Charles W. Greenfinger, a The Maniac hasábjain: „Ditirambikus revelációk”. Helmut Wallenstein, a Blödsinn magazinban: „Hallelujás parapszichika”. Palumbo Corleone a Soltantoban: „Mamma mia!”

— Szóval te most festő vagy Tutzentahlban?

— Megőrültem? Anyagbeszerző vagyok a kiskendi Piros ultimó téeszben. Nagyon rendesen fizetnek.

— Akkor miért nem a saját neveden festesz?

— Csacsikám. Gondolod, hogy akkor kiállítanák a képeimet?

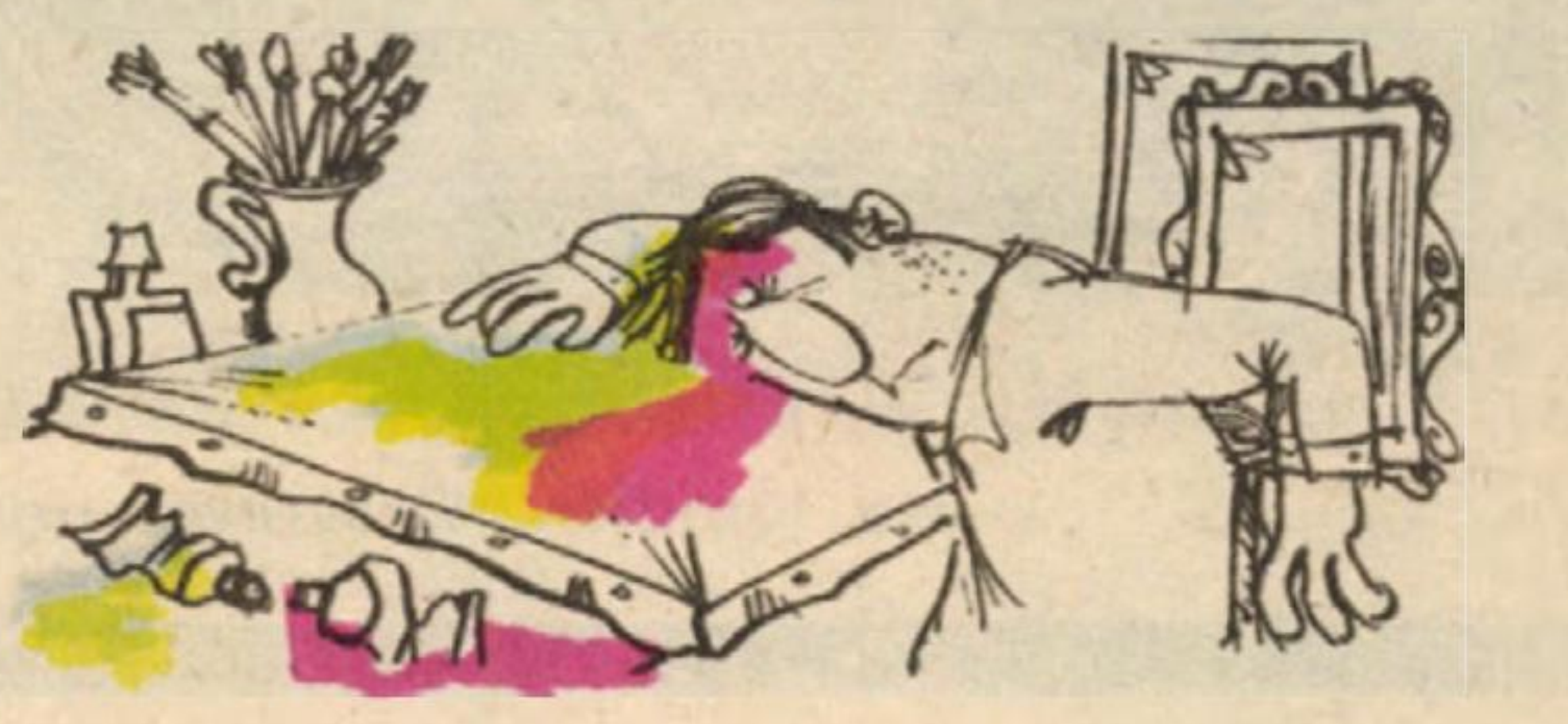

A két matróna most kultikus körtáncban tört ki egy speciális rémség előtt. Ünnepélyes mozdulatokkal hajigálták magasba a rózsaszínű kalapjukat. A kép címe ez volt: „Egy sakkfigura sosem hajt fejet”.

— Ez tisztára olyan — mondtam —, mintha egy tompa tárggyal festették volna.

— Stimmel — vigyorgott Gölödin. — A homlokommal festettem. Kinyomtam egy csomó zöldet és pirosat, aztán elaludtam a vászonra borulva. Mire felébredtem, kész volt a kép, viszont hetekig sikáltam a fejemről a temperát.

— És, ha én megírom, hogy Hansruedi Alpenochs képei kulisszahasogató rémlátomások? És, hogy a festő anyaszomorító lipitylotty?

— Nyugodtan — mondta Gölödin. — Majd betegre röhögöm magam, amint ez a két matróna fojtogatni kezd a stólájával.

Dehogy is írom meg.

Hát merem?

Peterdi Pál

BÖGRECSÁRDA

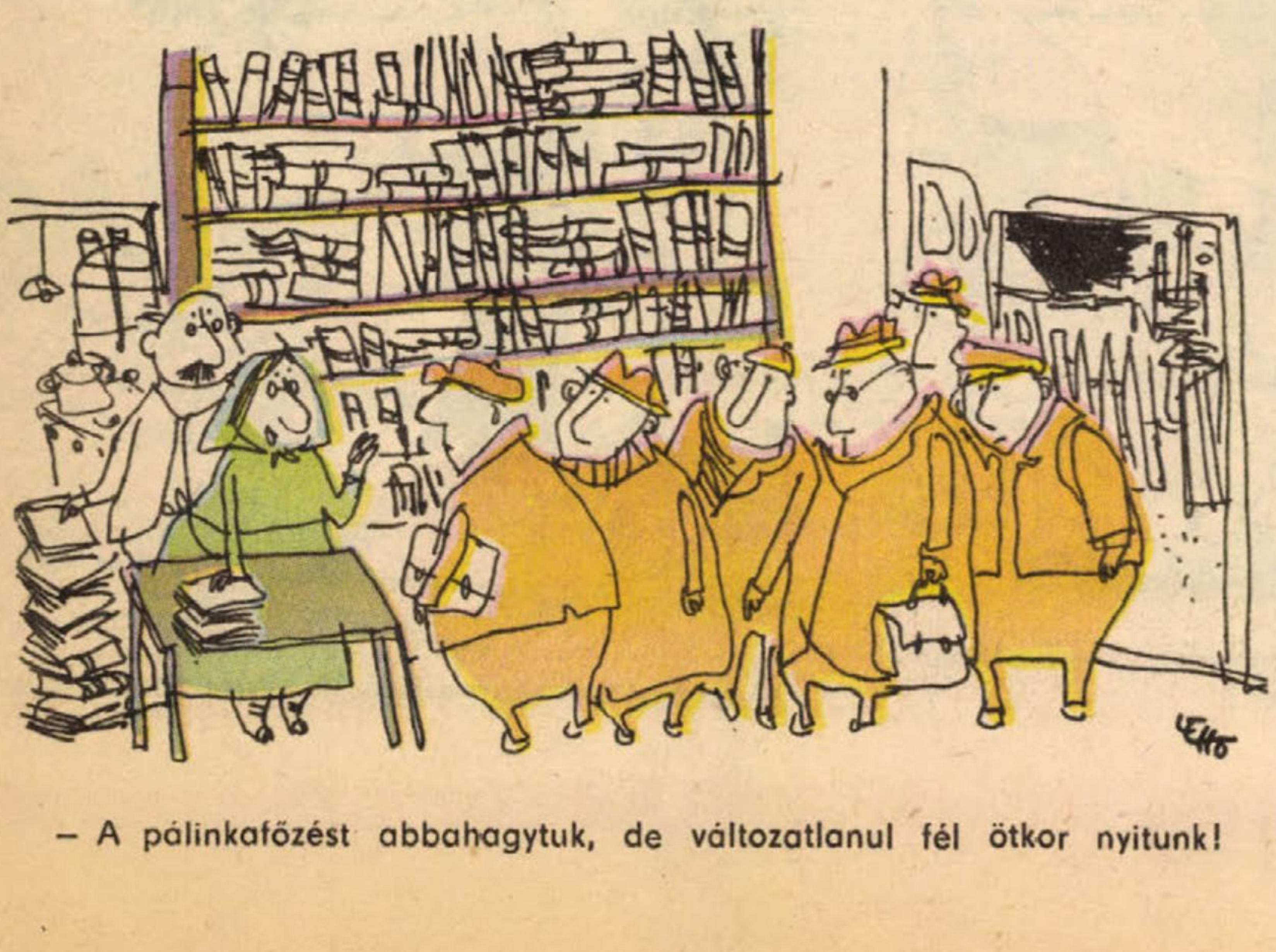

– A pálinkafőzést abbahagytuk, de változatlanul fél ötkor nyitunk!

KÉTSÉGBEESETT IGAZGATÓ

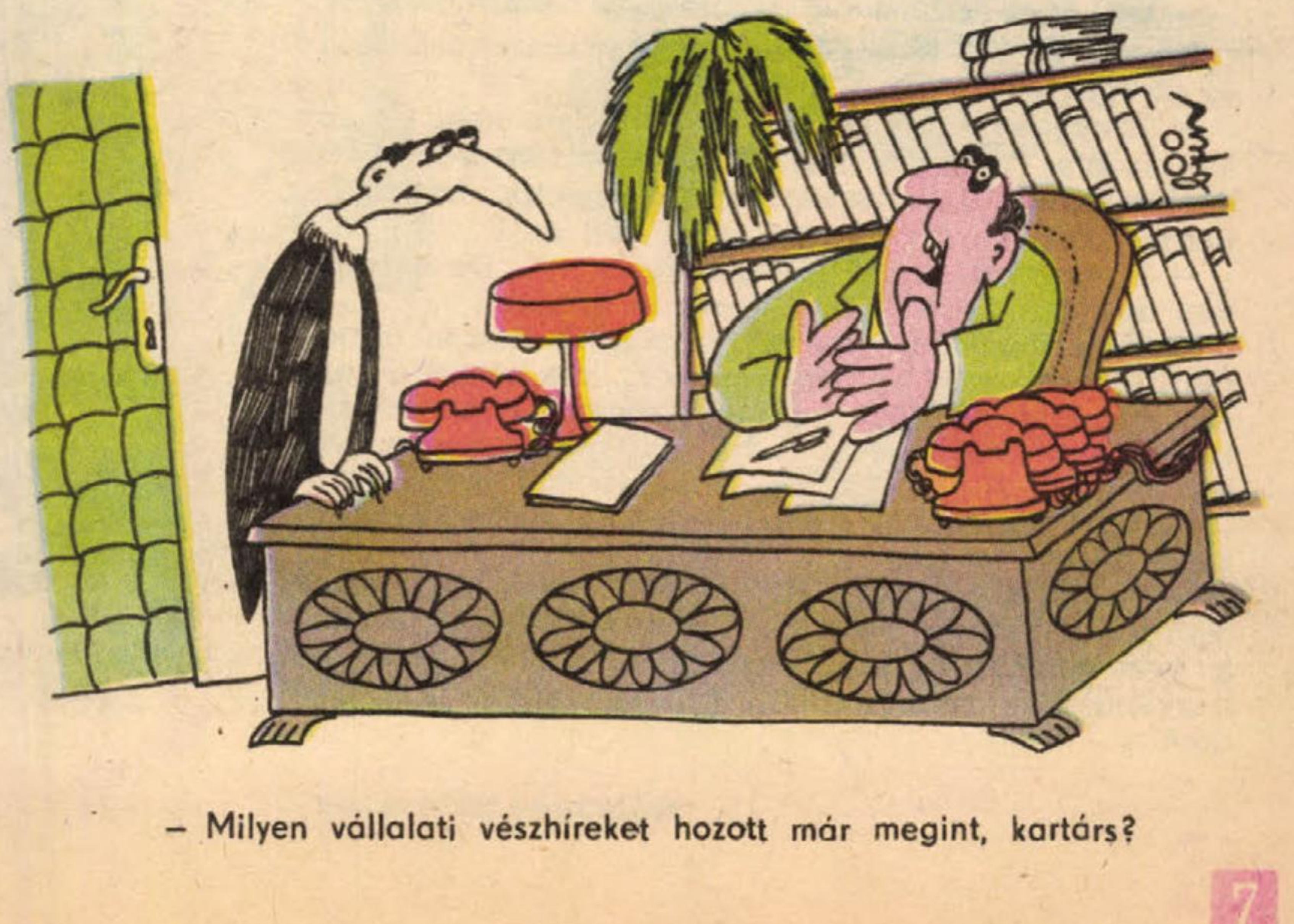

– Milyen vállalati vészhíreket hozott már megint, kartárs?

ÓVATOS DIPLOMATA

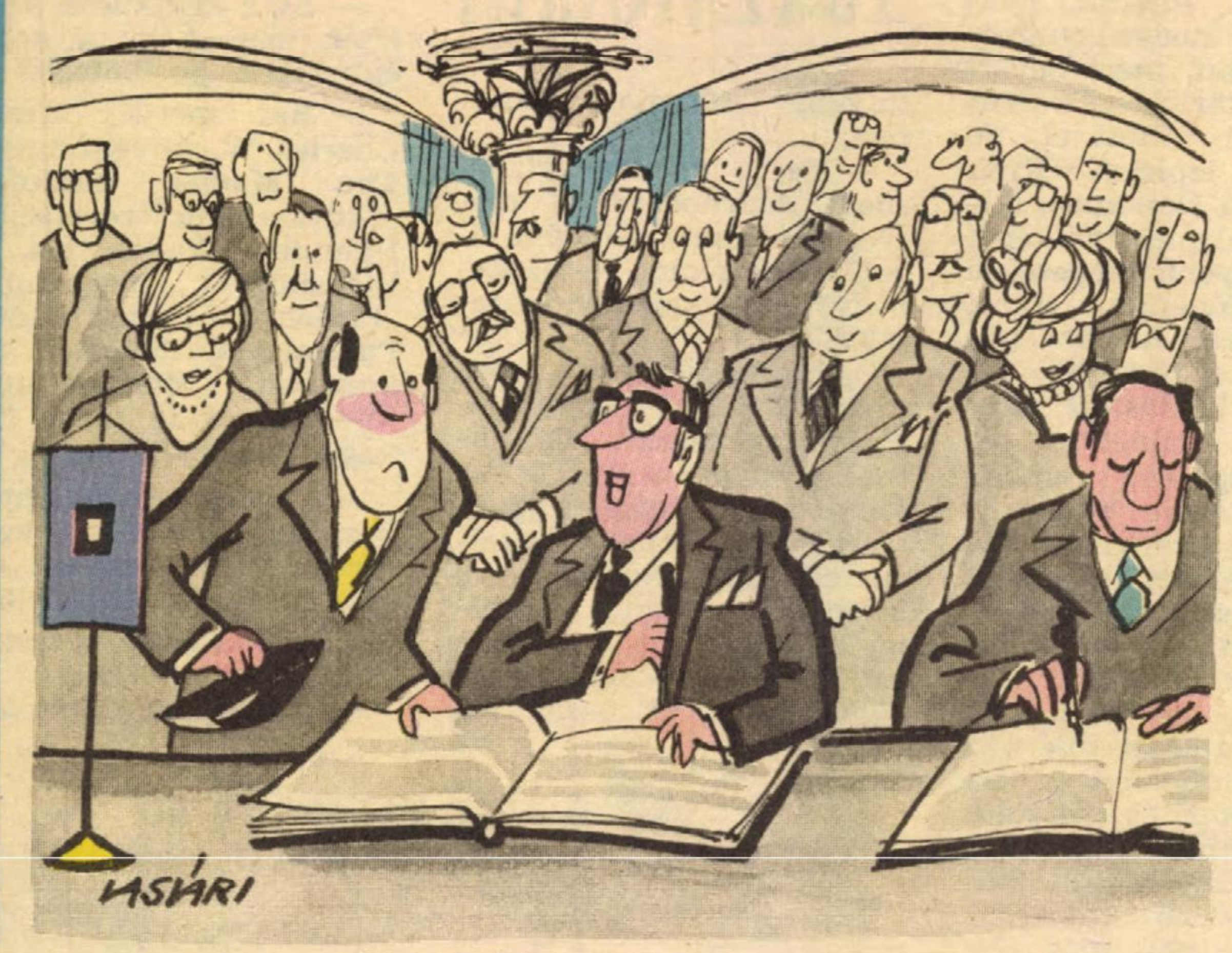

– Ne fáradjon. Ceruzával írom alá.

VAKAROK

Nagyon kérem, meg ne mondják legkedvesebb hozzátartozómnak, hogy vettem neki karácsonyra egy népművészeti tányérsorozatot! Mert titok. Volt!

Ugyanis nagy óvatosan hazaszállítottam két csúcsforgalmi átszállással a belvárosból a tíz darab kifestett tányért. Már előre dagadt a szívem, hogy mit fog szólni az említett hozzátartozóm, amikor a karácsonyfa alatt megpillantja a falra való díszterítéket.

Bezárkóztam a fürdőszobába, hogy előzetesen megtekintsem az ajándékozás örömtárgyait. Néztem a tíz tányért, s rajtuk a százhúsz magyaros virágot: kalocsai pitypangot, vagy matyó pitypangot látok-e a tányérok közepén illatozva?

Közben, a tányérok hátoldalán, felfedeztem egy különleges motívumot. Az árcímkét. Lehet, hogy sznob vagyok, de csúfnak találtam ezeket az utólag felragasztott virágokat. Ha már úgyis kifizettem a vételárat — gondoltam —, minek virágoznak a tányérokon?!

És elkezdtem leszakítani azokat. De a gyökerük speciális csiriz-talajba kapaszkodott. Hosszú napokat töltöttem el bezárkózva a fürdőszobában. Családtagjaim piperkőcnek és tisztaságmániákusnak tituláltak a hátam mögött.

Én meg dörzsöltem, fürdettem az árcédulákat szivaccsal, majd habfürdőt készítettem nekik. De maradtak. Megpróbáltam leborotválni őket. Még jobban kapaszkodtak. Aztán a fürdőköpenyem alatt becsempésztem hozzájuk a kalapácsot és a hidegvágót.

Végre! A legnagyobb tányérról lejött az árcímke. A fél tányérral együtt. Példáját a kisebbek is követték. Ott maradtam bezárkózva egy csomó népművészeti cseréptörmelékkel. Átfutott az agyamon, hogy majd azt mondom: ez egy modern faldíszítési irányzat. Sok-sok tányérdarabka a falon...

De hogy hitethet el ilyesmit egy magamfajta kétbalkezes ember? Rámfogták volna, hogy összetörtem az ajándéktányérokat az autóbuszon.

Nagyon kérem, senki se mondja meg legkedvesebb hozzátartozómnak, hogy ezek után más karácsonyi meglepetést tartogatok számára! Egy drága pulóvert. Tegnap vettem.

Ma bezárkóztam a fürdőszobába. Másfél órán keresztül terveztem a pulóveren levő árcédula eltávolításának lehetőségeit. Aztán letéptem.

De maradt az árcédula rögzítését szolgáló horgászzsineg és az azt rögzítő, pulóveren átszúrt apró fémtű. Néztem a damilt. Egykor én is ilyennel mentem harcsára. Néztem a fémtűt. Az nem nézett engem, de úgy megbökte az ujjamat, hogy még vérmérgezéssel is tölthetem az ünnepeket.

Közben rámdörömböltek a fürdőszobaajtón, éppen akkor, amikor rájöttem, hogy ez egy könnyű eset. Éjjel visszamentem egy ollóval. Kettévágtam a damilon az első bogot. Aztán a másodikat és a harmadikat is. Sajnos, a harmadik bog már a pulóver volt. Most lyukas.

Holnap muszáj új ajándékot vennem! De már nem érdekel, hogyan lesz ráerősítve az árcédula. Tavaly karácsonykor legkedvesebb hozzátartozómat sem érdekelte, hogy milyen meglepetéseket helyezett el a kereskedelem az ajándékba kapott ingemben. Talán azért, mert sokkal jobban el tudják dugni ajándékaikat, mint a télapó.

Amikor felvettem az inget, kilenc gombostű állt a húsomba.

Tormai László

A KÉZBESÍTŐ DILEMMÁJA

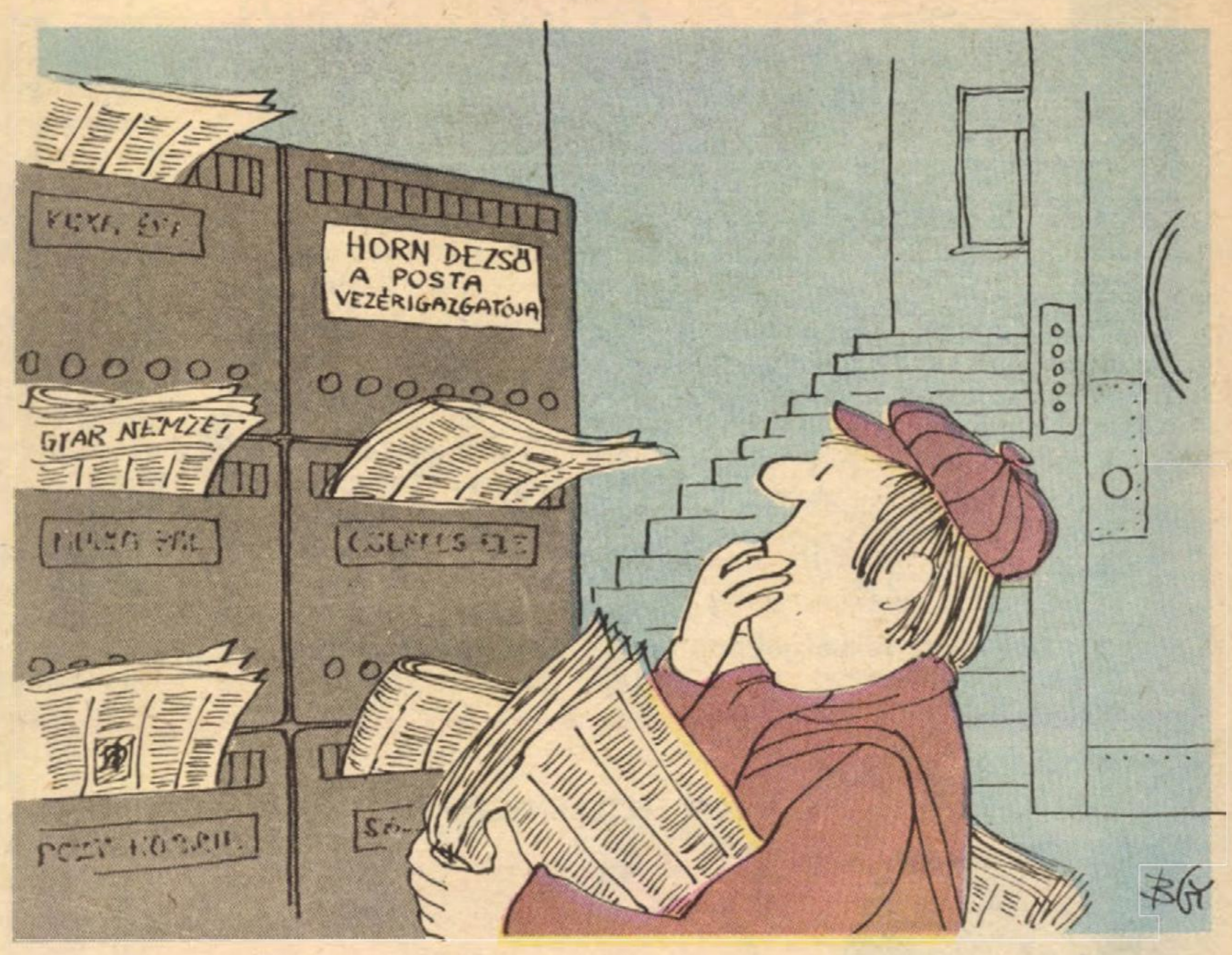

– Most felvigyem, vagy ne vigyem?

KÁVÉ NÉNIKÉK

A budai „Kávézacc" eszpresszóban friss, foszlós diós-kalács illata szállt a levegőben. Az egyik sarokasztalnál nyolc idős hölgy tereferélt. Időnként tejeskávéval koccintottak. Az asztalfőn régi ismerősöm, özvegy Frejmovics Rezsőné trónolt. Akaratlanul is oda kellett figyelnem, hiszen fájdalmas, panaszos hangja betöltötte az egész helyiséget:

— ...és tudjátok az eltartóimmal is meg vagyok áldva. Amíg meg nem kötöttük a szerződést, a fiatal házaspár mézes-mázos volt. De aztán pokollá vált minden körülöttem. Sokszor egész éjszaka nem tudok aludni, reggelig hangosan magnóznak. Ha ezért szólok nekik, gorombák, mint a pokróc. Minden második nap sárgaborsó-főzeléket adnak ebédre. Engem még fiatal koromban is kirázott a hideg a sárgaborsó-főzeléktől...

Szomszédja, egy apró nénike, közbevágott:

— Ne panaszkodjon annyit, Frejmovicsné. Vigasztalásul ott van magának a fia...

— A fiam? A kisfiamat két évvel ezelőtt láttam utoljára. Öt percre feljött hozzám, ünnepélyesen átnyújtott tíz deka savanyúcukrot és megkért, hogy fizessem ki az arra a hónapra esedékes OTP-részletét, aztán elrohant. De nem ez bánt a legjobban, hanem az, hogy a fiam...

Özvegy Frejmovicsné ekkor oldalt pillantott és észrevett engem. Hirtelen lenyelte a mondat második felét.

— Ne haragudjatok, egy percre átülök a szomszéd asztalhoz.

Kávéscsészém mellől felkapott egy szem kockacukrot és elropogtatta.

— Ejnye, Frejmovics néni — mondtam neki —, enyhén szólva, füllenteni tetszett. Én ismerem a néni életkörülményeit. Az eltartói nagyon szeretik. Dédelgetik, kényeztetik. Miféle sárgaborsóról volt szó?

— Elismerem, hogy nincs sárgaborsó. De mindennap hús van ebédre. Azt is meg lehet unni.

— És a fiáról mit tetszett mondani? Hiszen minden nap felkeresi, és még soha nem jött üres kézzel. A nyáron nyaralni küldte a jugoszláv tengerpartra. Pénzt is kap tőle, a néni el sem tudja költeni. És nagyon szereti magát.

Özvegy Frejmovics Rezsőné ijedten pislogott asztaltársai felé:

— Az ég szerelmére, halkabban! Igaza van, semmi okom a panaszra. De a barátnőimnek semmi örömük a gyermekeikben, ezért aztán tapintatból, hogy ne irigykedjenek rám, mindegyiküknél többet panaszkodom...

Galambos Szilveszter

Megkérdeztük rajzolóinkat: MI A LEGNAGYOBB SÉRTÉS?

Hegedűs István:

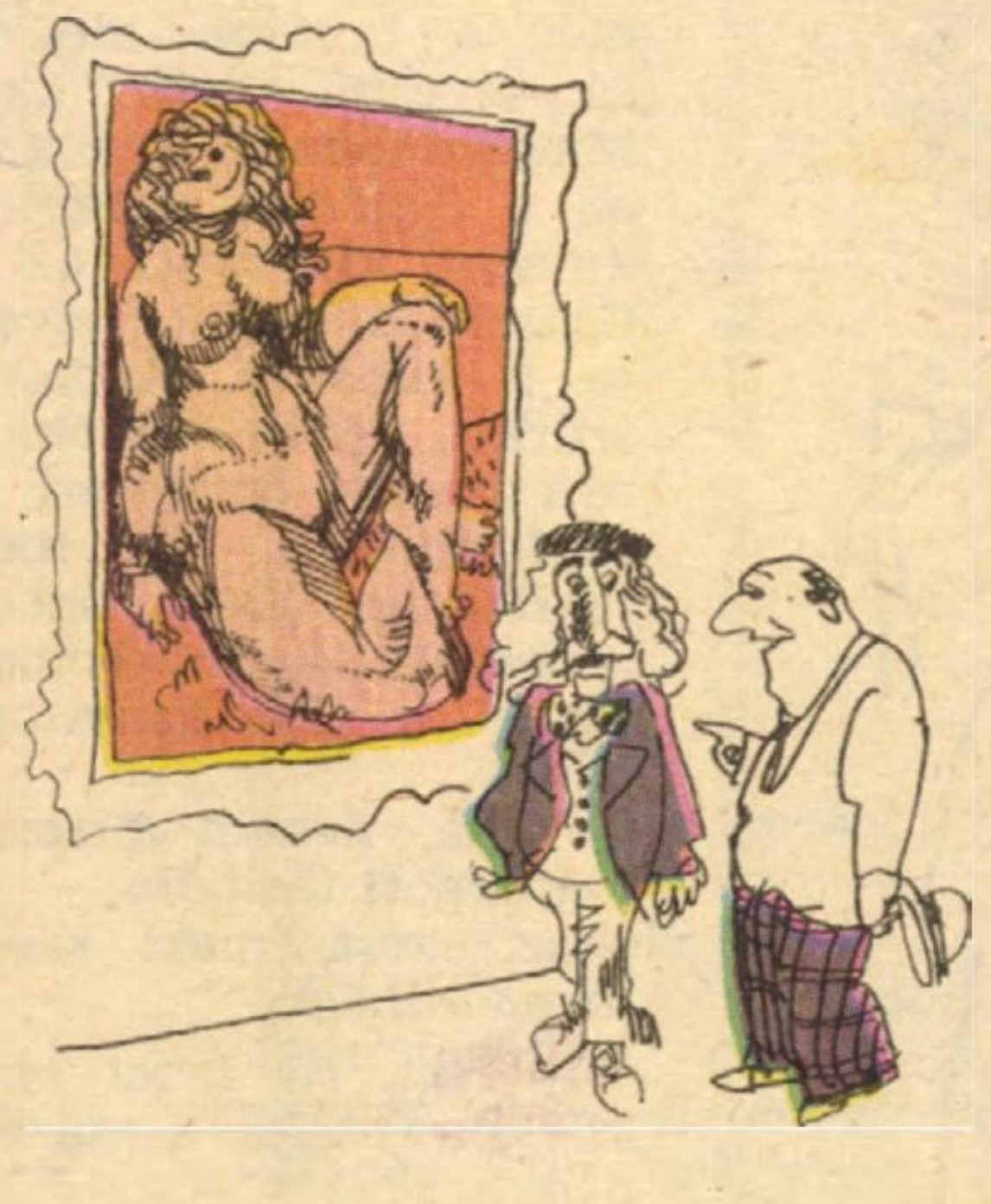

– Mester, ez karikatúra?

Balázs-Piri Balázs:

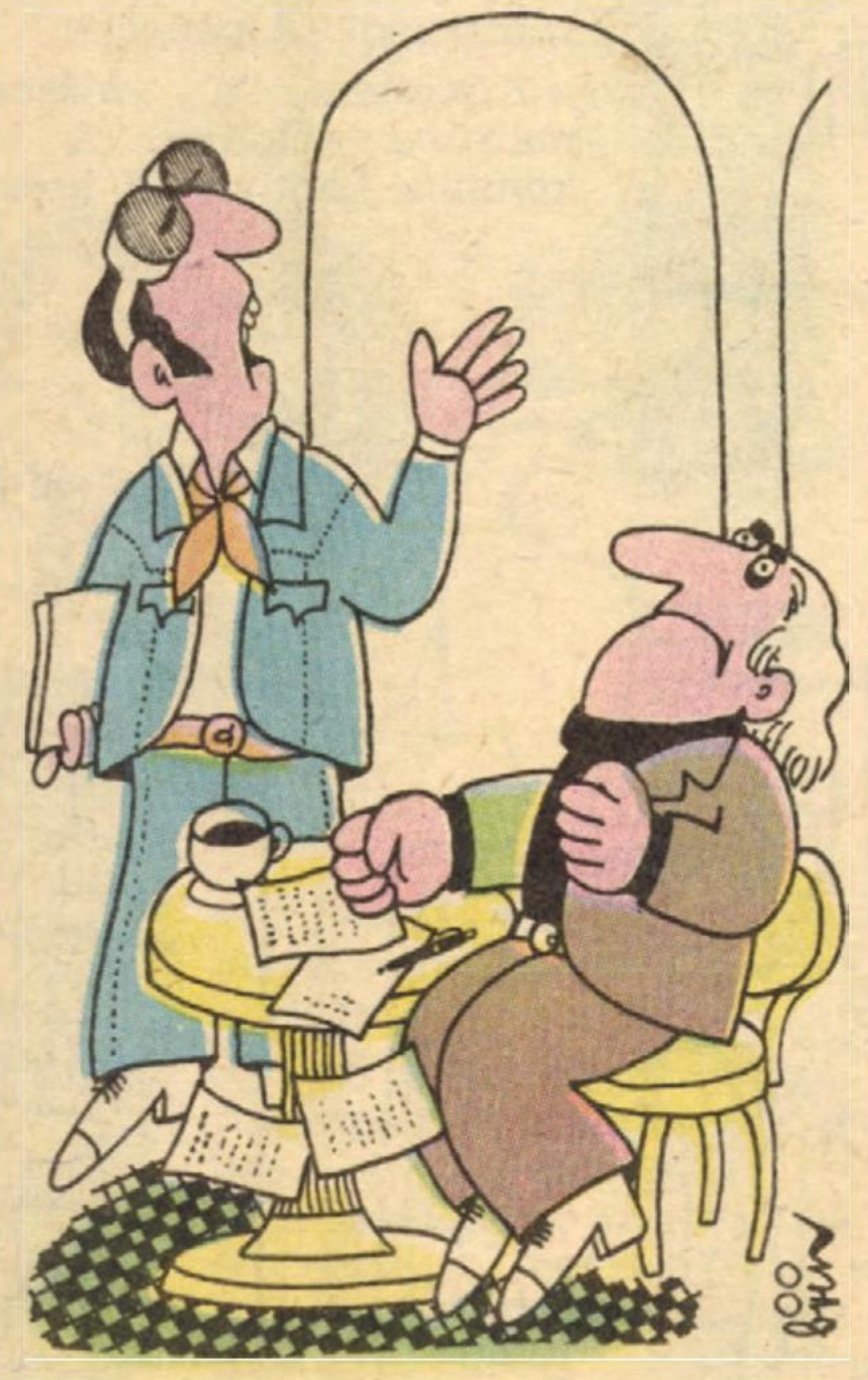

– Vedd tudomásul, a verseid teljesen érthetőek!

Lehoczki István:

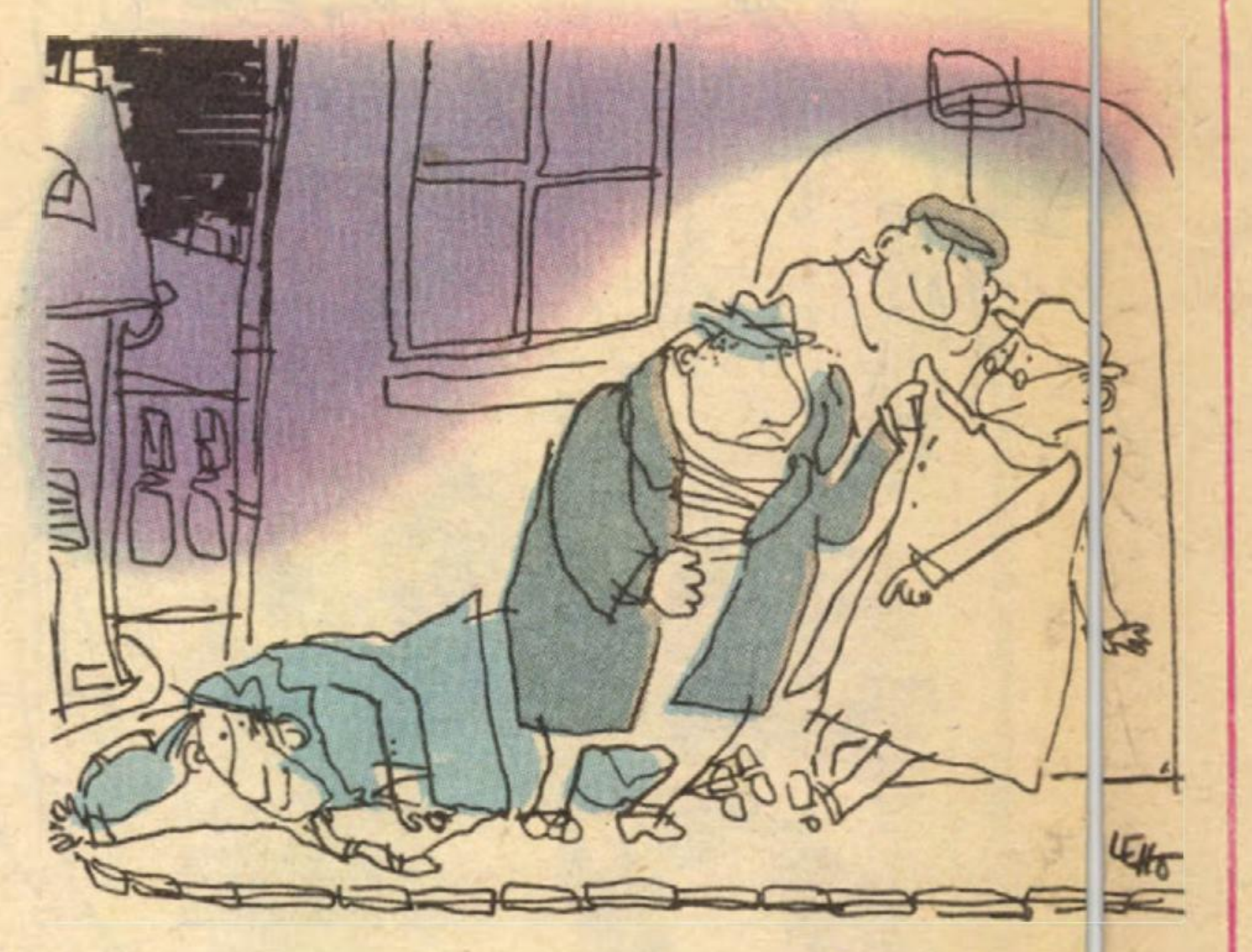

– Részegnek nevezni egy szórakozó magyar embert.

Barát József:

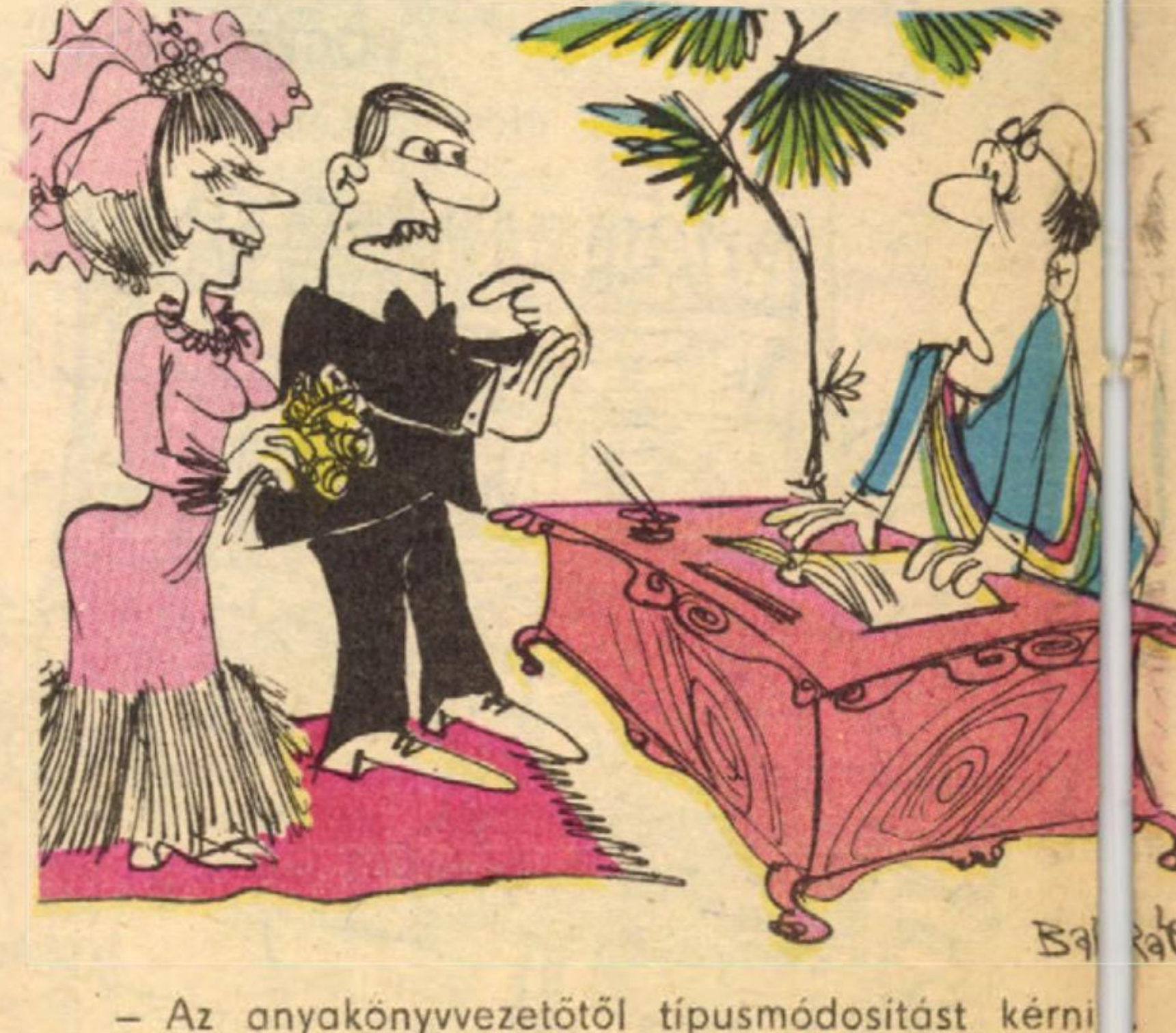

– Az anyakönyvvezetőtől típusmódosítást kérni.

Brenner György:

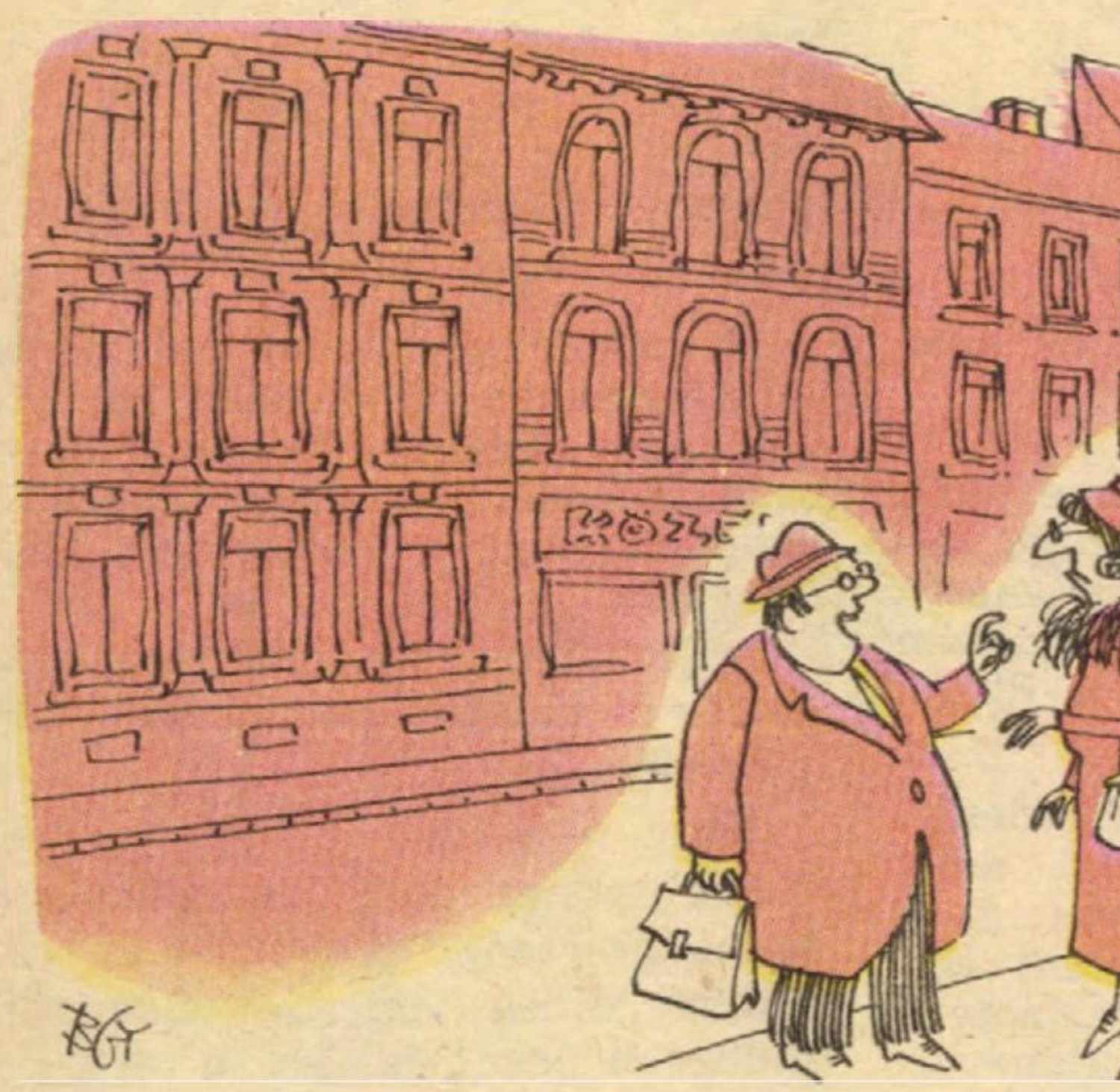

– Maga sem változott semmit!

Sajdik Ferenc:

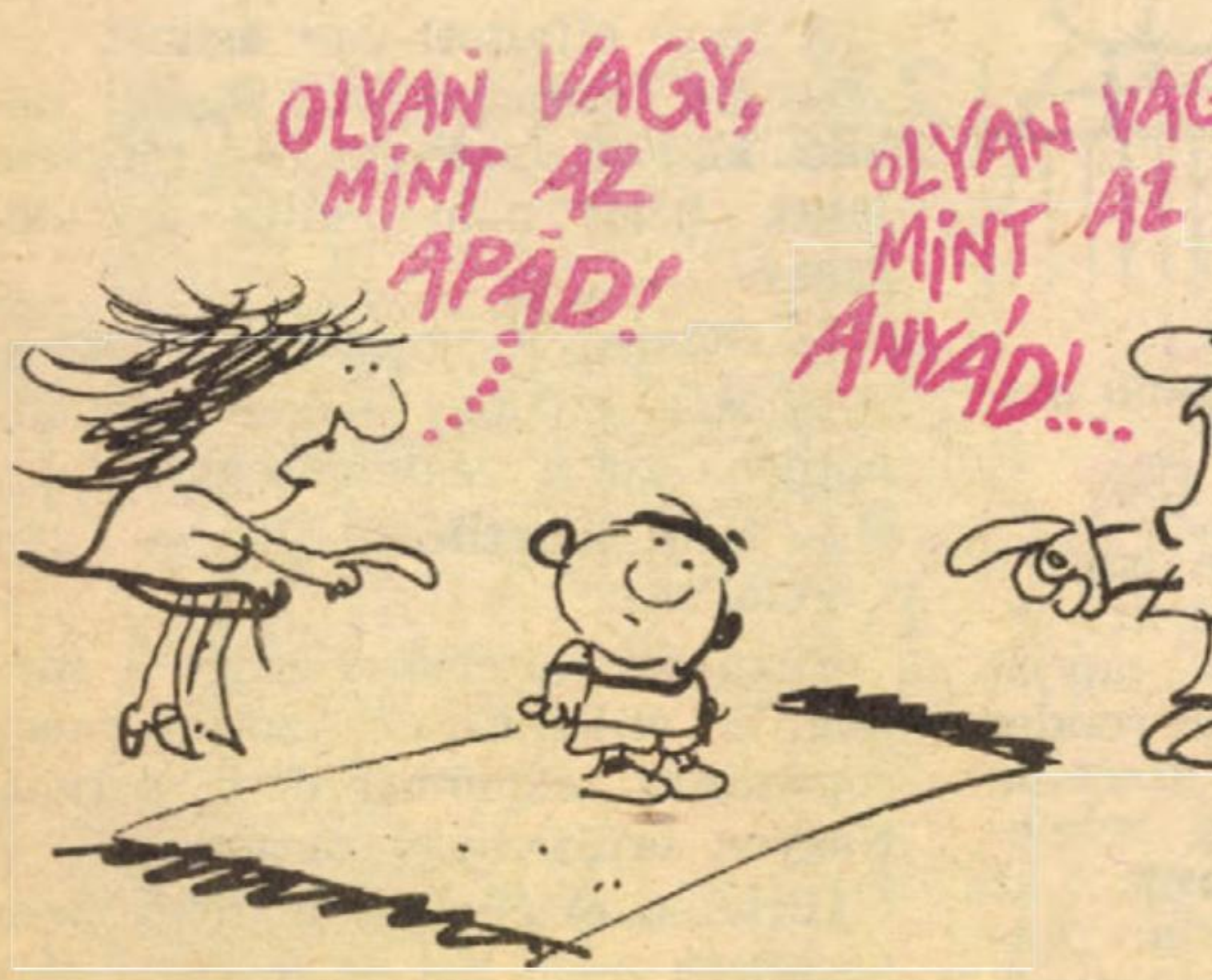
OLYAN VAGY, MINT AZ APÁD!
OLYAN VAGY, MINT AZ ANYÁD!...
SAJDIK

– Ki tudja azt mindig eldönteni?

Vasvári Anna:

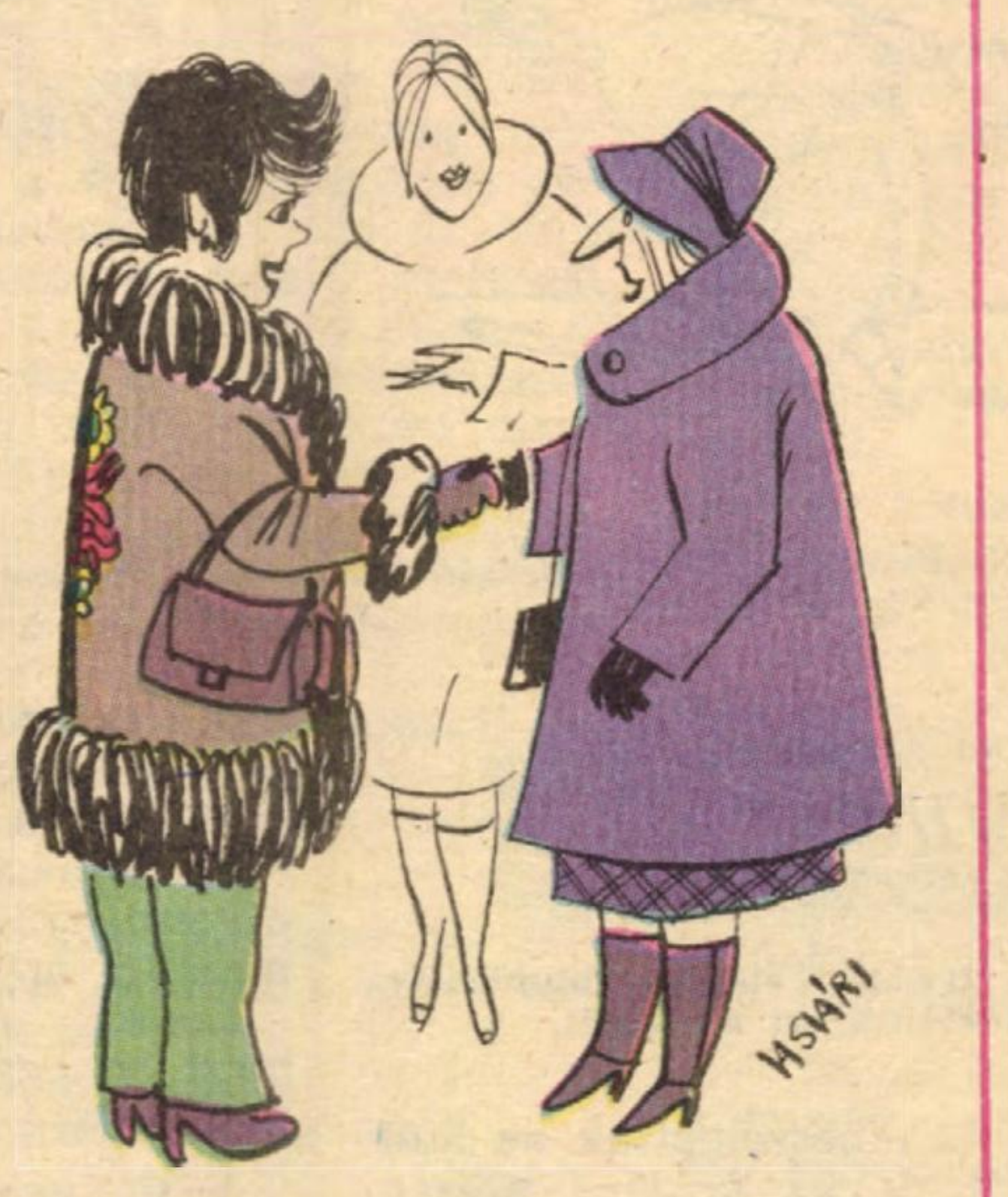

– Nem visszategezni.

Dallos Jenő:

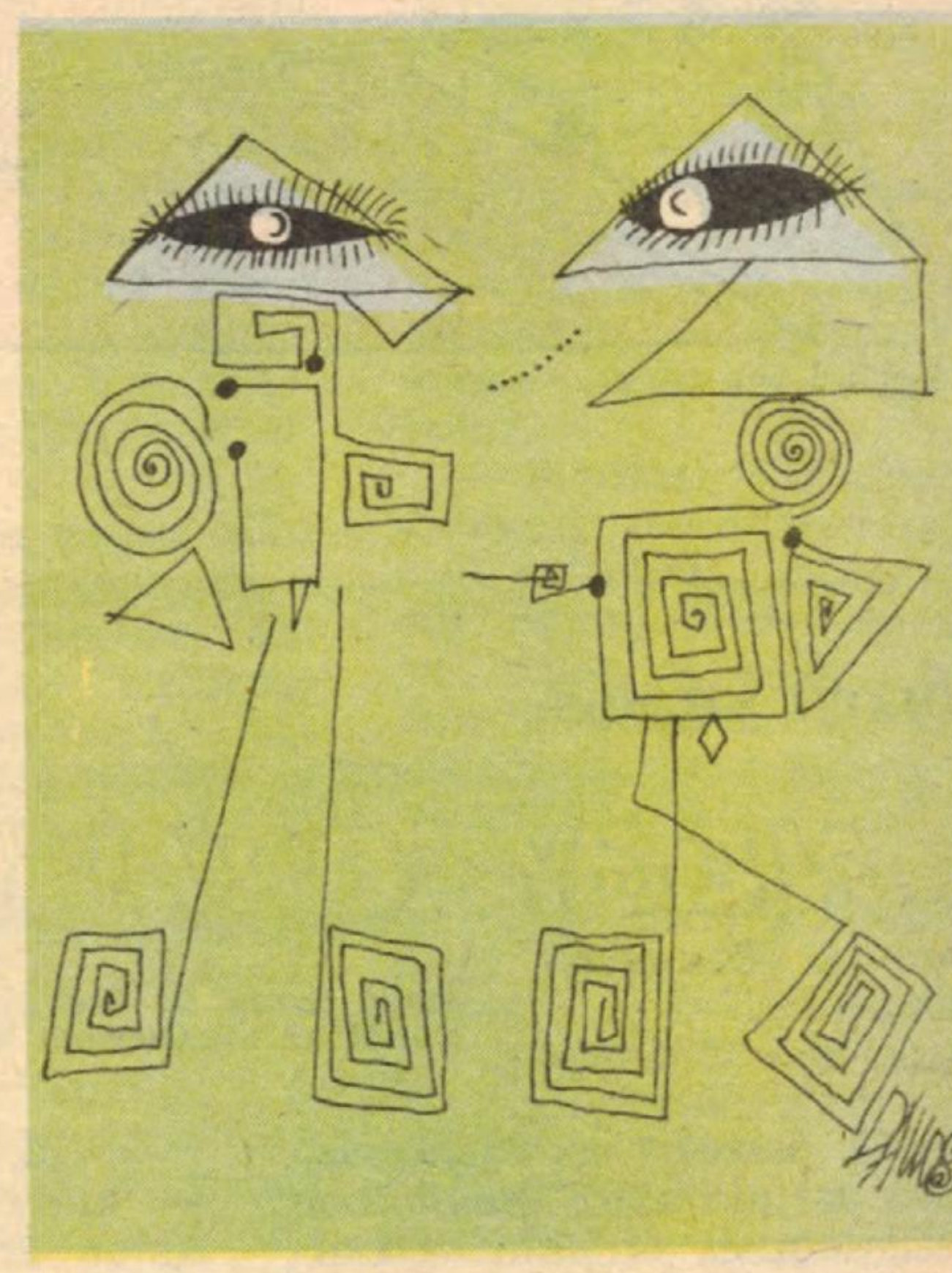

– Te konzervatív!

Fülöp György:

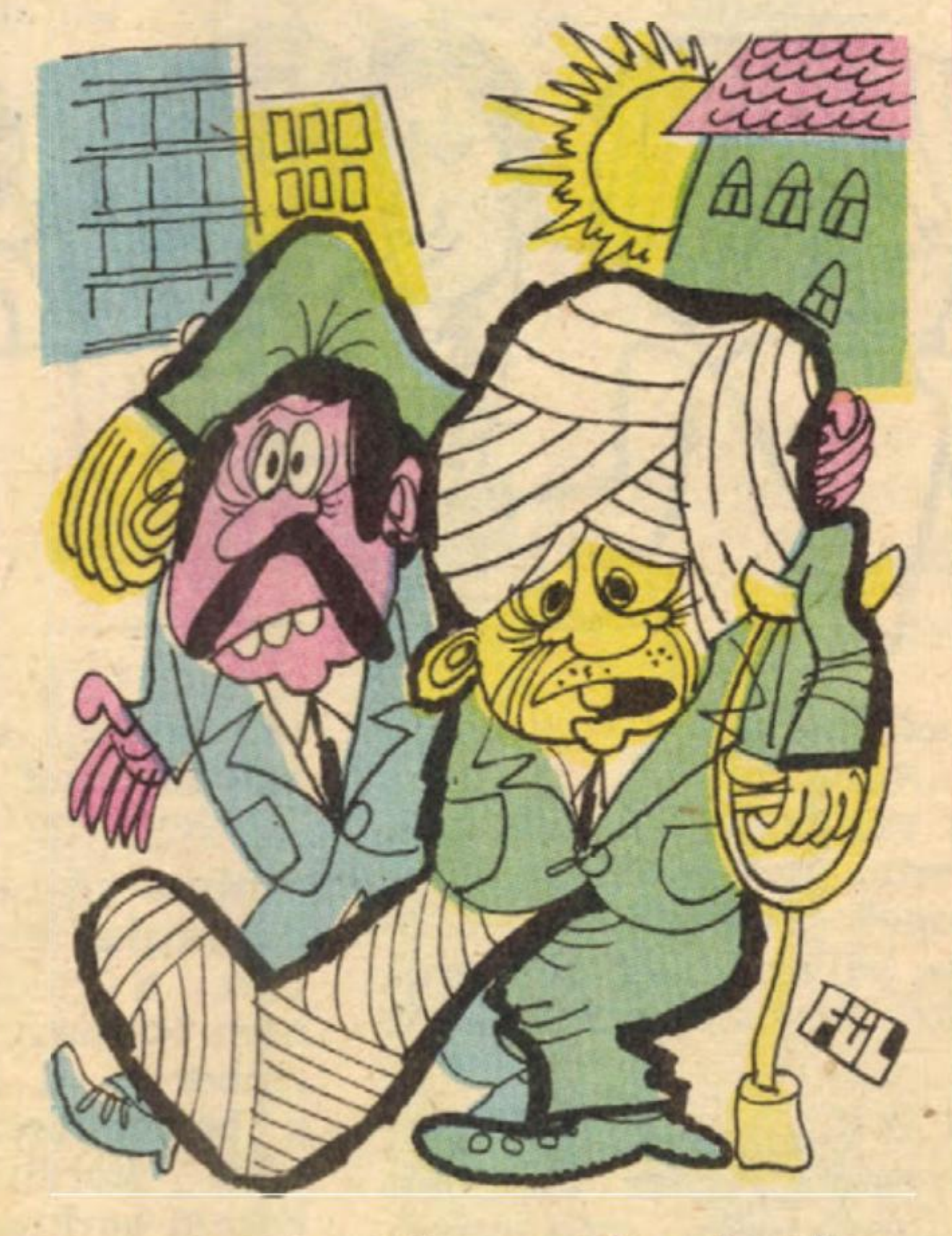

– Ami hat hónapon túl gyógyul.

Erdei Sándor:

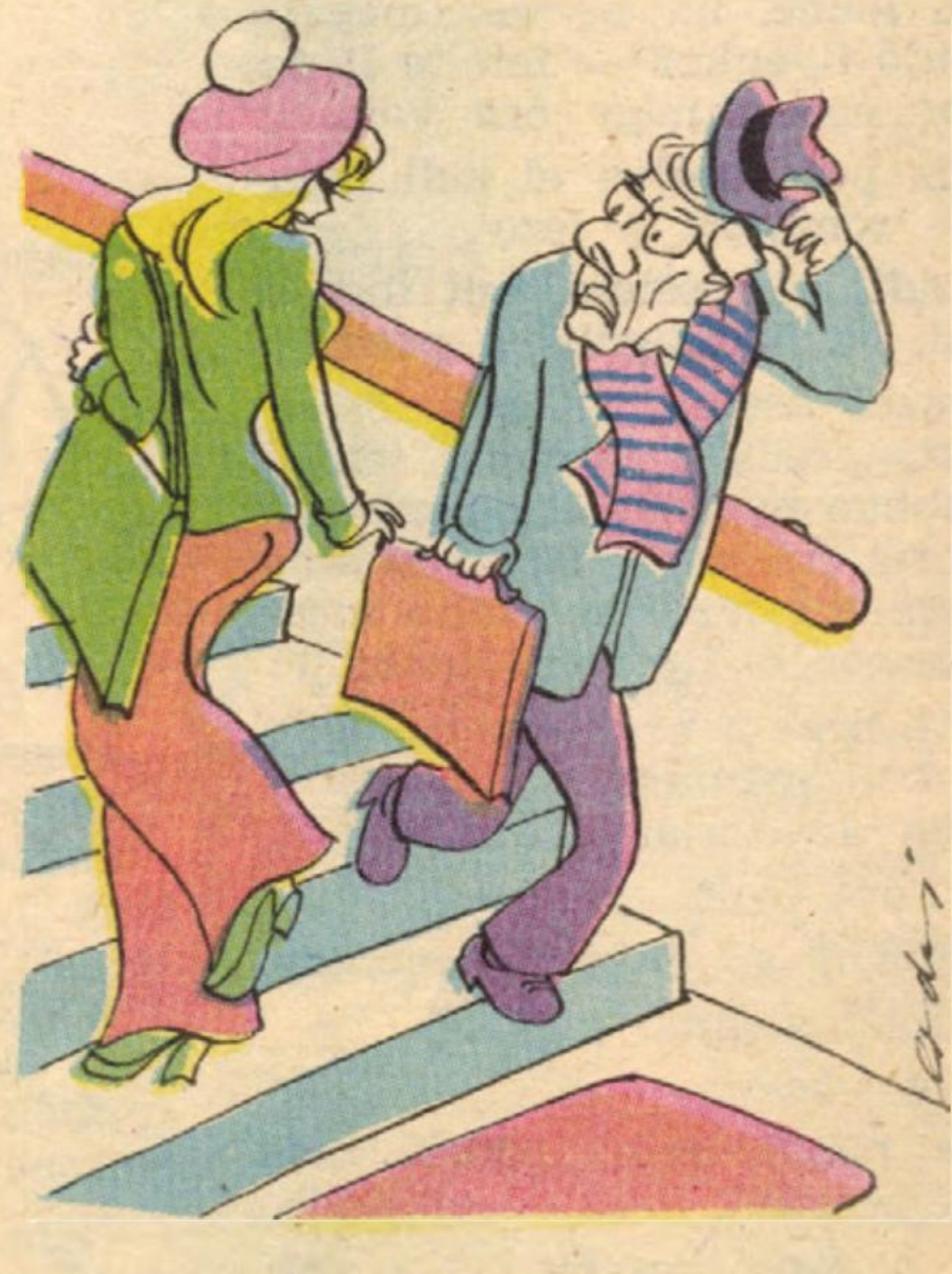

– Ha nekem köszönnek kezitcsókolommal.

TETSZÉSI INDEX

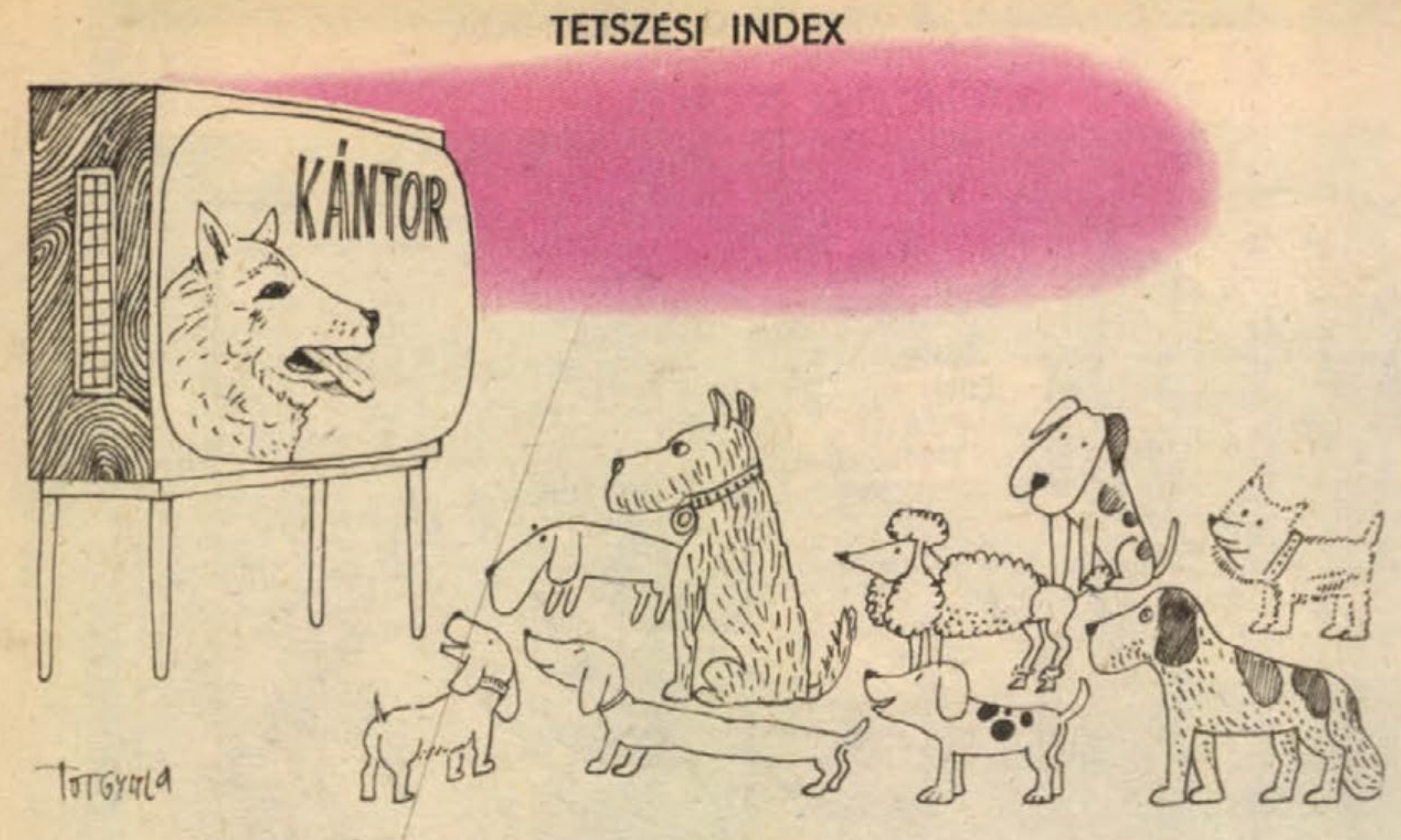

– Nekem ez sokkal jobban tetszik, mint az összes Columbo-film!

SZABAD SZOMBAT

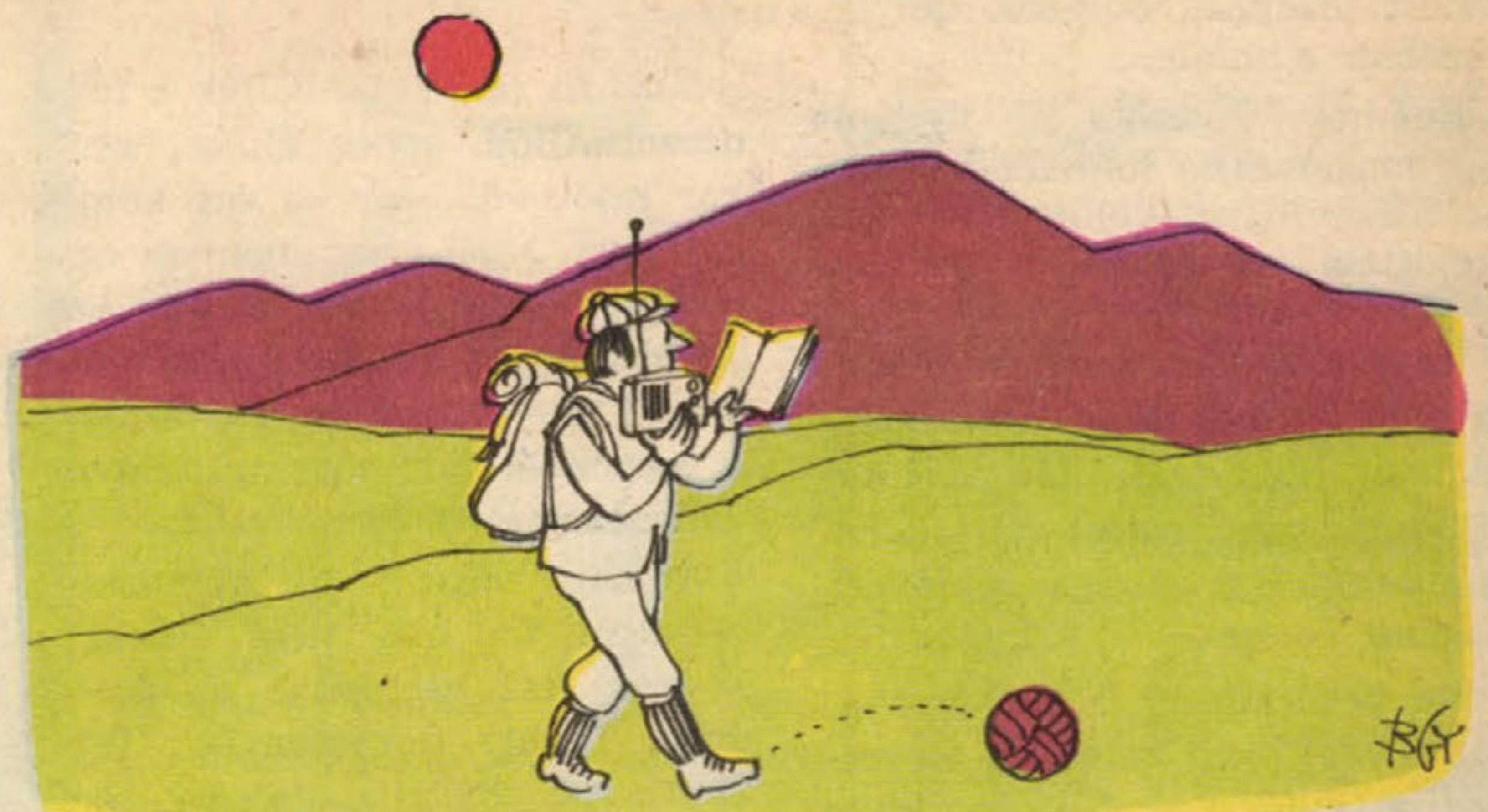

SZAKMAI FÉLTÉKENYSÉG

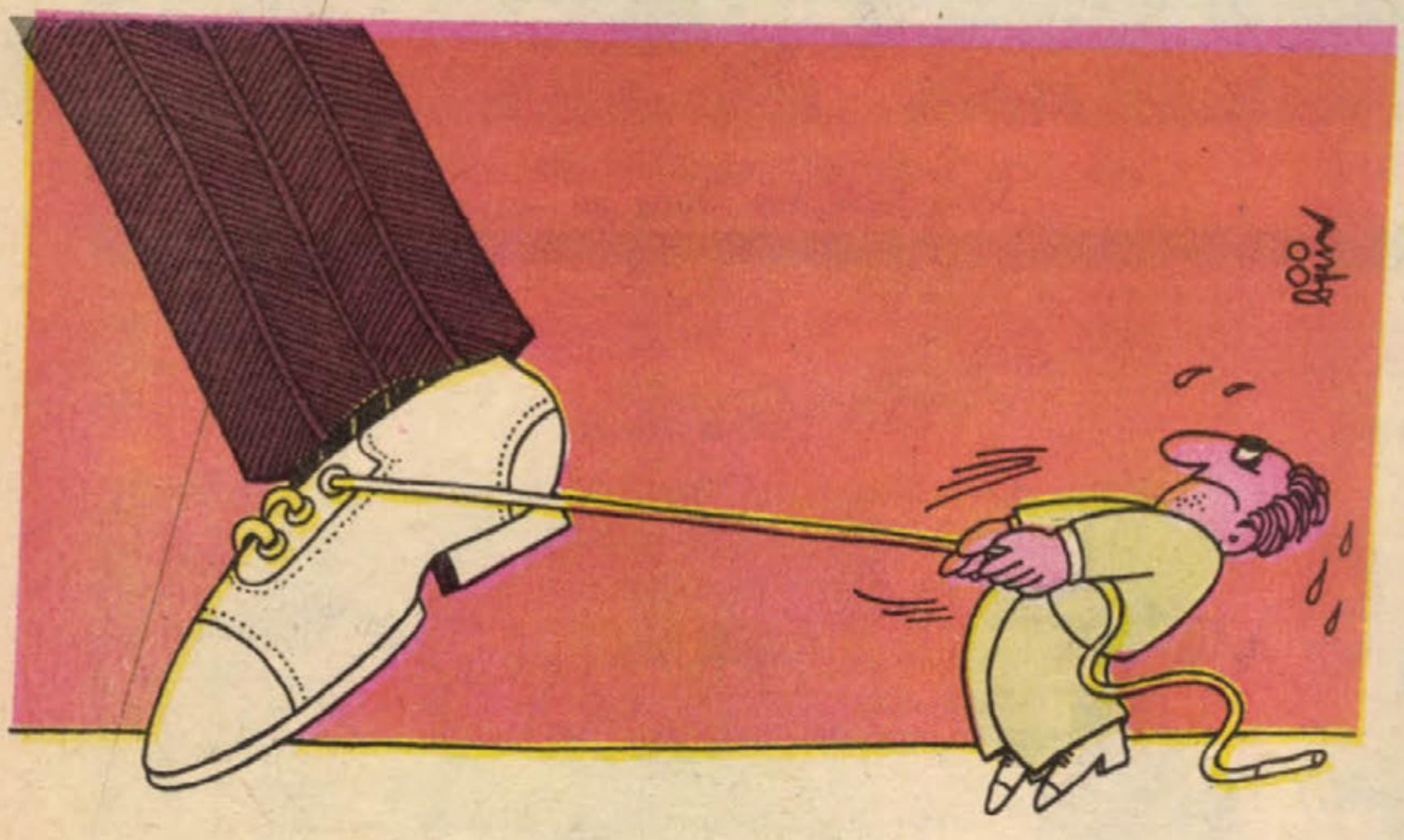

KÉNYELMES FOCI

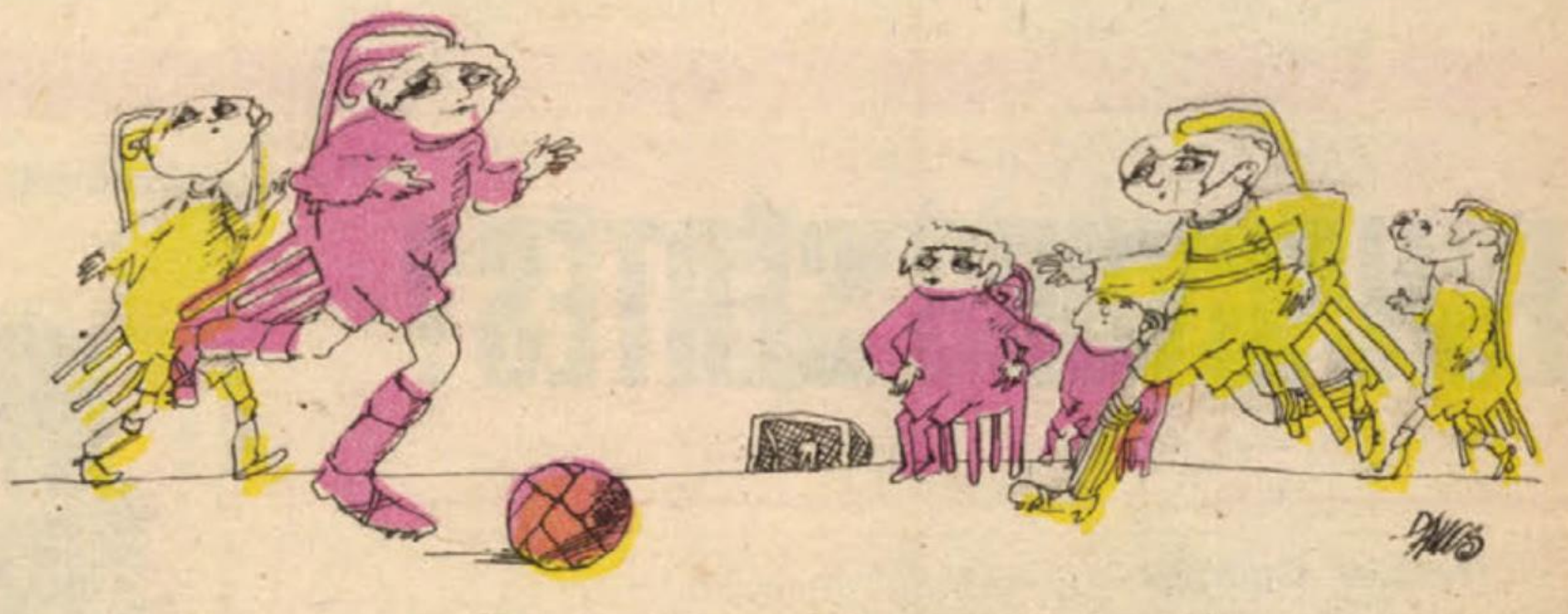

KÉKVÖLGYI VILMOS:

NÉGY ÓRA VOLT

Most lenne 50 éves a fiatalon elhunyt humorista. Ebből az alkalomból közöljük ezt az írását.

Térdük összeért az eszpresszó kis asztala alatt, szemükben izgalom és érdeklődés csillogott, ahogy egymásra tekintettek.

— Borzasztó, mennyire repül az idő, amikor együtt vagyunk. Soha nem tudjuk kibeszélni magunkat — mondta Ilonka.

— Jó lenne, ha egyszer megállna az idő ilyenkor — felelte Pista. Ekkor éppen négy óra volt.

— Tíz perc múlva el kell mennem — sóhajtott a lány.

— Addíg elmesélem, mit fogunk csinálni, ha összegyűlik a pénz.

Gyorsan beszélt. Kezük összefonódott, arcuk sugárzott, térdük szorosabban nyomódott egymáshoz. Mindenről elfeledkeztek, csak amikor Pista befejezte az utolsó mondatot, akkor kiáltott fel Ilonka.

— Jaj, nekem négy óra tíz perckor el kell mennem.

Ijedten az órájára nézett.

Négy óra volt.

— Megállt az órám — mondta. — Magánál mennyi az idő?

— Négy óra.

— De megijedtem! Akkor még van tíz percünk.

Most a lány beszélt. Ő is elmondta a terveit, hosszasan, élvezve az ábrándozás örömét. A fiú áhítattal hallgatta. Körülöttük elnémult a világ. Ismét Ilonka eszmélt fel.

— Hű, de elbeszélgettük az időt — kiáltott és az órájára nézett. Aztán értetlen arcot vágott.

Négy óra volt.

— Mondom, hogy megállt az órám!

— Nem. — felelte Pista. — Nálam is négy óra van.

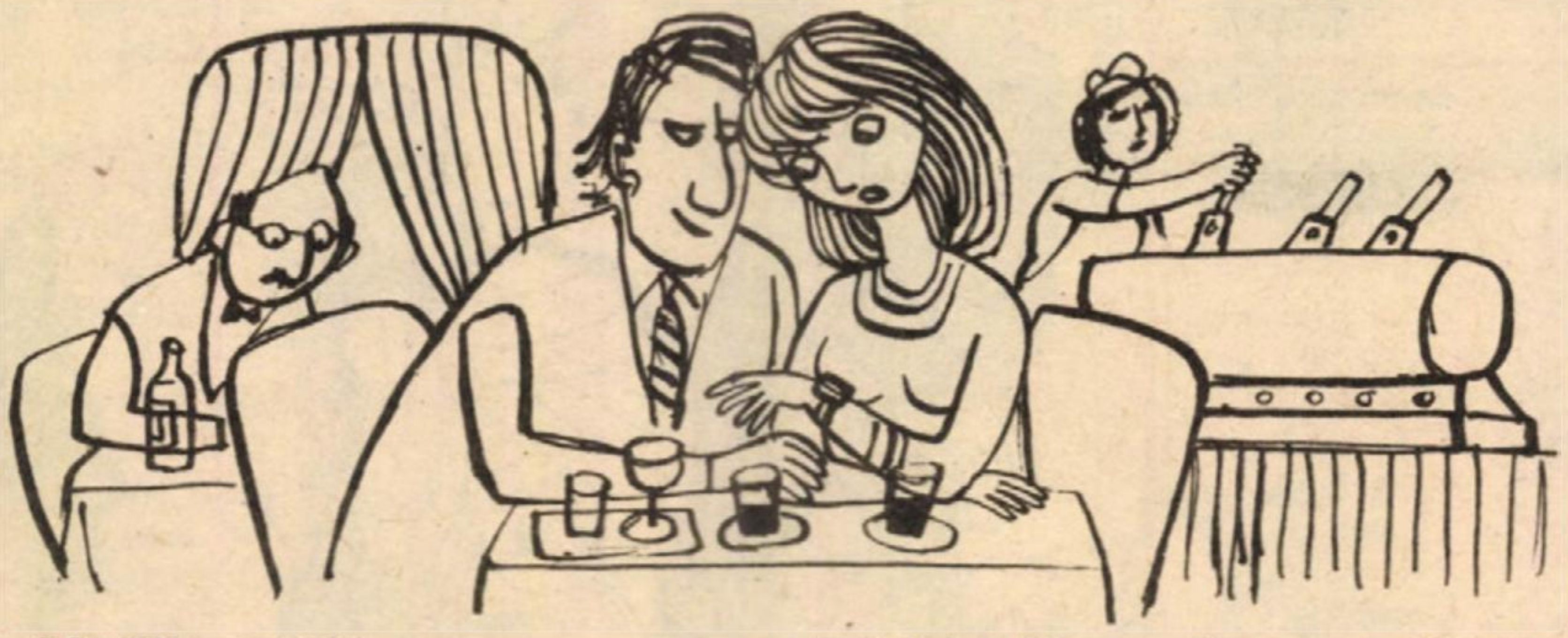

Megállt az idő.

Négy óra volt.

Boldogok voltak. A fiú mesélt, a lány hallgatta. Aztán felcserélődtek a szerepek. Folyt a szó. Térdük érintése villanyozott, tenyerükön egymás vérének száguldását érezték.

Négy óra volt.

Pista elmesélte egész életének történetét. Részletesen, még olyan apró mozzanatokat is, hogy egyszer gyerekkorában lekvárt akart lopni, de az üveg olyan magasan volt, hogy csak az ujjai hegyével érte el, nem bírta jól megmarkolni, kicsúszott a kezéből és széttört a fején.

Négy óra volt.

Tanulmányairól, katonaéveiről, olvasmányairól beszélt, majd elmondta apja életének történetét.

Ilonka nemkülönben. Hiszen most az egyszer alkalom nyílt rá.

Négy óra volt.

A fiú gyermekszerelmeit mesélte, filmeket, színdarabokat, amiket látott, majd az anyja élettörténetét mondta el, családi körülményeit, mikor, hol született, férjezett-e, családi és utónevét, leánykori nevét, állandó bejelentett lakását, személyazonossági igazolványának számát.

Négy óra volt.

Most végre elmesélhette, hogy a nagyapja tüzérőrmester volt 48-ban, a dédnagyapját és anyját nem ismerte, a szomszédok rendes emberek, a munkatársai szeretik, a bérmakörösztanyja még nyolcéves korában kivándorolt az Északi-sarkra, legjobban a rántott csirkét szereti és a naplementét a Balaton partján, de nagyon jó kalóriája van a dorogi barna szénnek is.

Négy óra volt.

A székek nem voltak valami kényelmesek és mindketten igyekeztek észrevétlenül lejjebb csúszni, miközben lábujjaikat mozgatták a cipőben, hogy a vérkeringés meginduljon.

A társalgás egy pillanatra megakadt és Ilonka lopva a csuklójára pillantott.

Négy óra volt.

Kis szünet után az időjárásról beszéltek még, hogy itt az ősz, milyen hideg van, de télen még hidegebb lesz, de jön a nyár és akkor meleg lesz megint, de akkor aztán újra tél következik és ismét hideg lesz egész nyárig, amikor végre megérkezik a meleg idő.

Elhallgattak. Pista kinyújtotta oldalra a lábát, mert megmacskásodott.

Négy óra volt.

A lány elfojtott egy ásítást.

— Ne haragudjon, Pista, nekem el kell mennem. Az mégsem lehet, hogy nem múlik az idő! Igaz?

— Persze! Az mégsem lehet!

— Még ha úgy lenne sem ülhetnénk itt a végtelenségig!

— Nem ülhetnénk!

Felálltak.

Pista felsegítette a lányt a sarkon a villamosra. Azután megropogtatta elgémberedett tagjait. Nagyon örült, hogy mozoghat.

Hirtelen eszébe jutott, hogy nem beszélték meg, hol és mikor találkoznak legközelebb. Aztán legyintett és megnézte az óráját.

Négy óra múlt öt perccel. Hála istennek! Ismét halad az idő...

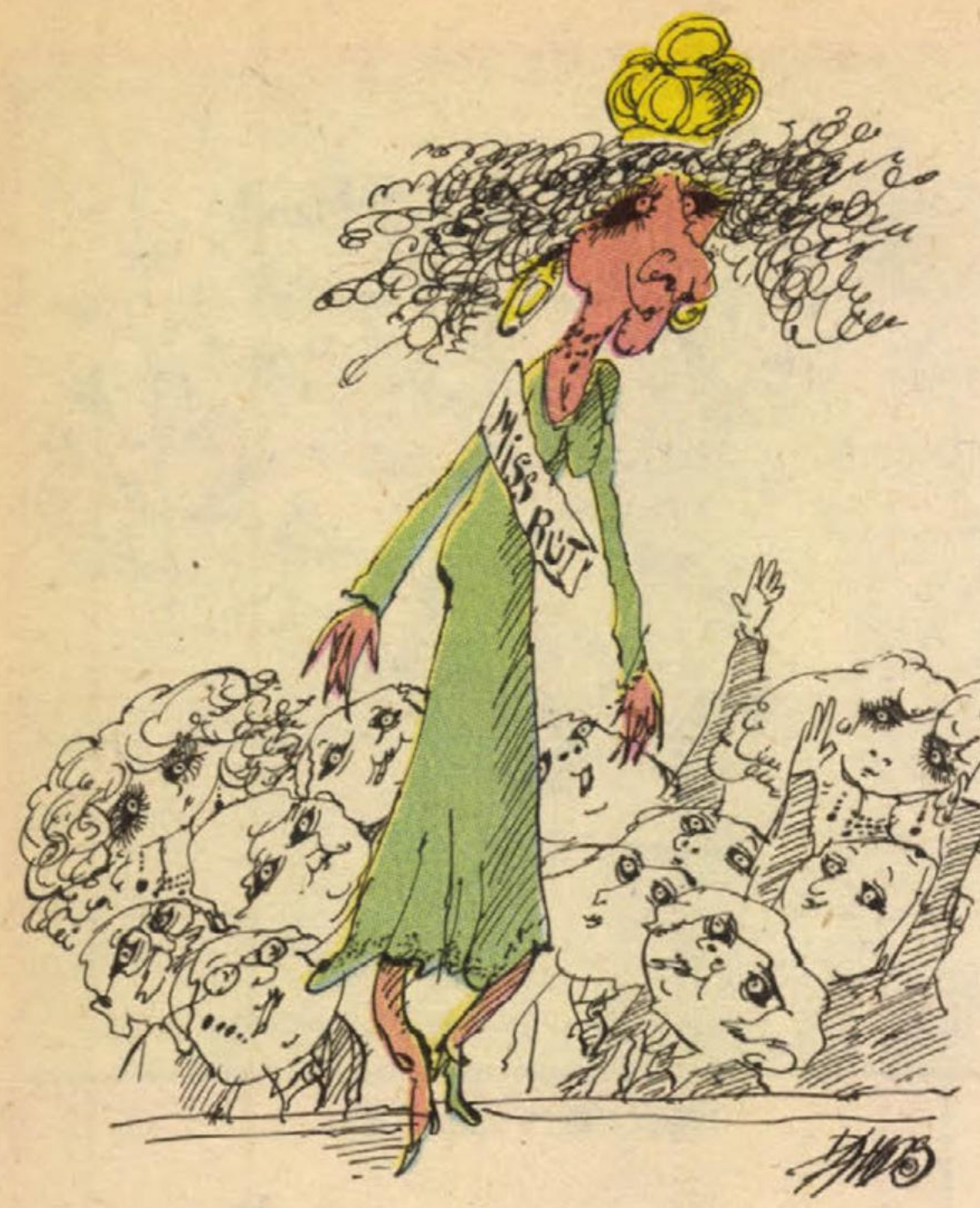

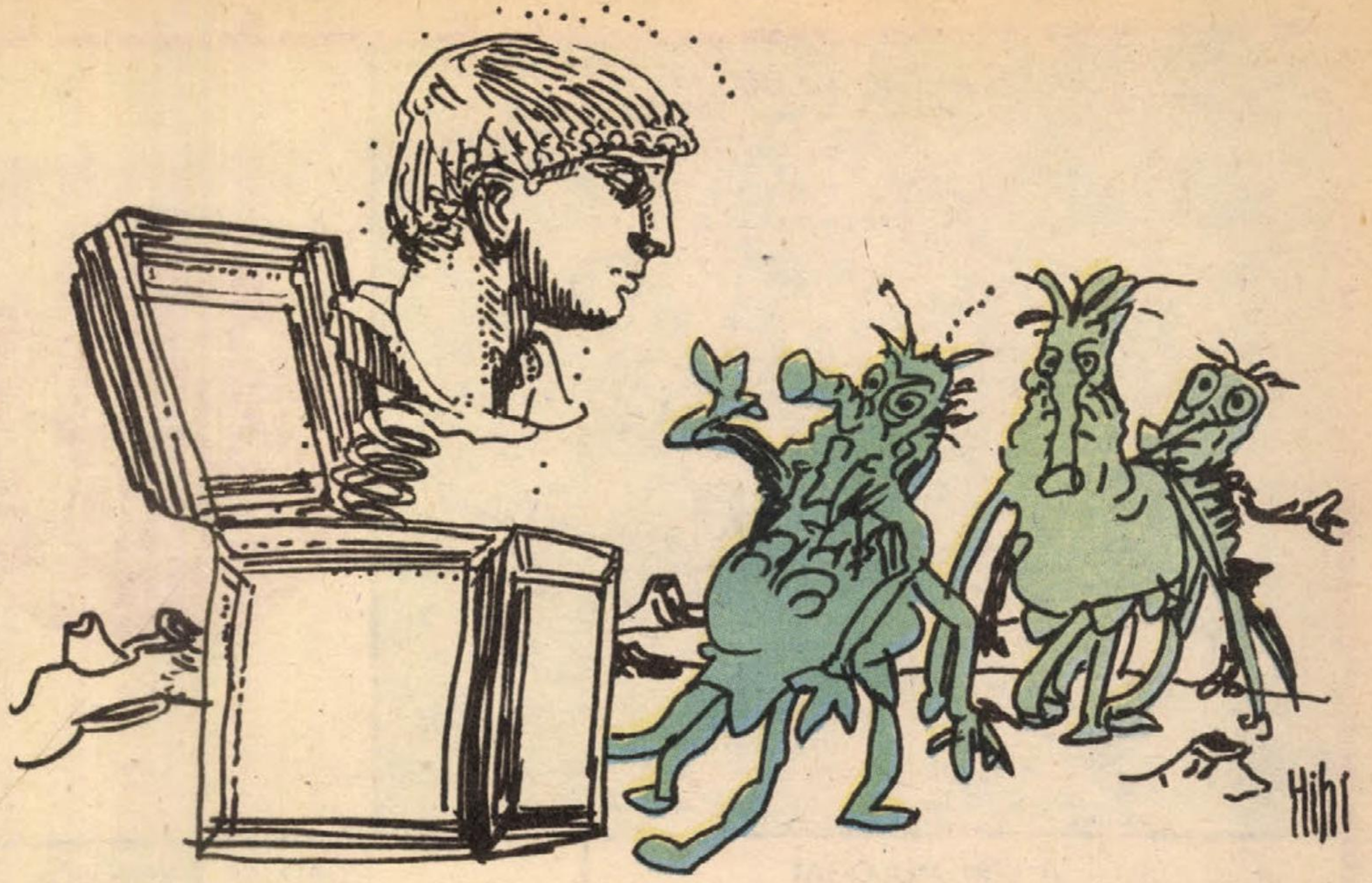

RÚT

DALLOS,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
LEHOCZKI,
BRENNER,
SAJDIK

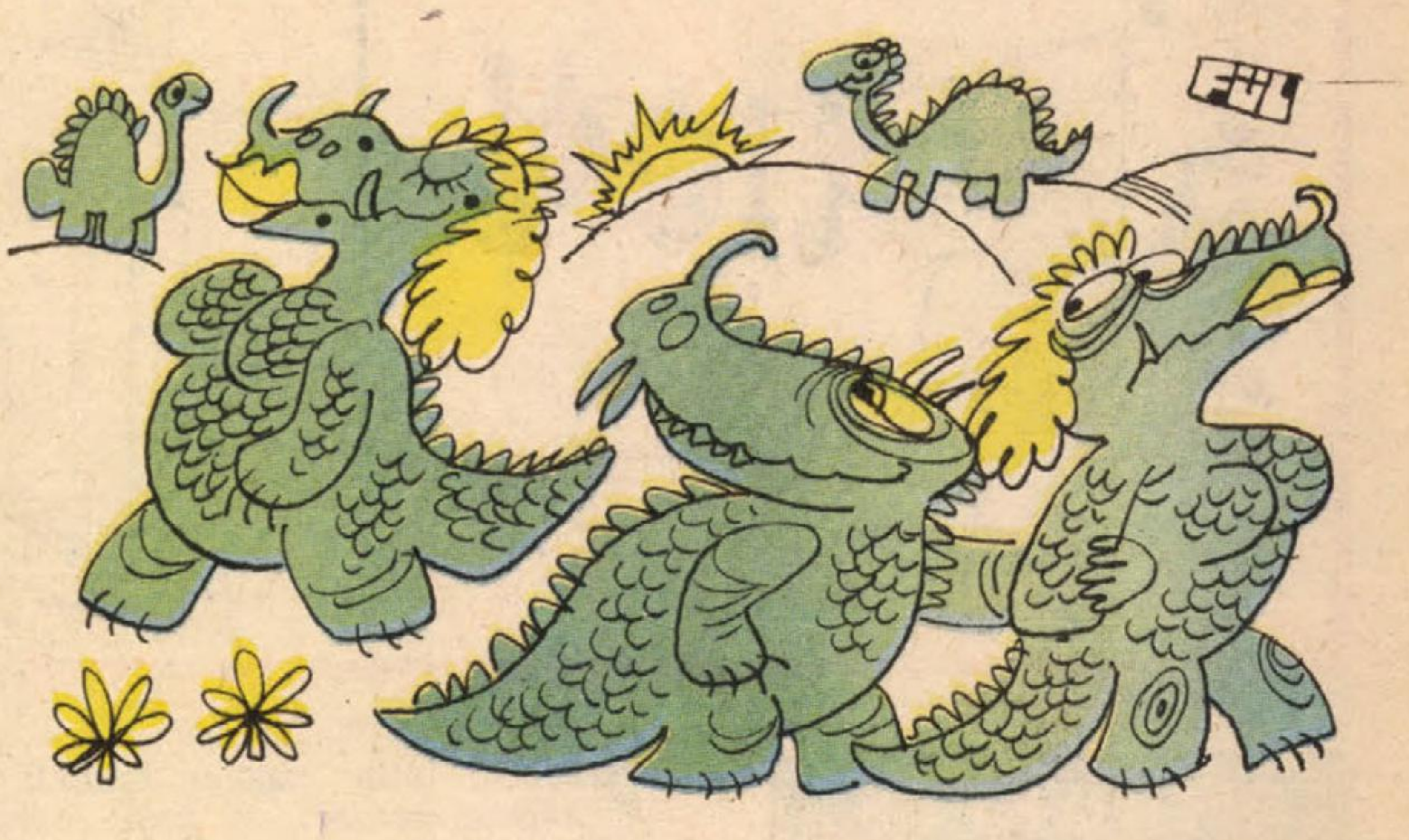

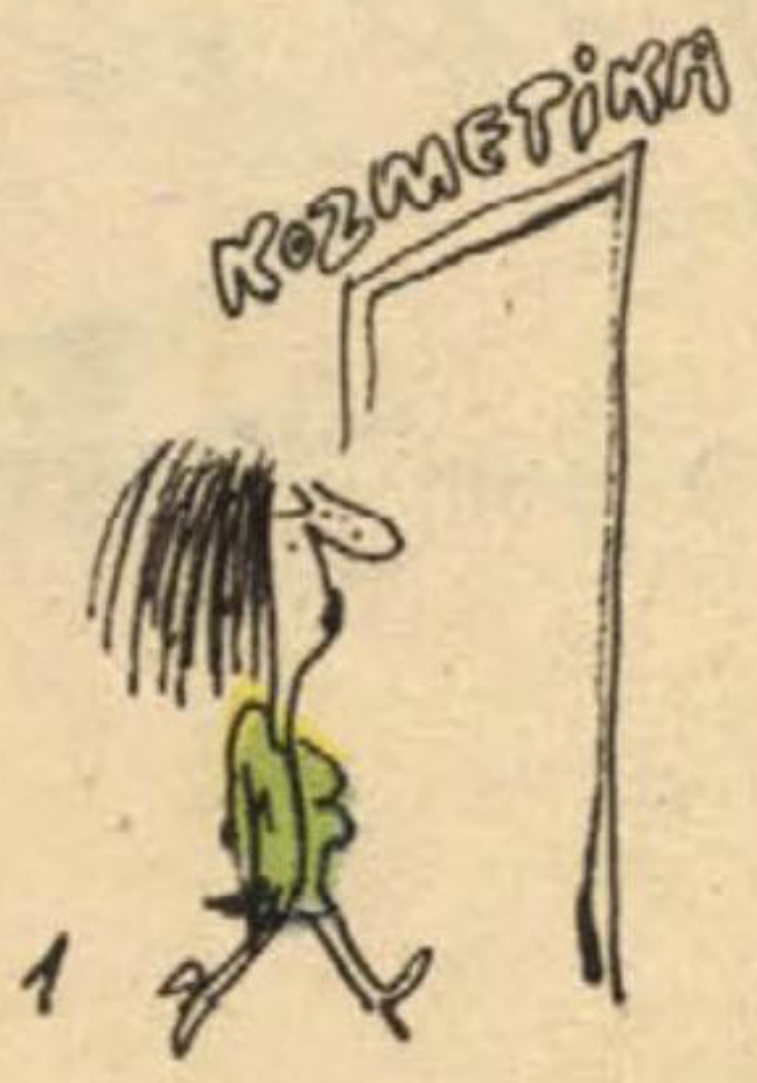

1

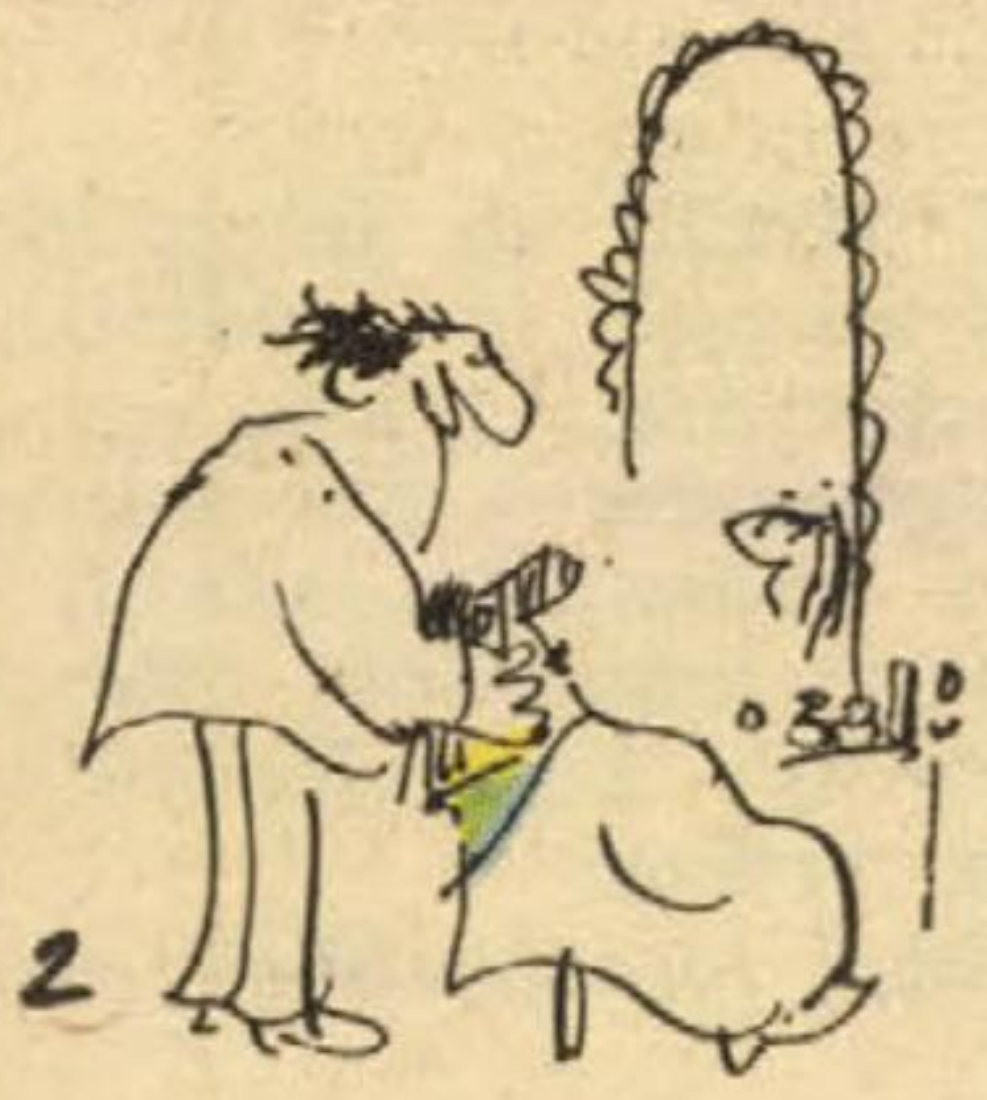

2

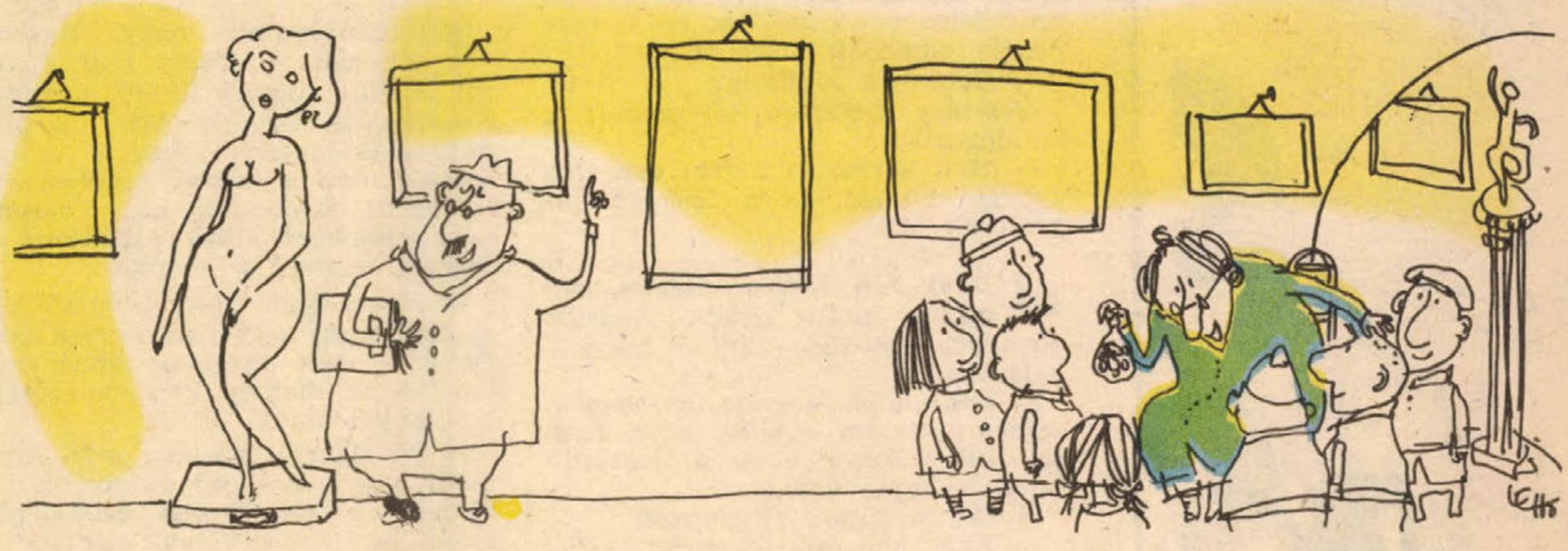

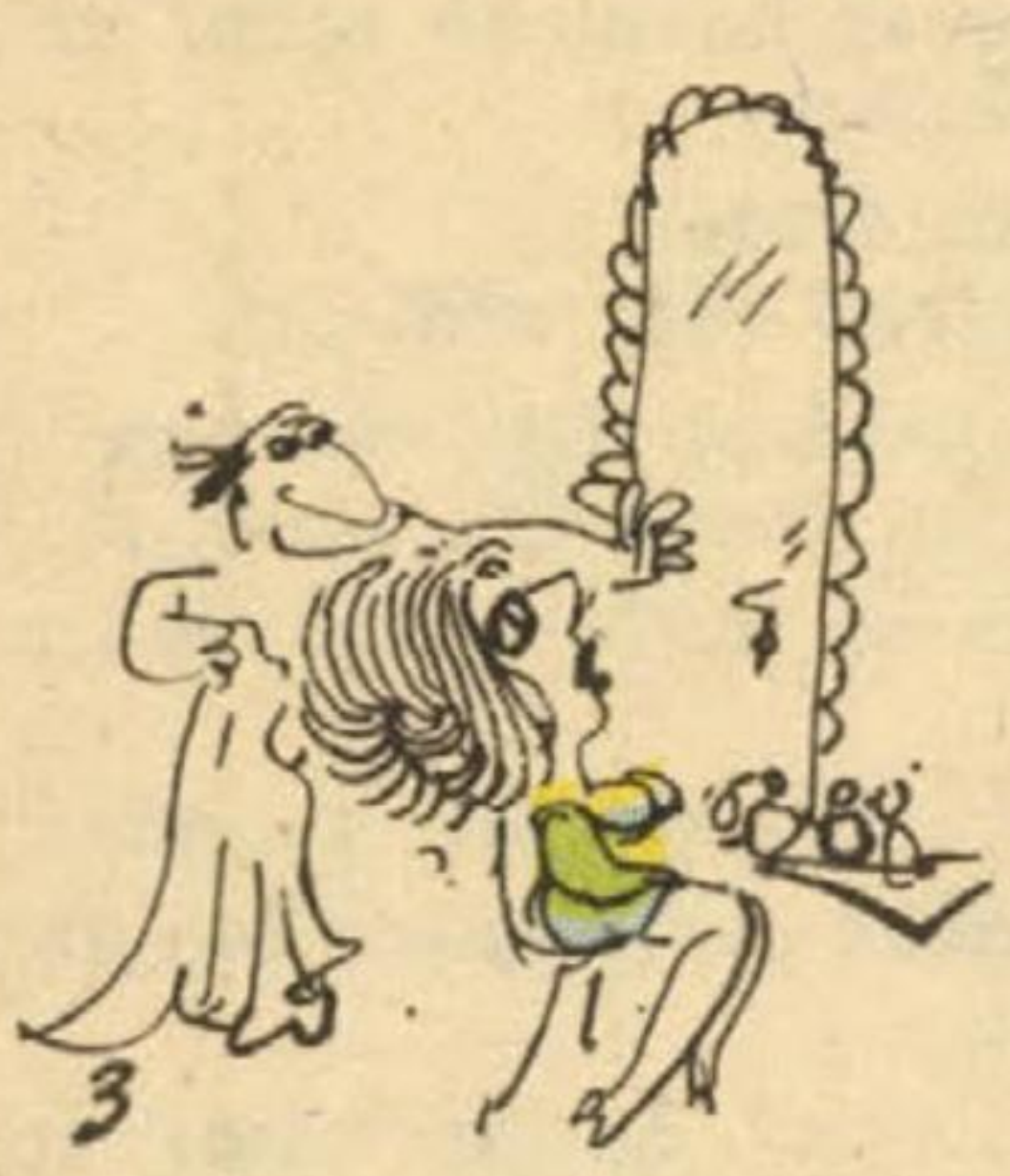

3

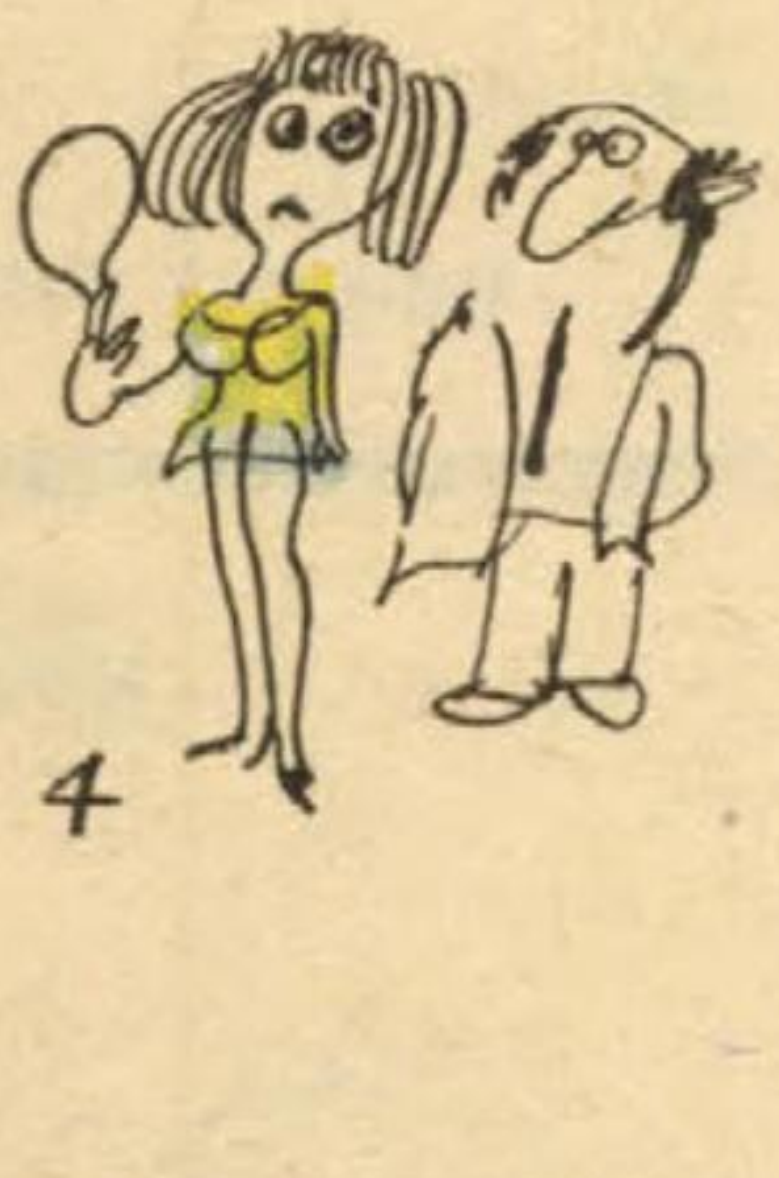

4

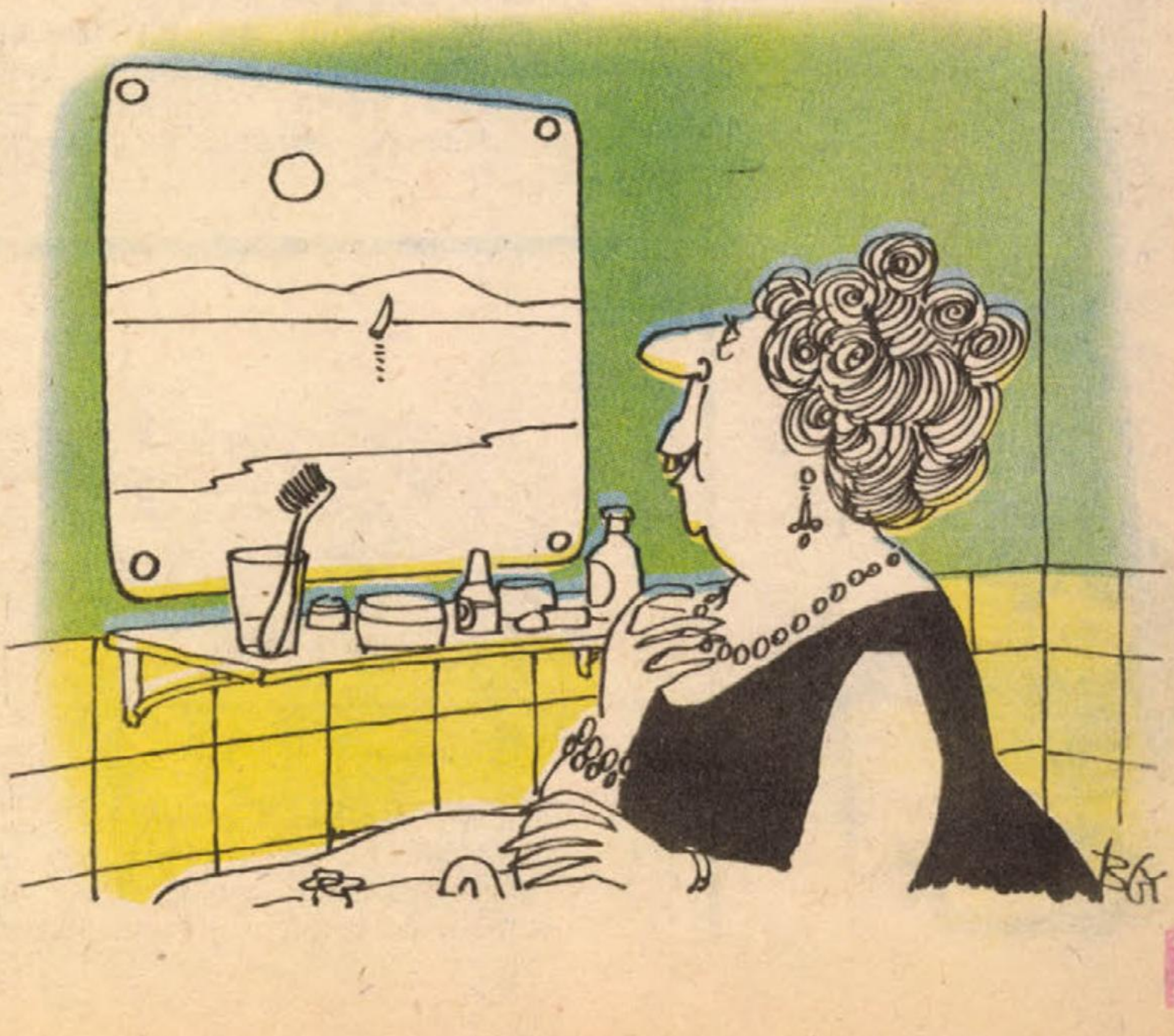

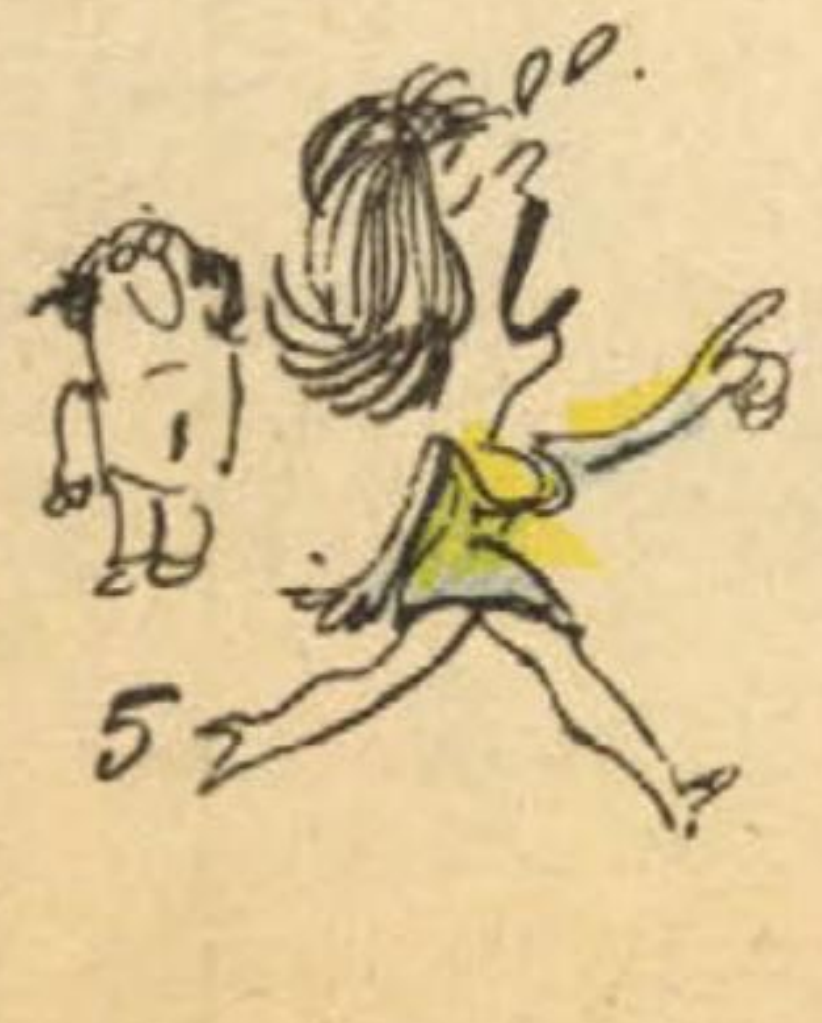

5

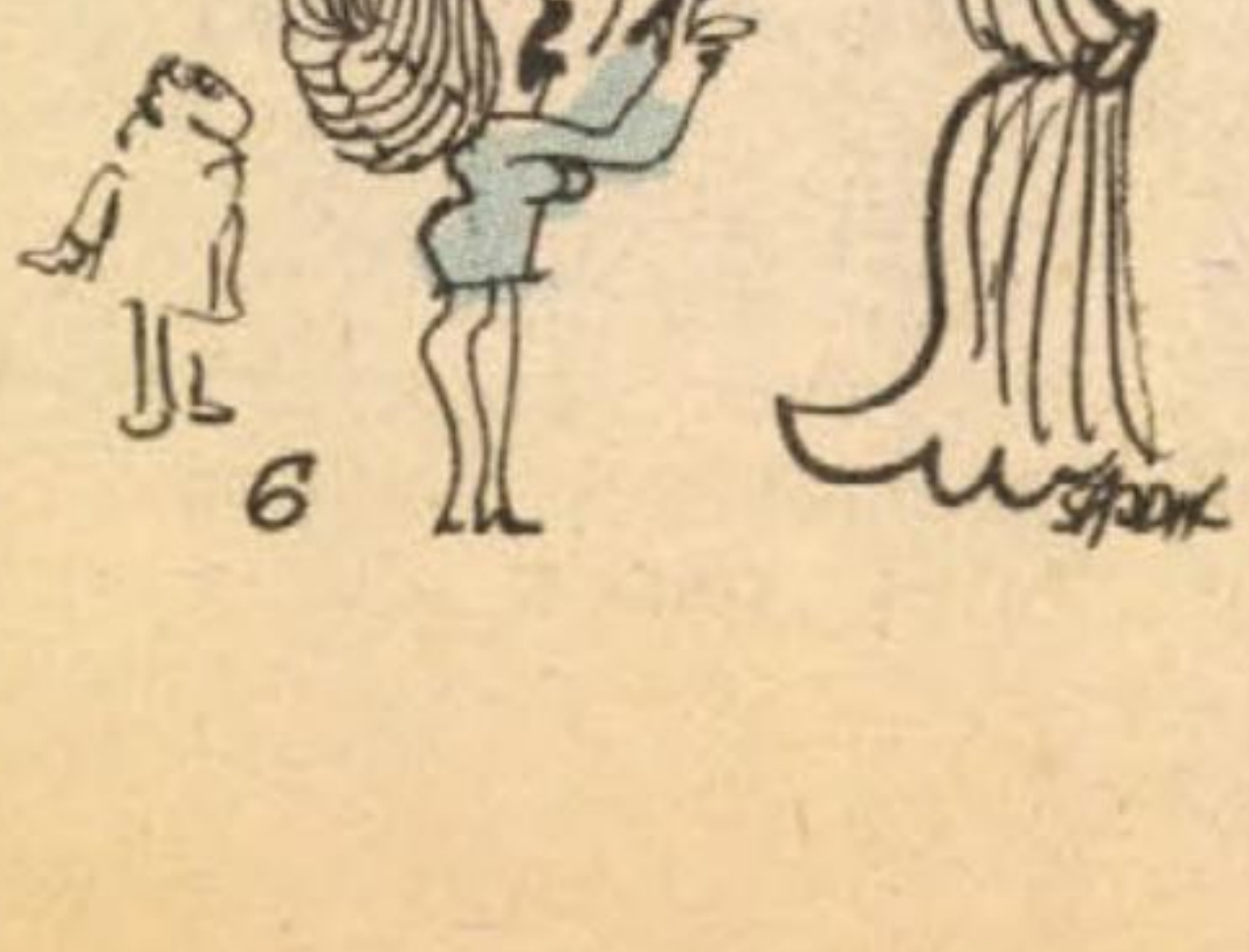
PANASZ KÖNYV

6

A JÖVŐ FALUJA

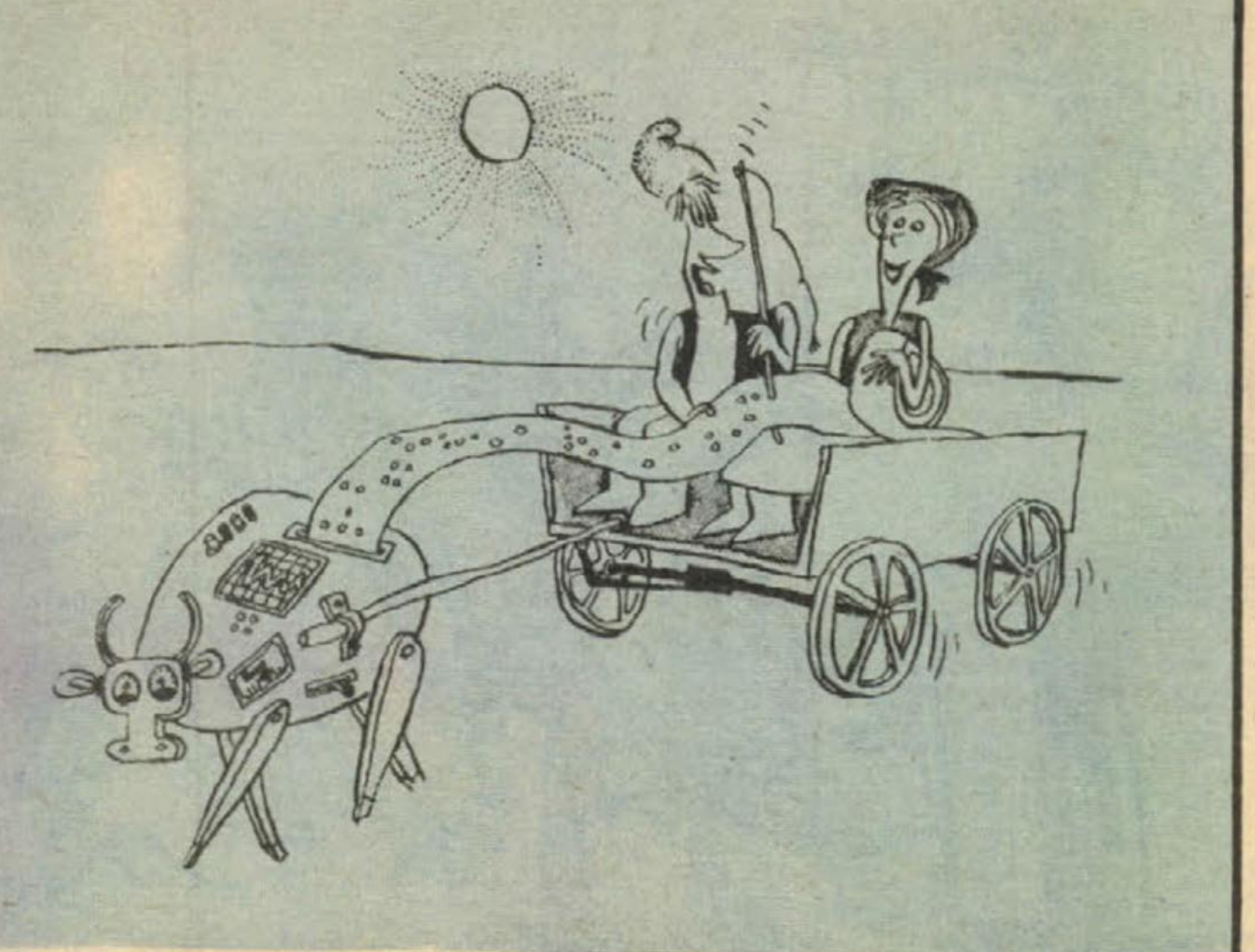

import humor

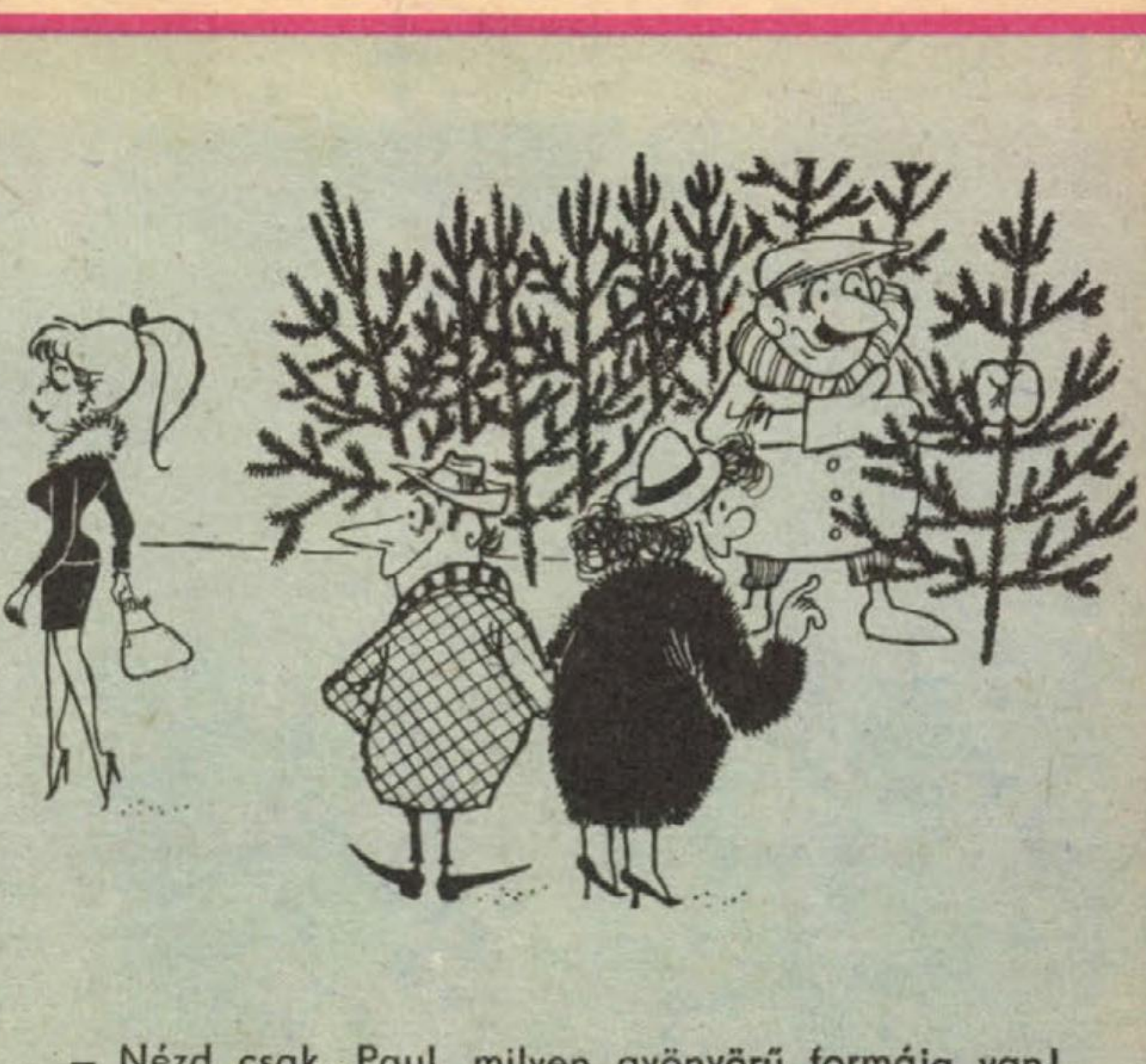

– Nézd csak, Paul, milyen gyönyörű formája van!

A FÉRJ MOSOGAT

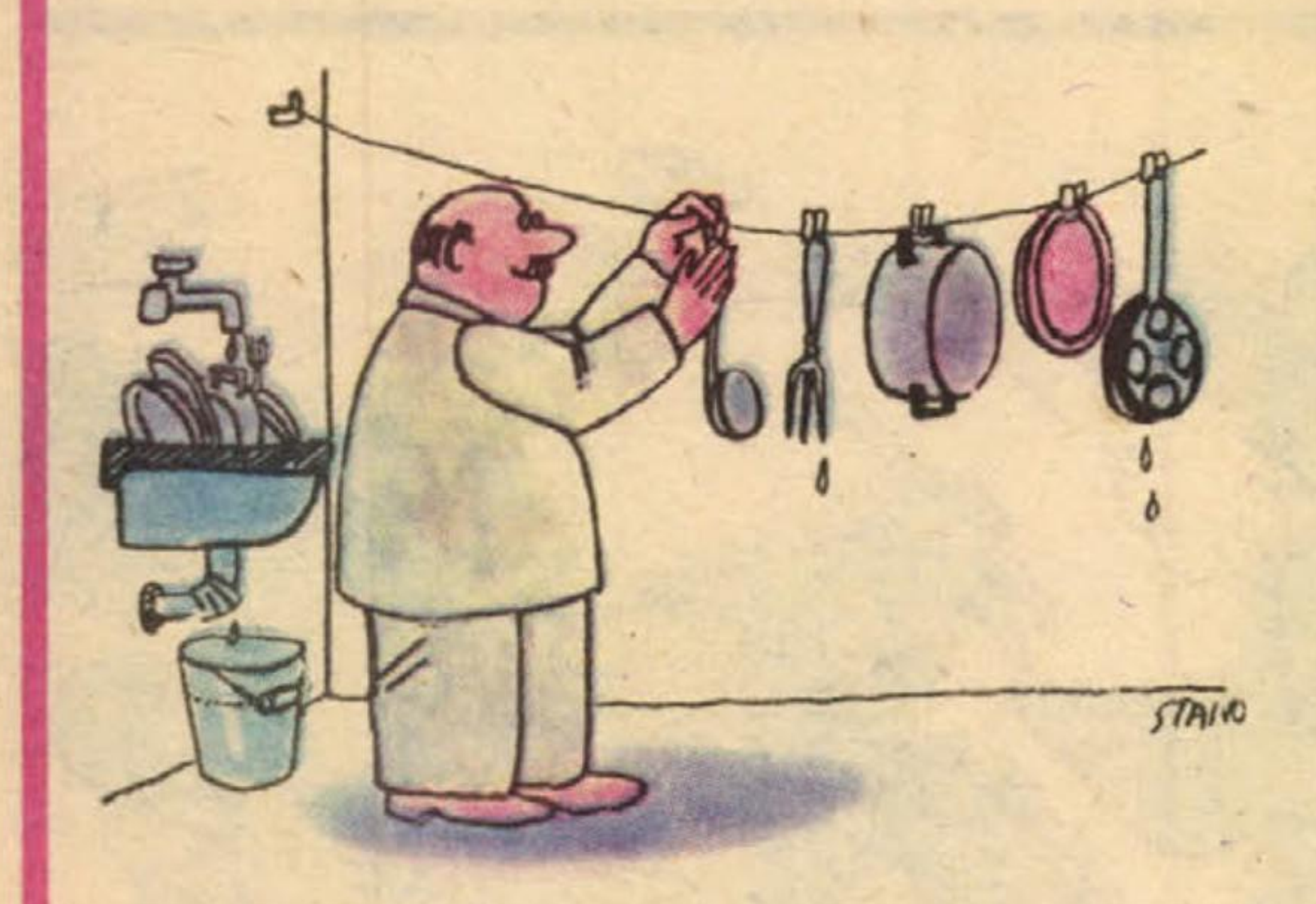

IZGALMAS TÉVÉMŰSOR

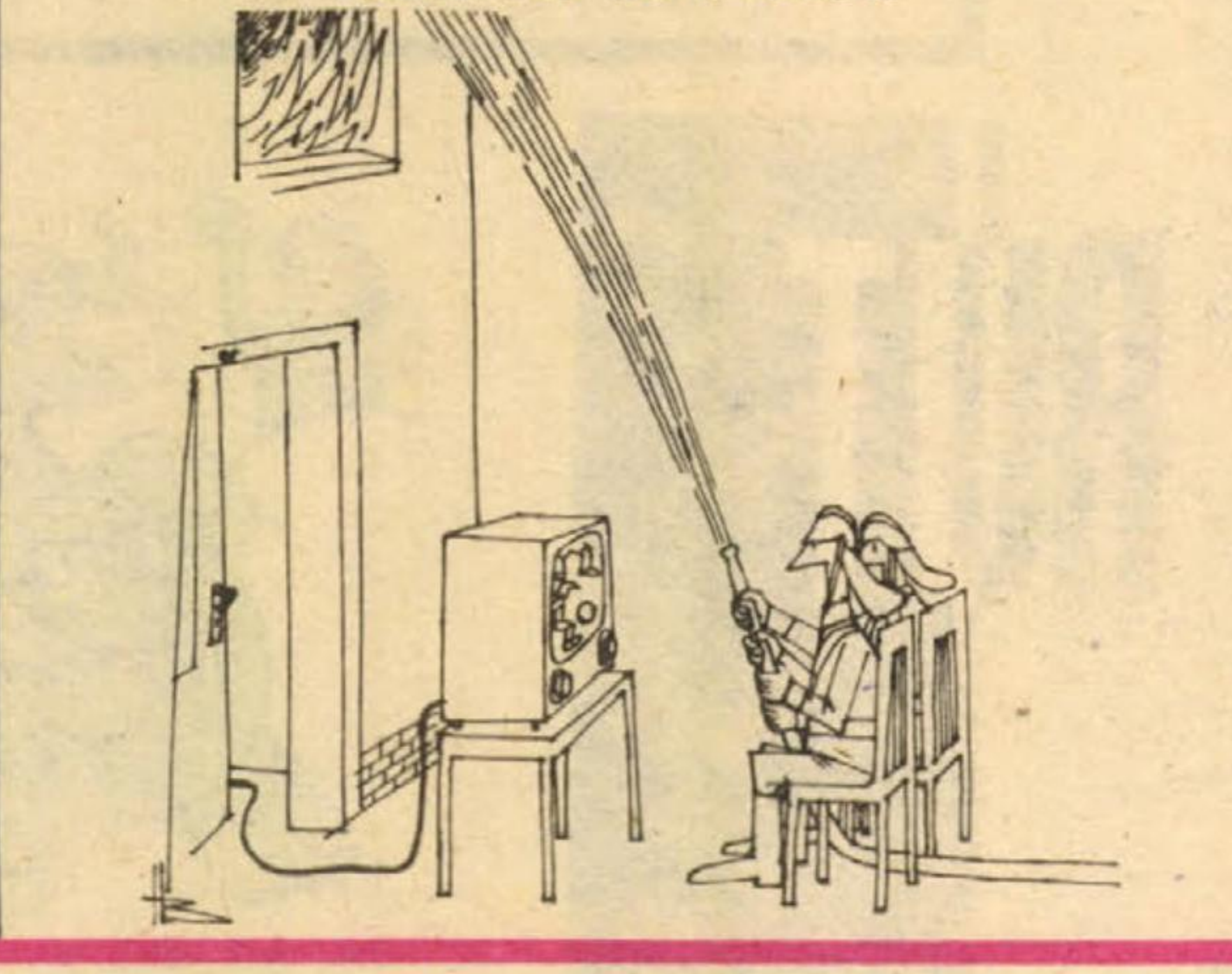

PRAKTIKUS GÓLYA

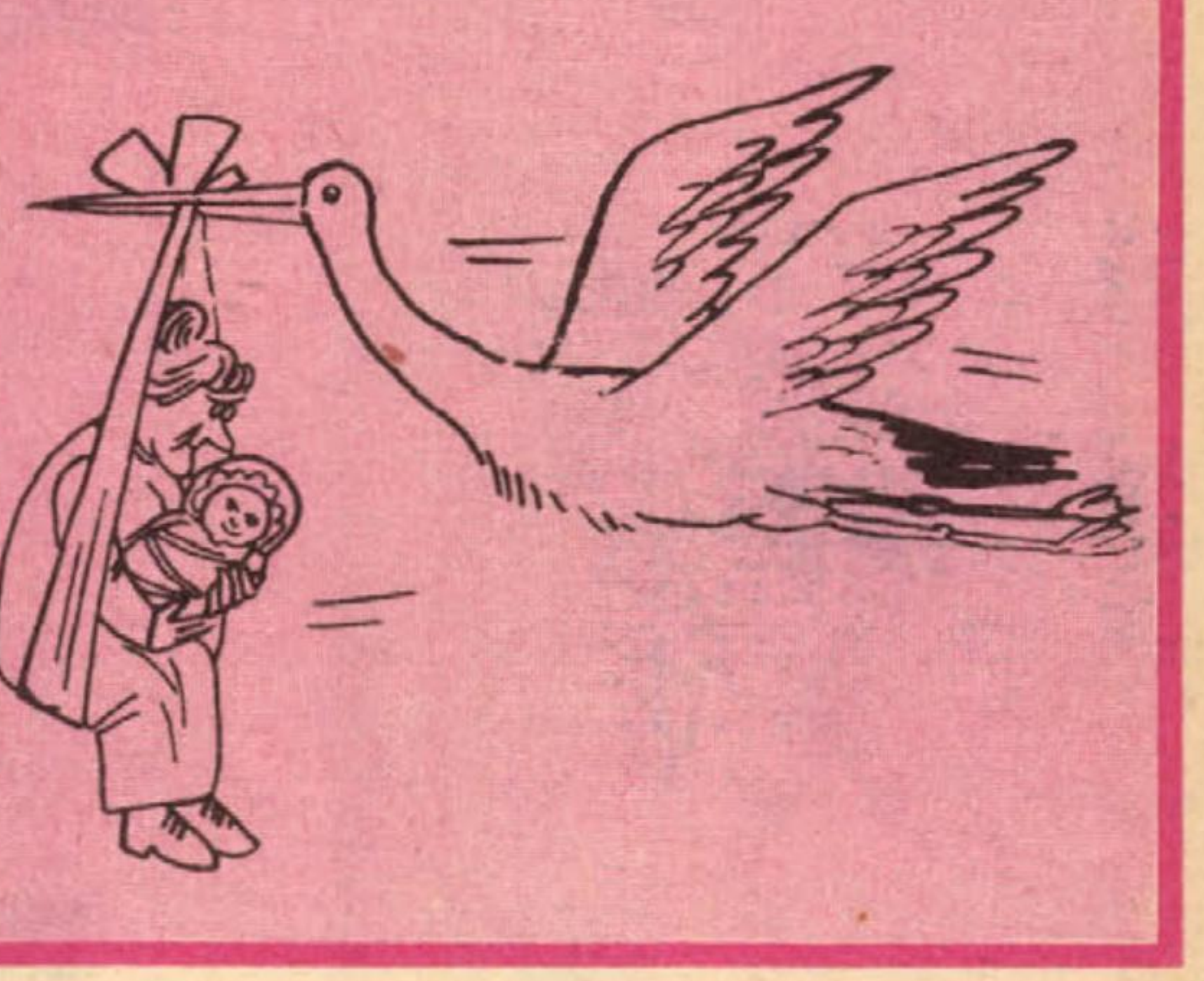

HIRDETÉS

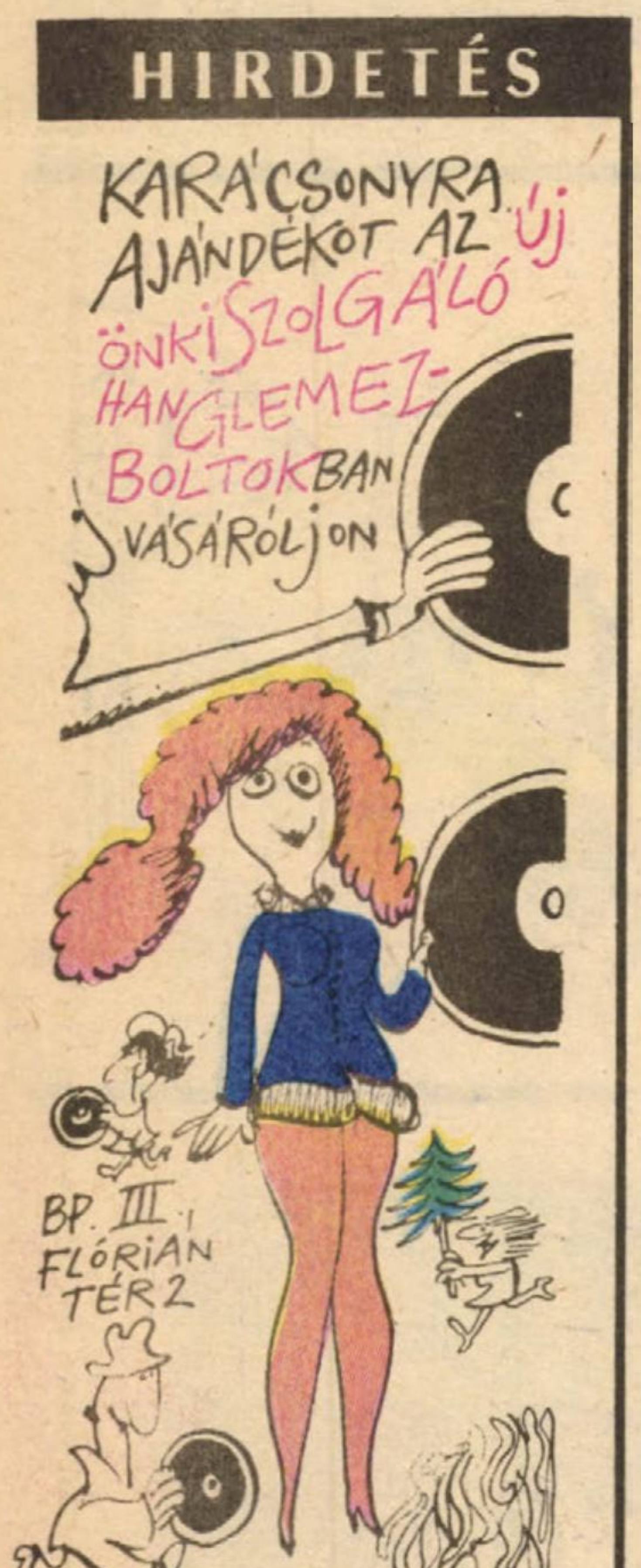

KARÁCSONYRA AJÁNDÉKOT AZ ÚJ ÖNKISZOLGÁLÓ HANGLEMEZBOLTOKBAN VÁSÁROLJON

BP. III FLÓRIÁN TÉR 2

BP. IX KÁLVIN TÉR 10

KERAVILL

ZSÖLLYE

Verebély Ivánt nagyon érdekli a képzőművészet. A múlt héten is ellátogatott egyik fiatal festőnk kiállítására. A vendégkönyv mellett ott állt a művész szép arcú, ragyogó alakú, vállig érő bronzvörös hajú felesége. A kiállítás egyik rendezője odalépett Verebélyhez.

— Tetszik a kiállítás?

Verebély zavartan lapozgatott a katalógusban.

— Hát, kérem ... a férj egy elég gyenge művész, de a felesége nagyon jól fest!

A Bánk bán Thália színházi premierje után Kozák Andrást megvárta egy idős néni a színészbejárónál.

— Gratulálok, művész úr! Nagyon szépen játszotta a Bánk bánt, csak az fájt nekem, hogy a legszebb részt kihagyta belőle ...

Kozák meglepve tiltakozott.

— Nem hagytam ki semmit! Elmondtam én minden szót az utolsó betűig!

A néni megrázta a fejét.

— Nem tévedek én! Ki tetszett bizony hagyni, ami a legszebb benne ... Nem tetszett elénekelni azt, hogy „Hazám, hazám, te mindenem ...”!

Filmszínházaink nagy sikerrel játsszák az Edith Piaf életéről készült francia filmet, melynek főszereplője, Brigitte Ariel, a premierre Budapestre érkezett. A bemutató után a Fészek klubban vacsorázott. Elmondta, hogy háromszáz jelentkező közül választotta ki Casaril rendező a szerepre.

— Mivel igen apró termetű vagyok, féltem, hogy nem felelek meg! De a rendező megnyugtatott: nem baj, ha az életben kicsi, a szerepben legyen nagy!

A jól sikerült vacsora után Ariel beült a reá várakozó autóba, és kis termete a szó szoros értelmében eltűnt az ülésen. Valaki megjegyezte:

— Így könnyű megőrizni az inkognitót!

A rádió egyik stúdiójában idős színészünkkel készített felvételt valamelyik rendezőnk. A hangjáték közepén a rendező leállította a felvételt és kiszólt az üvegfülke utasító mikrofonján a stúdióba.

— Sándorkám, kérlek, ezt a részt nem így gondoltam. Ezt sokkal tempósabban kellene mondani!

A művész tenyeréből tölcsért formálva fordult a rendezőfülke felé.

— Nem értem!

A rendező hangosabban megismételte:

— Így ez nem jó! Gyorsabban mondd!

A művész közelebb ment az üvegfalú fülkéhez.

— Nem értem!

A rendező már ordított.

— Sanyikám! Gyorsabban kérem a szöveget, mert így nem jó!

A művész védekezően mutatott a fülére.

— Nem értem! Mit mondsz?

A rendező lemondóan legyintett és így szólt.

— Jól van, Sándorkám! Így jó, ahogy csinálod!

Az idős művész szája mosolyra húzódott, és fejével könnyedén bólintott.

— Ezt már értem!

Rátonyi Róbert

RAKÉTAKILÖVÉS KIS ORSZÁGBAN

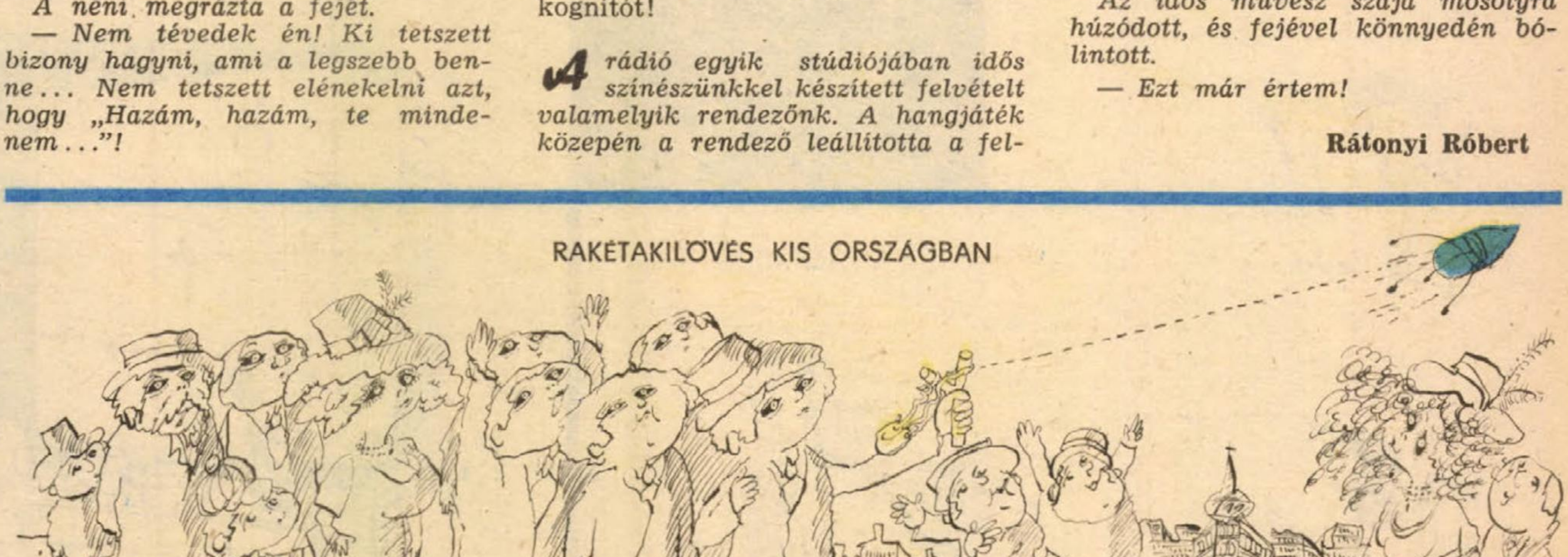

MINDEN ÉTKEZÉSHEZ:
EDAMI
SAJTOT IS!
TEJIPAR

HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS

TÜCSÖK és BOGÁR

A mezőgazdaságban dolgozó gépjárművezetőknek a nyúl, a fogoly, a fácán nem különleges madártani ritkaság: munka közben nap mint nap találkoznak velük a határban, sőt alkalomadtán a konyhára is kerül belő-

Nekünk speciel a nyúl a legkülönlegesebb madártani ritkaságok egyike. De nem is vagyunk a mezőgazdaságban dolgozó gépjárművezetők!

(A Tolna megyei Népújságból ollózta Háry János, szekszárdi olvasónk)

Kellemetlen meglepetések

A Ferencváros újra az élen

Na, a kilencedik kerületben azért elviselik valahogyan!

(A Népszavában észlelte Lénárt Judit)

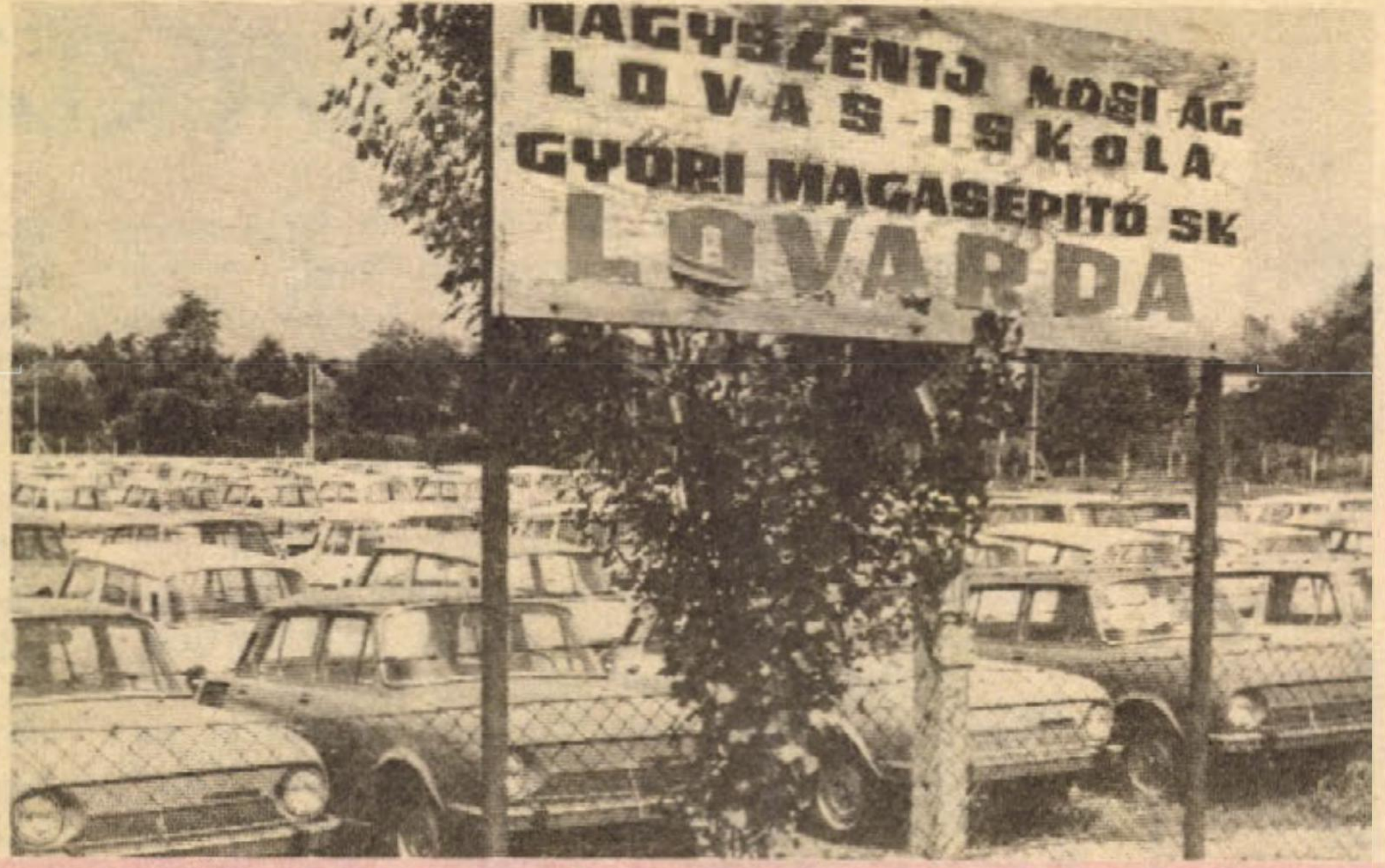

Stimmel. Itt parkíroznak a lóerők.

(A Kisalföld c. lapban fedezte fel Pintér Tibor, győri olvasónk)

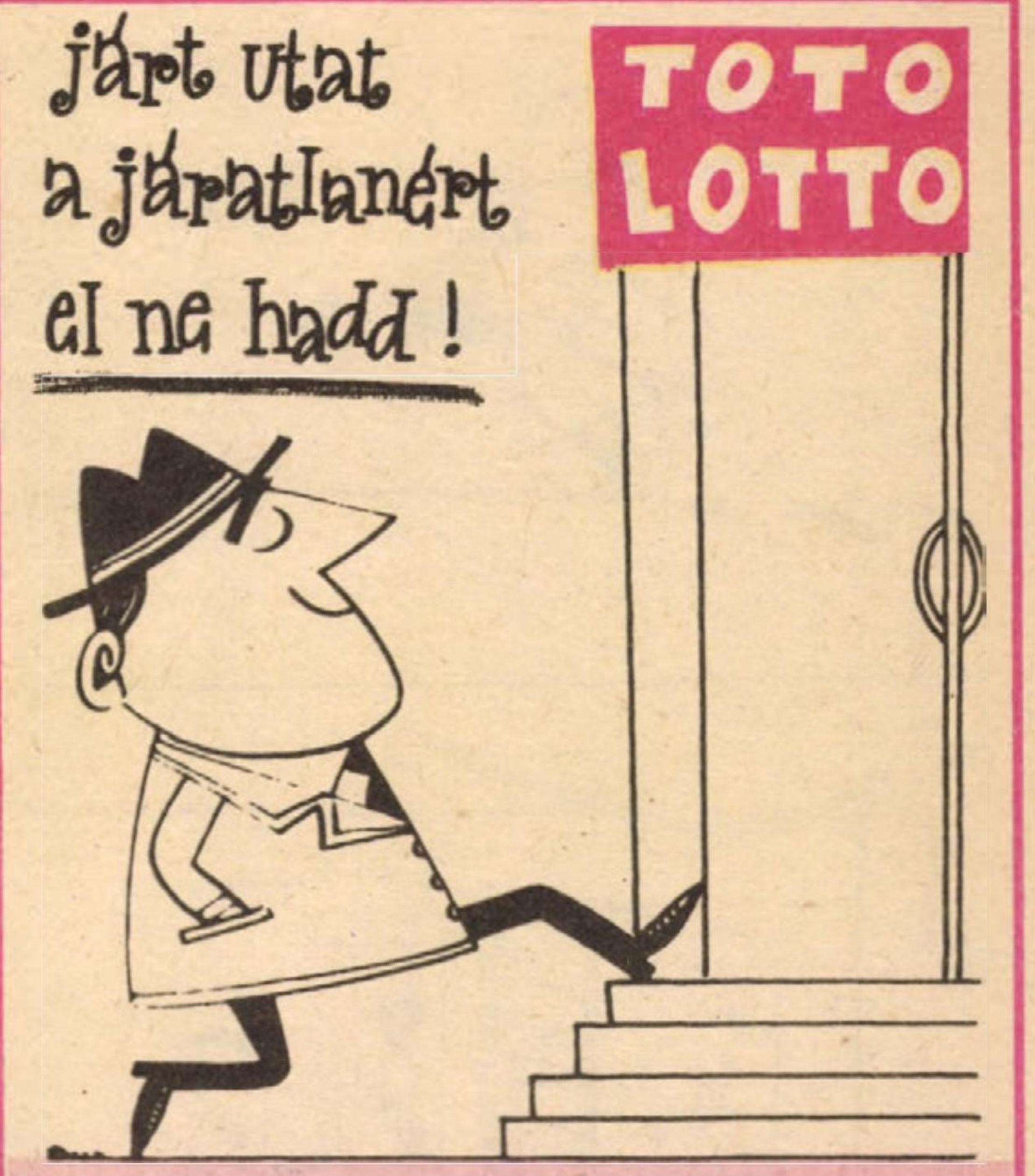
járt utat a járatlanért el ne hadd!
TOTO LOTTO

... mert kitör a haddelhadd!

(A Jó utat című autós zsebkönyvben fedezte fel a 41. sz. Ruhatisztító kollektívája)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

TRIBÜN

John Bond, a Norwich City menedzsere végignézte a Tottenham—Bristol mérkőzést. Meccs után néhány újságíró a véleményét kérdezte.

— Nem értem a szurkolókat — hangzott a válasz. — Hogyan képes valaki egy ilyen pocsék mérkőzést kibírni a tribünön. Lehet, hogy jól megfizetik őket érte?

Nem is rossz ötlet!

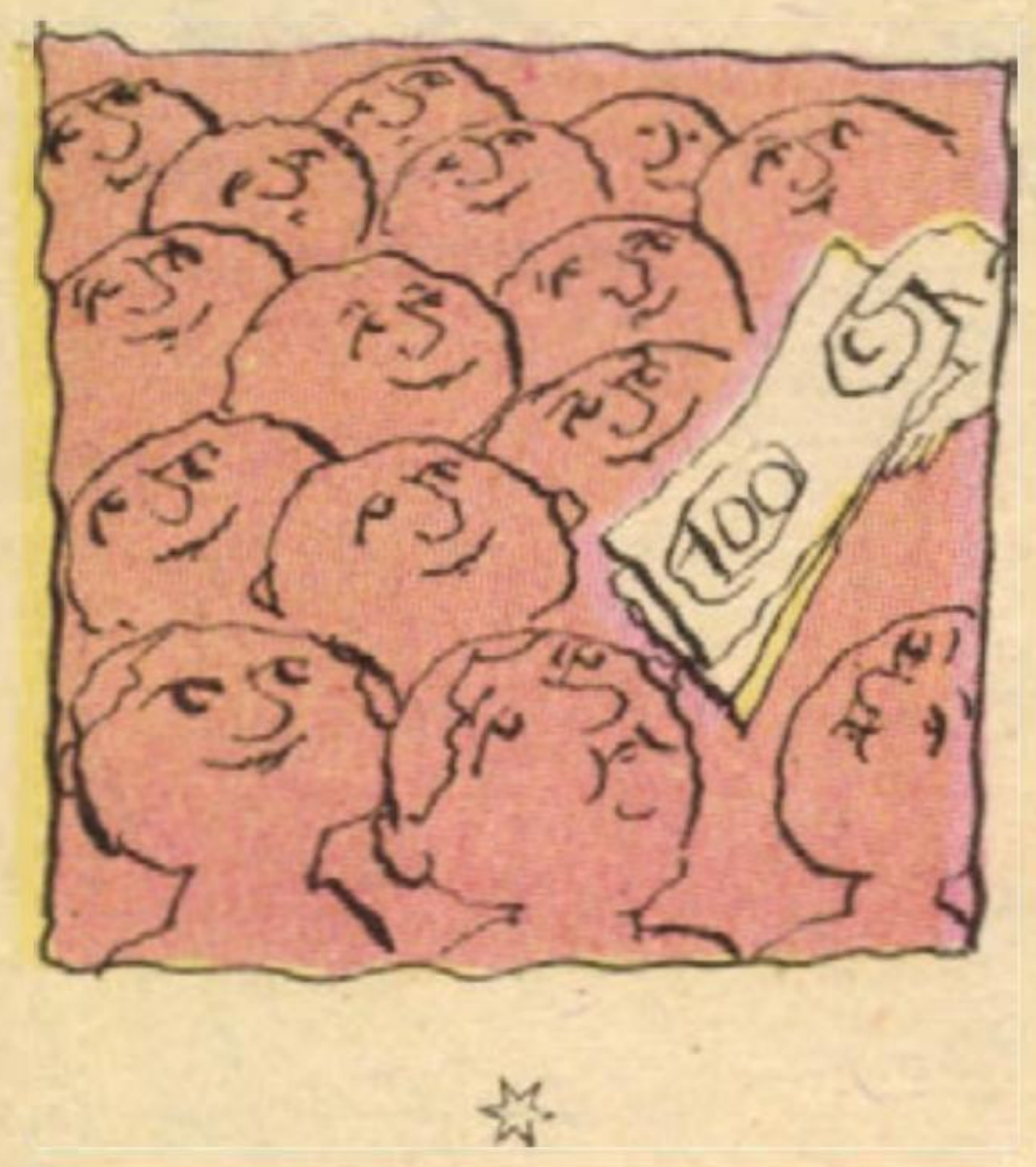

☆

Érdekes idézetre bukkantunk a nyugatnémet távfutók „Spiridon" című magazinjában.

„A lustaság a test ostobasága, az ostobaság a szellem lustasága."

Johann Gottfried Seume mondta. Ami meglepő: 1806-ban . . .

Nem! — mondta nagy nyomatékkal Max Merkel, a keresetlen modoráról ismert mester, amikor technikai vezetőnek hívták az osztrák válogatott mellé. — Semmiképpen sem vállalom. Az osztrák szövetség ernyedt emberek jóléti társasága. Élvonalbeli labdarúgónak lenni pedig — nyugdíj a nyugdíj előtt.

Ausztriában.

☆

Bobby Charltont, az 1966-os angol aranycsapat csillagát baráti társaságban agyba-főbe dicsérték. Hogy micsoda remek játékos is volt ő annak idején.

Charlton végighallgatta a szöveget, aztán fanyar mosollyal Sydney Harrist idézte:

— A történelem jó része pletyka, amely szépen tudott megöregedni.

(p. p.)

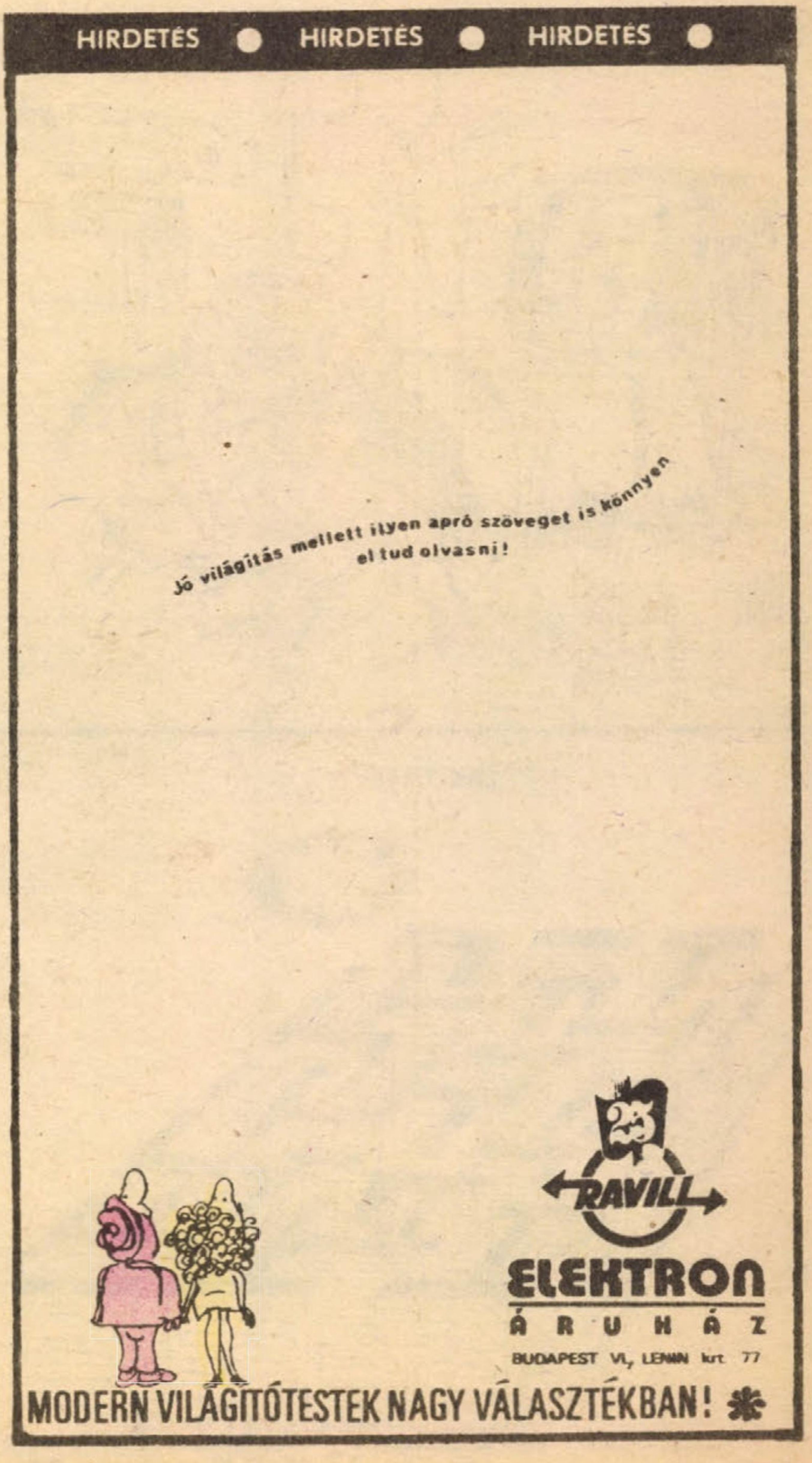
HIRDETÉS ● HIRDETÉS ● HIRDETÉS ●

Jó világítás mellett ilyen apró szöveget is könnyen el tud olvasni!

RAVILL
ELEKTRON
ÁRUHÁZ
BUDAPEST VI, LENIN krt. 77

MODERN VILÁGÍTÓTESTEK NAGY VÁLASZTÉKBAN!

MINDENT AZ IDEGENFORGALOMÉRT!

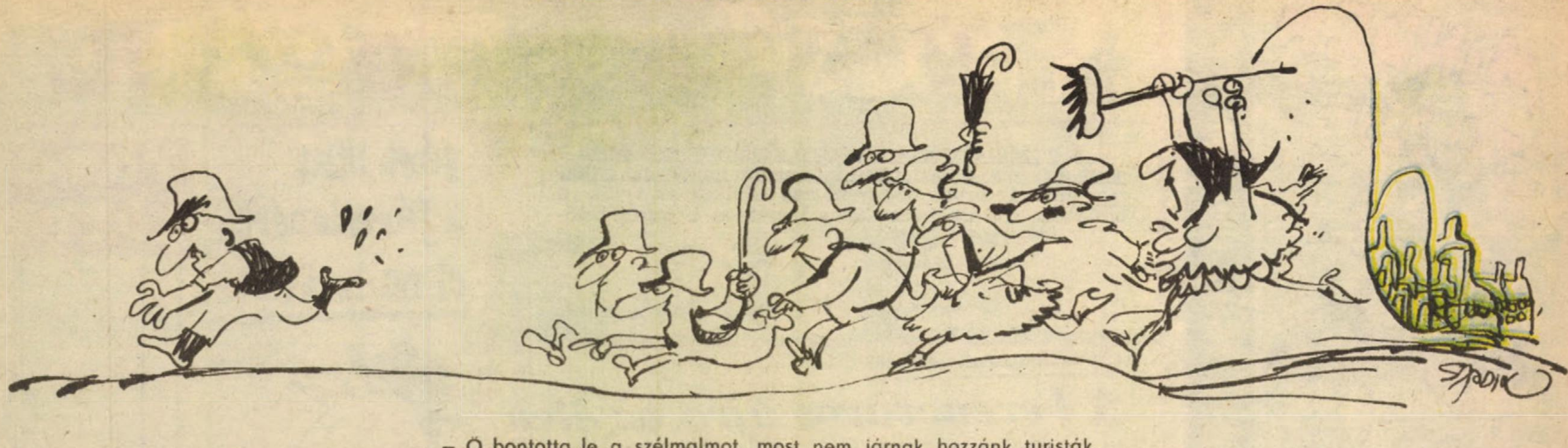

– Ö bontotta le a szélmalmot, most nem járnak hozzánk turisták.

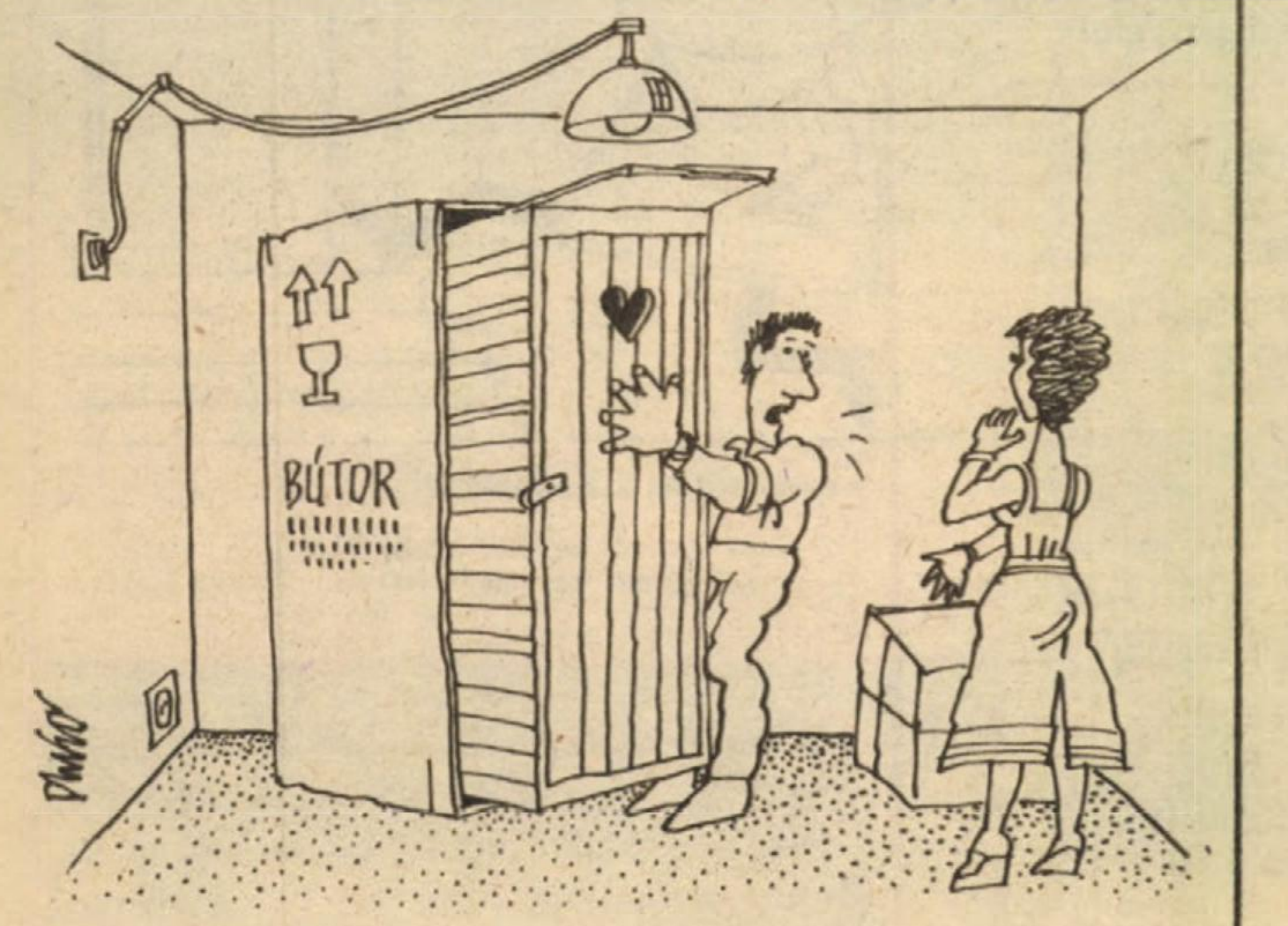

– Drágám, te rendeltél parasztbútort?

VÁRTÁK

Írni akartam, de nem jött ötlet a szemembe. Így hát elhatároztam, hogy elmegyek Falsettóékhoz. Útban hozzájuk, a Rezgővégi úton, szembetalálkoztam régen látott ismerősömmel, Csipesz Zuárddal.

— Mit csinálsz mostanában? — faggattam.

— A Csellózó Műveknél vagyok — mondta —, az ajtófélfa-gyártási osztályon.

— Úgy hallottam, ott egész jól fizetnek.

— Tűrhetően. Van egy kis spórolt pénzünk is, és épp most kaptam jutalmat is.

— Szóval jól élsz. Kocsi, nyaraló van?

— Nincs. Mi másra spórolunk — mondta és közelebb hajolt hozzám: — VÁRTÁK!

— Mi van? — kérdeztem.

— Nem hallottál még a VÁRTÁK-ról?

— Lehet, hogy ez súlyos mulasztás a részemről, de még nem.

— A VÁRTÁK arra való, hogy a halálod után is emlékezzenek a nevedre. Egyszerűen arról van szó, hogy mi nemes célokra kívánjuk költeni a pénzünket, nem pedig elherdálni. Városokat Támogatók Klubja — ez a VÁRTÁK. Ha tagja lesz valaki, annak emléke örökké fennmarad. Aki egy kicsit is ad magára, az kikeres Magyarország térképéről egy magánszemély által még nem dotált várost és megállapodik a tanácselnökkel. Nem árt, ha az illető város neves művész szülőhelye volt. A Csipesz-alapítvány például nagy festőnk, Kőszívó Kosca Kond szülőföldjén, Lórugasdon van. Halálom után minden évben Csipesz-emlékkiállítást fognak ott rendezni. Az emberek majd sóhajtoznak: „Igen, ez a Csipesz, ez volt valaki!”

— Még meggondolom, hogy belépek-e közétek. Addig mindenesetre kimegyek a békásmegyeri lakótelepre, ismerőseimhez, Falsettóékhoz parkettát púptalanítani.

— Hát azt meg minek? — rökönyödött meg.

— Hogy a nevemre a halálom előtt is emlékezzenek.

Galla Miklós

HÁTTÉR-TELEVÍZIÓZÁS

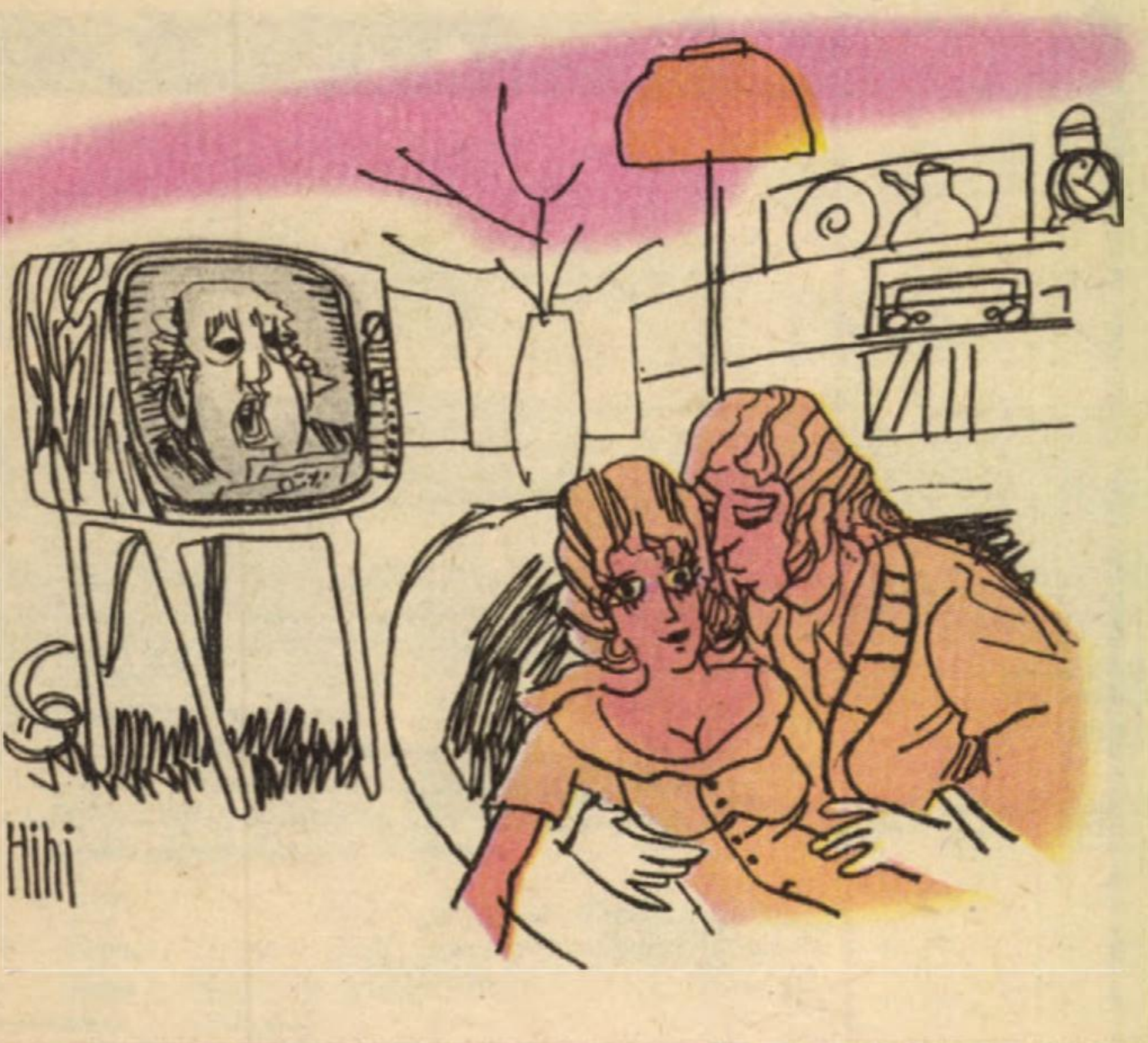

LAKÓTELEP

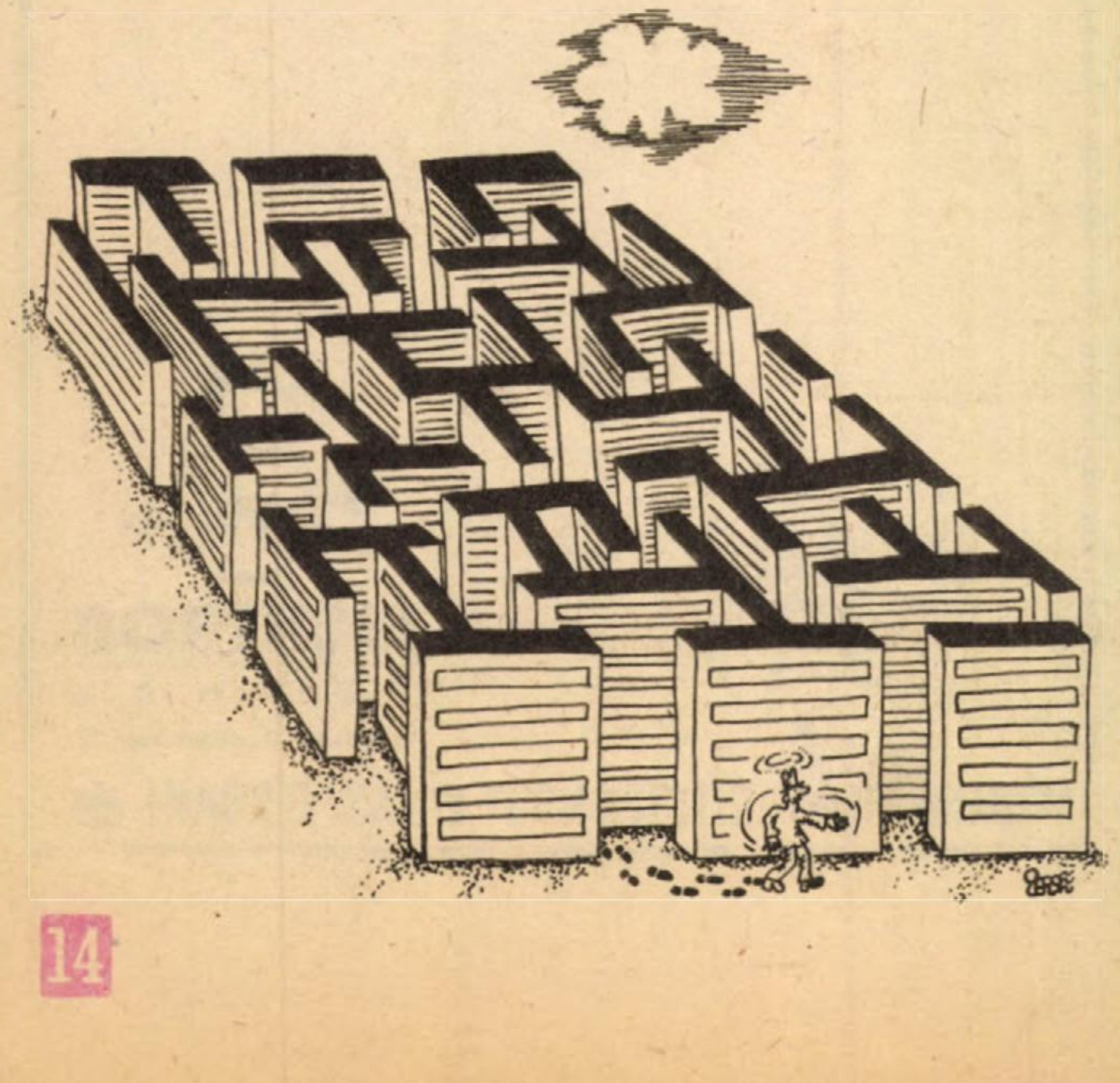

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Fekete odalép hivatali kollégájához, Fehérhez:

— Fogadd őszinte részvétemet!

— Miért? Mi történt? — kérdi ijedten Fehér.

— A feleségem új kosztümöt csináltatott és most ment megmutatni a te feleségednek!

* * *

Két filmrendező beszélget egy harmadikról:

— A filmjét megvette egy légitársaság és a Párizs—New York közötti repülőgépen vetítik az utasoknak. A fiú úszik a boldogságban!

— Azt elhiszem! Ez az első alkalom, amikor a nézők nem hagyhatják el vetítés közben a termet!

A SZEMTELENSÉG TETEJE

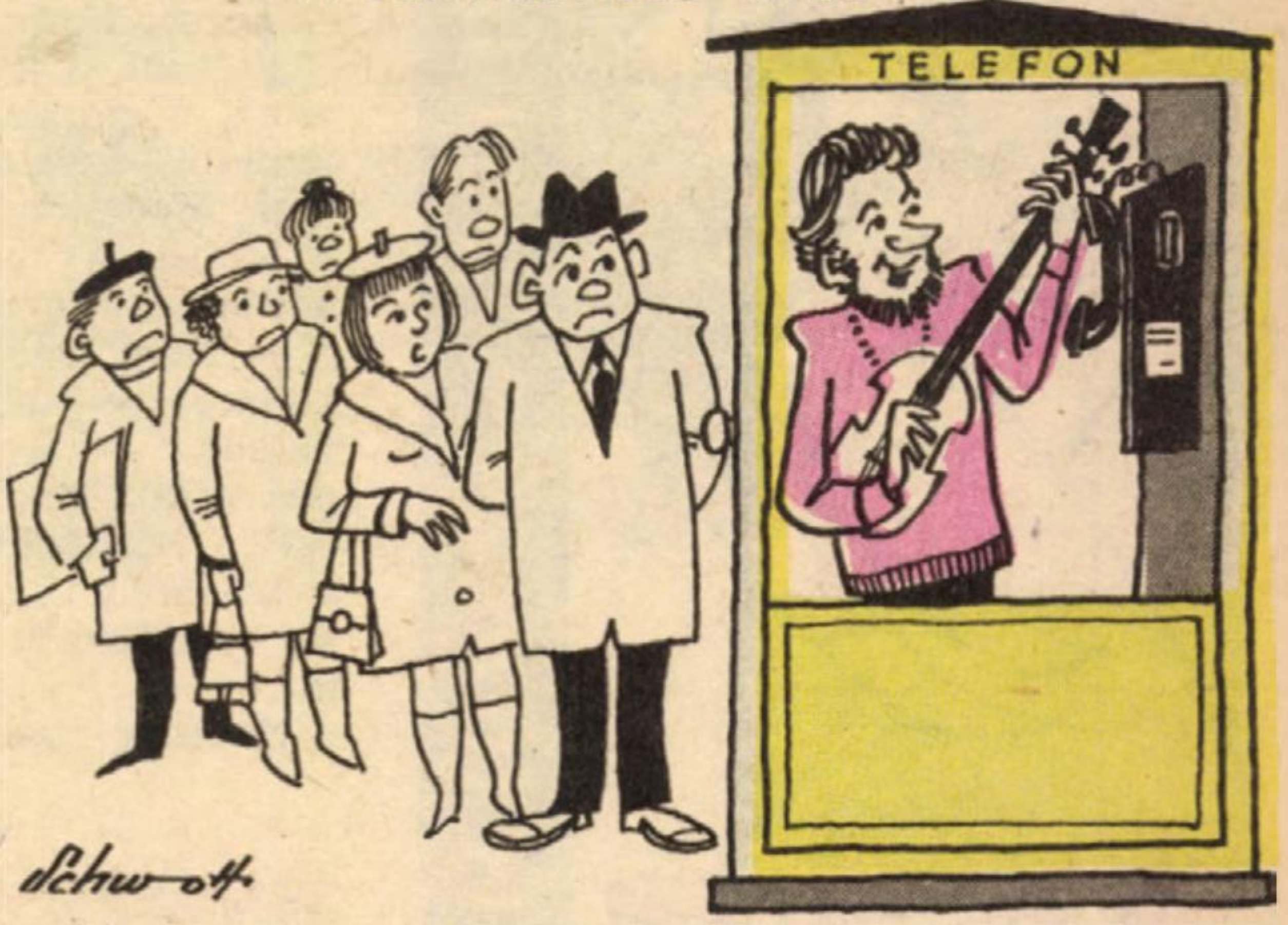

– Most pedig elénekelem a kedvenc táncdalodat, szívecském . . .

MEGELŐZŐ KARBANTARTÁS

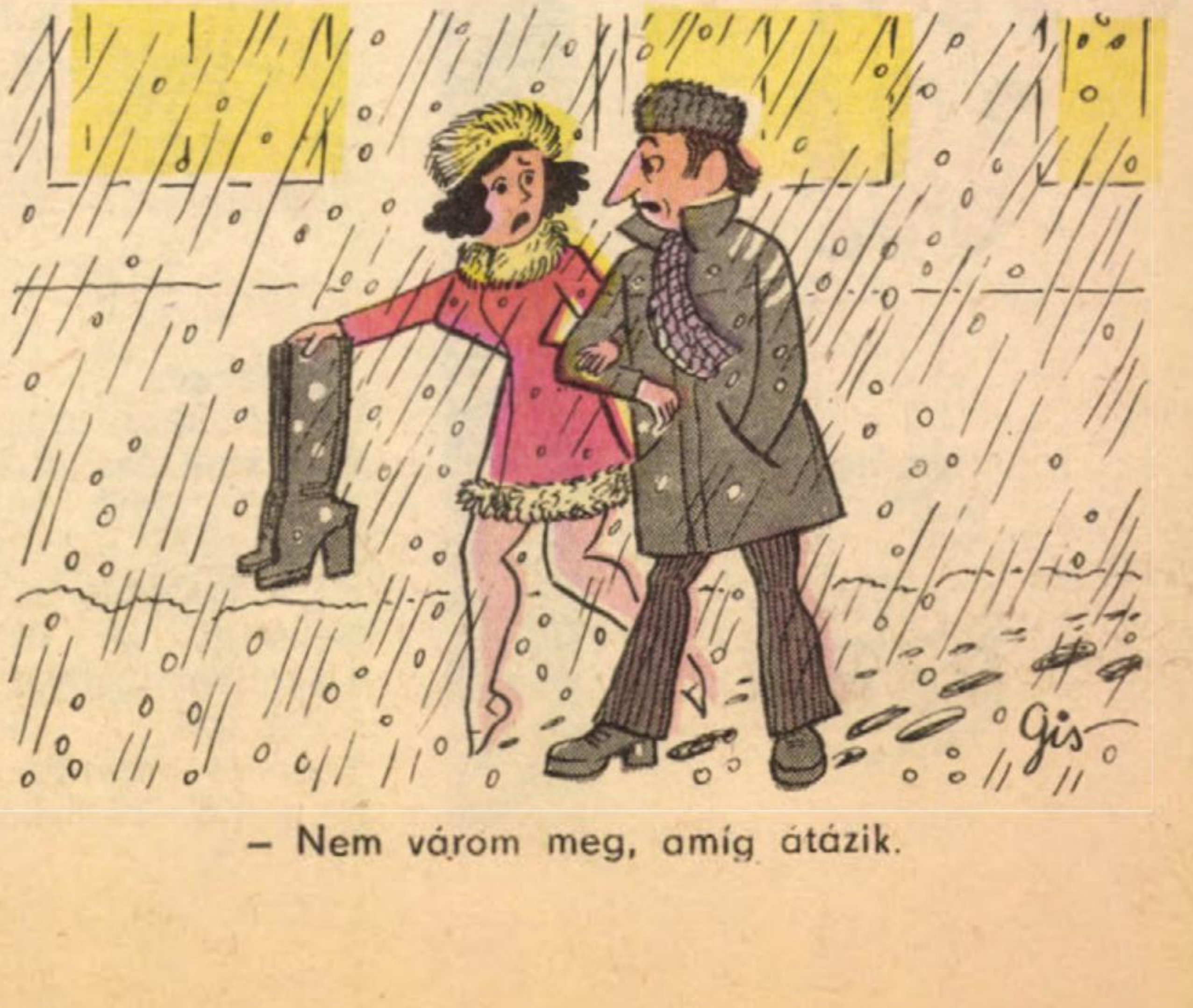

– Nem várom meg, amíg átázik.

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA LXXXIV.

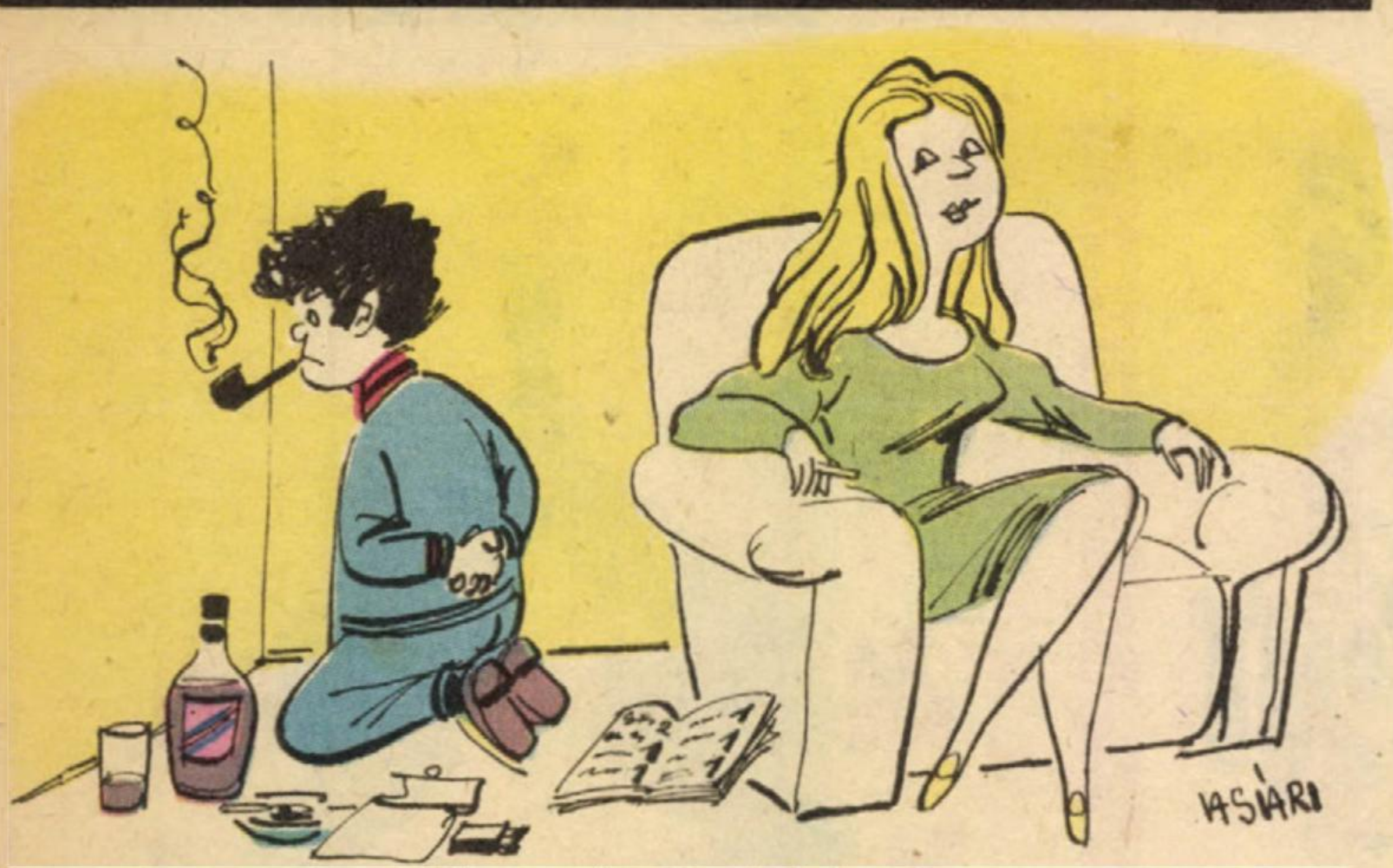

„Tragédiának nézed? nézd legott
Komédiának s mulattatni fog." *(Madách)*

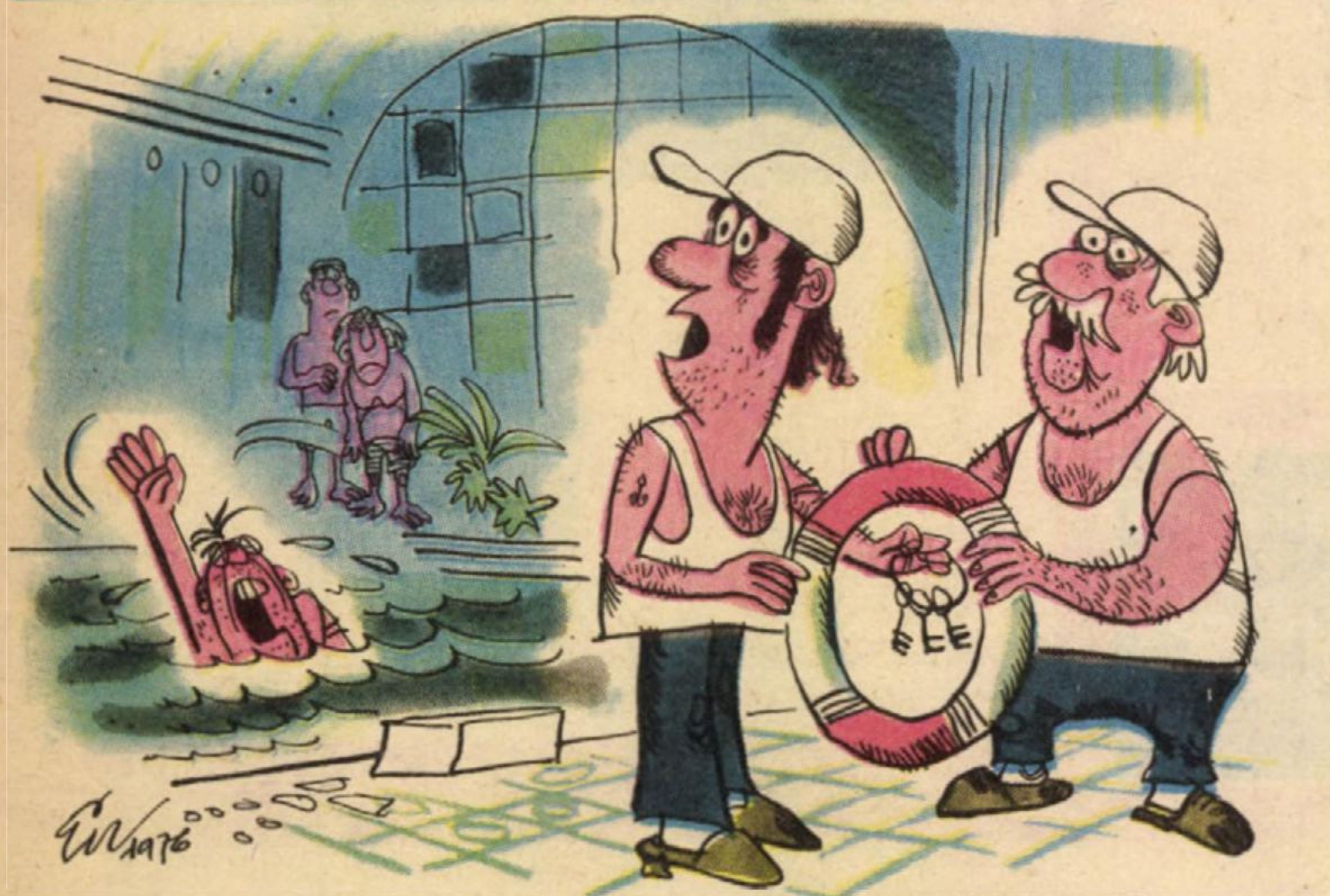

– Mit kiabál! Nem látja, hogy műszakváltás van?!

ELKÉNYEZTETETT GYEREK

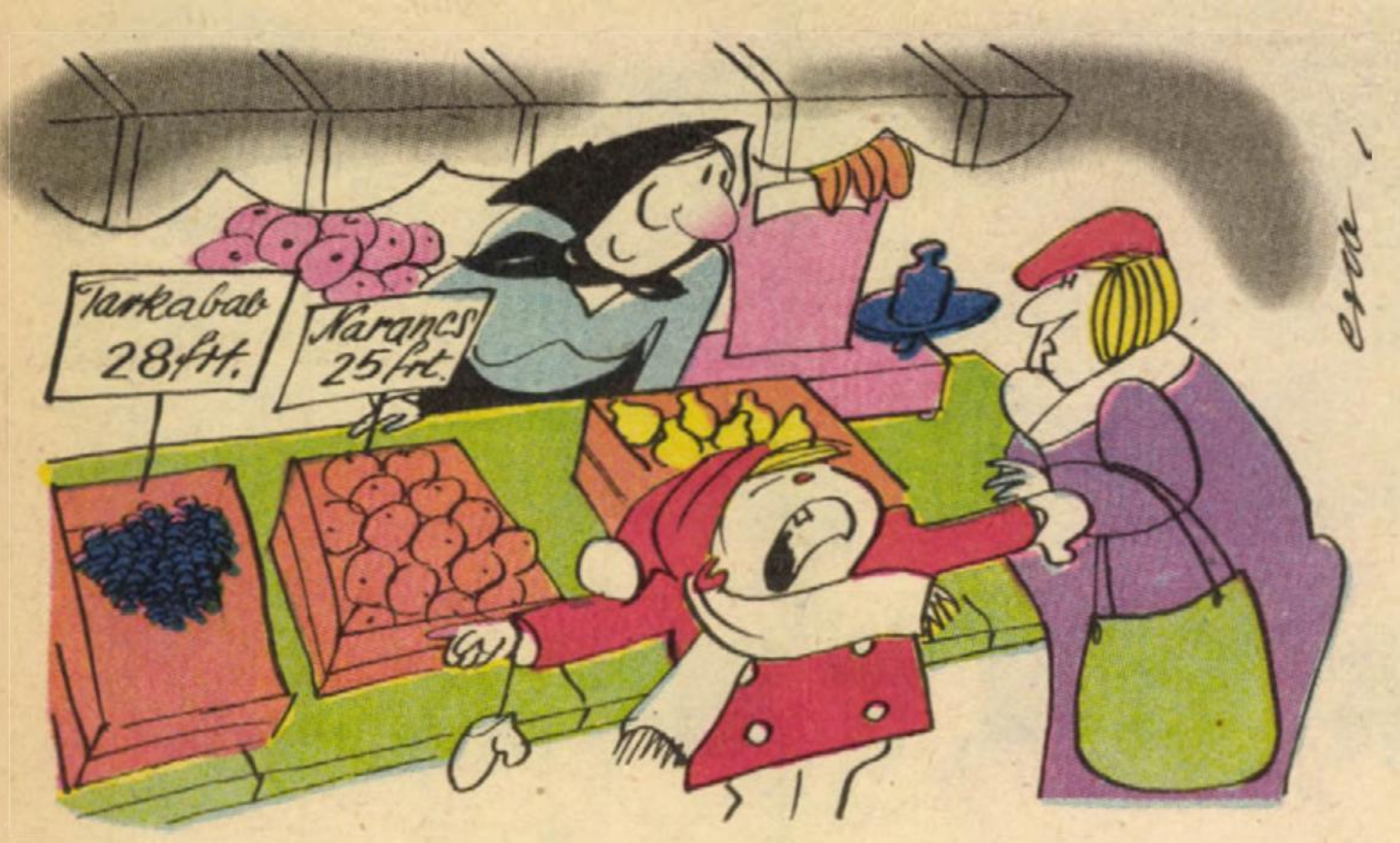
Tarkabab 28 Ft.
Narancs 25 Ft.

– Nem kérek narancsot, nekem babot vegyél!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Az egyik híres filmsztárt megkérdezték, mi a véleménye a nők és a férfiak intelligenciája közötti különbségről.

— Lehet, hogy a férfiak intelligensebbek — felelte. — De én még sose hallottam, hogy egy nő hozzáment volna egy buta férfihoz csak azért, mert annak szép lába van...

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220
*
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. ¼ évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
76.2308/2-51 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

CIVAKODÁS UTÁN

Klovácsné találkozik a szomszédasszonyával, akinek a szeme alatt hatalmas kék folt van. — Honnan származik az ütés? — érdeklődik Klovácsné kíváncsian. — A férjemtől — hangzik a felelet. Klovácsné erre felháborodottan kérdi: — Vízszintes 1. — Függőleges 1. — válaszolja nyugodtan a másik. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb december 20-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Földrész
14. Durva szitához hasonló eszköz
15. V. O.
16. Pl.: hozzáér a kezével
18. Női név
20. Ősrégi török város, egy ideig Rákóczi Ferenc tartózkodási helye volt (mai neve: Edirne)
23. Zománc
24. ... vig (női név)
25. Szekér alkatrésze
27. Fordított névelő
28. Jóízű, rövid történet
32. Az eső, amikor alig esik
35. Rádióműsor-közvetítés
36. Ítéletvégrehajtás eszköze
37. Nem egykönnyen változtat nézetet
38. A magyar kártya egyik lapja
41. A pokolban is az (a szólásmondás szerint)
42. A magyar nép történetének egyik legnagyobb alakja
45. Baklövés, felsülés
47. Az élet motorja
48. Dal a kicsinek, Noxyron a nagynak
50. Az óegyiptomiak szent bikája volt
53. Kanalazható
54. Mai irodalmunk egyik markáns egyénisége (György)
56. Csekély hosszúságú
58. Hosszúság rövidítése
59. O. K.
60. Iráni nyelvű nép
63. Után — németül
64. Lángra lobbant
65. Több vizenyős süllyedékterület neve hazánkban
67. Egy farmernadrág „neve"

FÜGGŐLEGES

2. Építésügyi Minisztérium
3. Felülvizsgál — ismert idegen szóval
4. Uralkodó ülőhelye
5. A nikkel jele
6. Helyesen írva: ekképp
7. Az erős gúny jelzője
8. A leggyakrabban elvesztett tárgy
9. Nép az ókorban
10. Y. S.
11. Az elem legkisebb része
12. Magyar megye (és szobrászművész)
17. Jószagú
19. Piramisairól nevezetes egyiptomi város
21. A közbiztonság őre
22. Áldását adja valamire
23. Rákóczi Ferenc híres vezére
26. Kettős mássalhangzó
29. K. S. D.
30. Goncsarov regényének címe és főhőse
31. A Dunába ömlik
33. Búcsút int
34. „Mint vendég"
39. Statisztikák lényegét teszik
40. Egy tenger neve
43. R. Z.
44. A gerle népies neve
45. B. T. L.
46. Európa legnagyobb tava
49. Hasznavehetetlen holmi
51. Ízzé-... zúzza
52. S. R.
55. Veszteség — névelővel
57. Beismeri tettét
61. Betűjelzés a rádió egyik gombja alatt
62. D. É. Z.
64. Csekélységem
65. Ízesítő
66. Tiszteletbeli

1 M	2 E	3 R	4 T	5 N	6 E	7 M	M	8 E	9 G	10 Y	11 A	12 Z	O	N
13 A	M	E	R	I	K	A	■	14 R	O	S	T	A	■	N
J	■	15 V	O	■	16 É	R	17 I	N	T	■	18 O	L	19 G	A
20 D	21 R	I	N	22 Á	P	O	L	Y	■	23 E	M	A	I	L
24 H	E	D	■	L	■	■	25 L	Ö	26 C	S	■	■	27 Z	A
28 A	N	E	29 K	D	30 O	31 T	A	■	32 S	Z	33 E	34 M	E	Z
35 A	D	Á	S	■	36 B	[illegible]	T	O	■	37 E	L	V	H	Ü
38 Z	Ö	L	D	39 A	L	S	O	■	40 E	■	K	■	■	G
41 U	R	■	■	42 D	Ó	Z	S	A	G	Y	Ö	43 R	44 G	Y
R	■	45 B	46 L	A	M	A	■	■	E	■	47 S	Z	I	V
48 A	49 L	T	A	T	O	■	50 Á	51 P	I	52 S	Z	■	53 L	É
54 M	O	L	D	O	V	55 A	■	O	■	56 R	Ö	57 V	I	D
58 K	M	■	59 O	K	■	60 K	61 U	R	62 D	■	63 N	A	C	H
i	■	64 É	G	■	65 S	Á	R	R	É	66 T	■	67 L	E	E
J	Ö	N	A	K	O	R	H	Á	Z	B	Ó	L	■	Z

UTCAI KALAND

című keresztrejtvényünk megfejtése:

Képtelen vagyok lerázni szegényt, már egy órája megy előttem.

100—100 forintot nyert:

Szabó Józsefné, 4090 Polgár, Bútorbolt.
Kiss János Istvánné, 1094 Bp., Liliom u. 32.
Monostory Imre, 2316 Tököl, Fő u. 101.

A nyereményeket postán küldjük el.

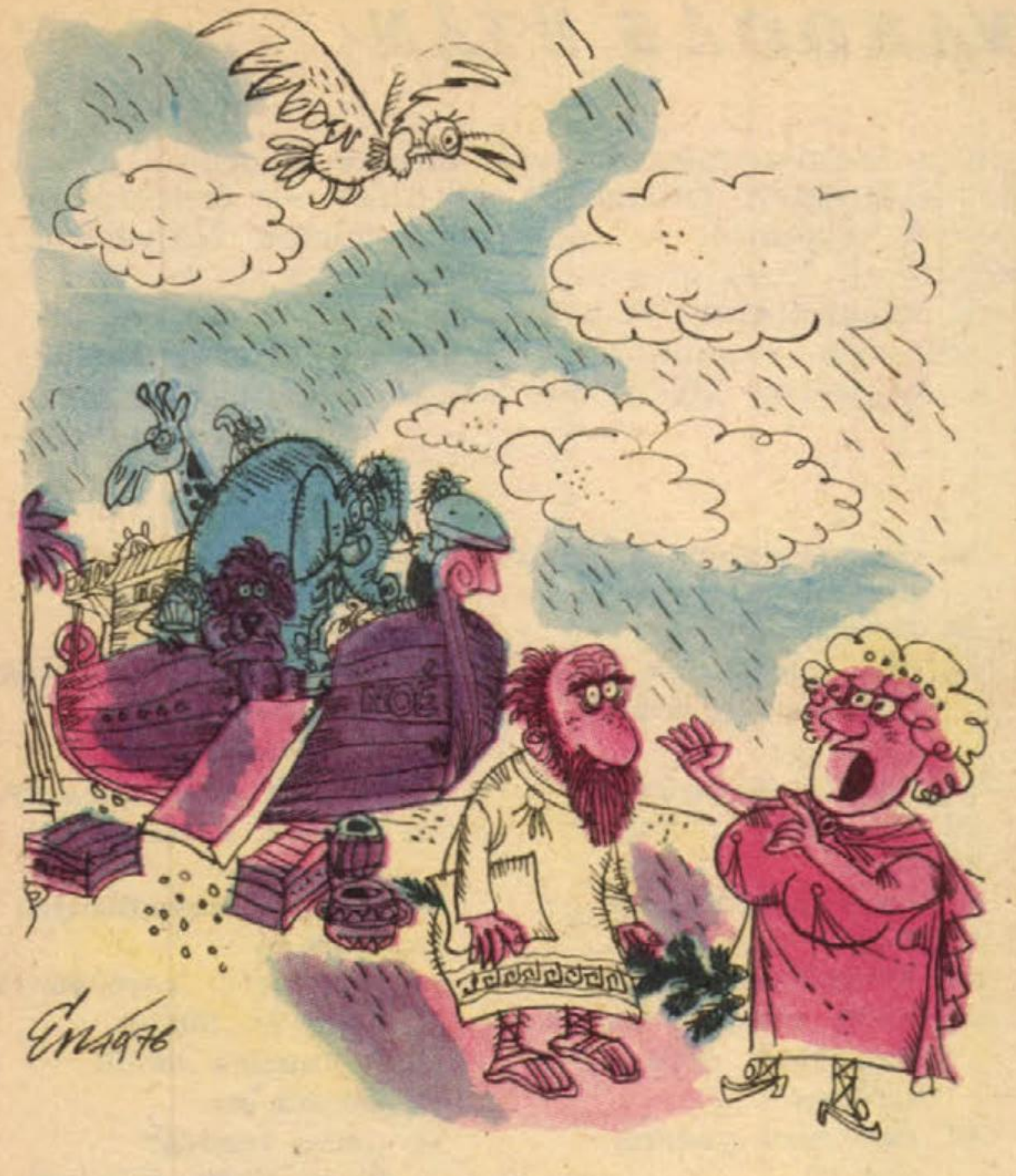
NOÉ
Érsek 1976

– Minek hoztál annyi húst, mondtam, hogy nem hívunk vendégeket az ünnepekre...

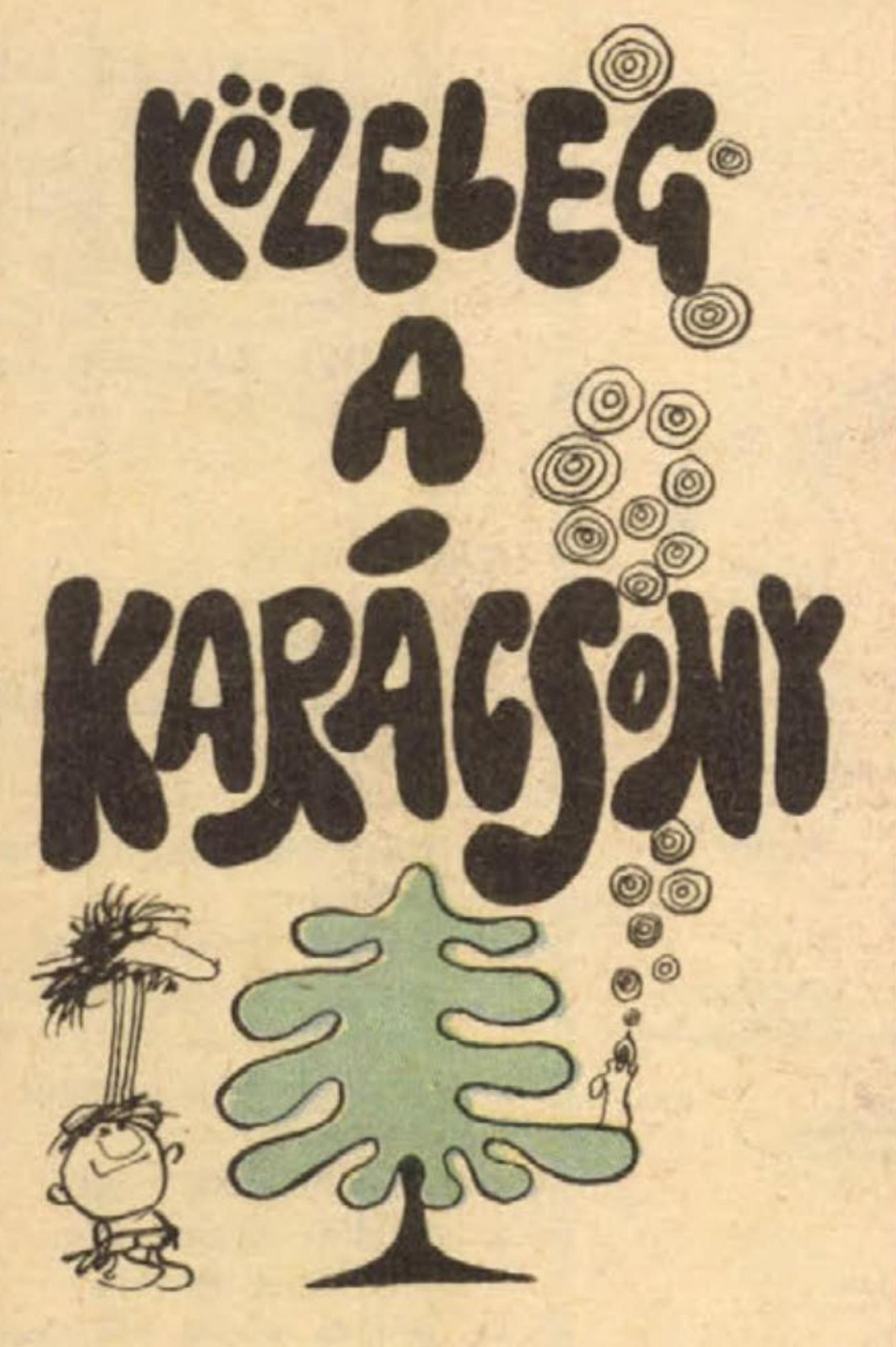
KÖZELEG
A
KARÁCSONY

ÜNNEPI CSÚCSFORGALOM

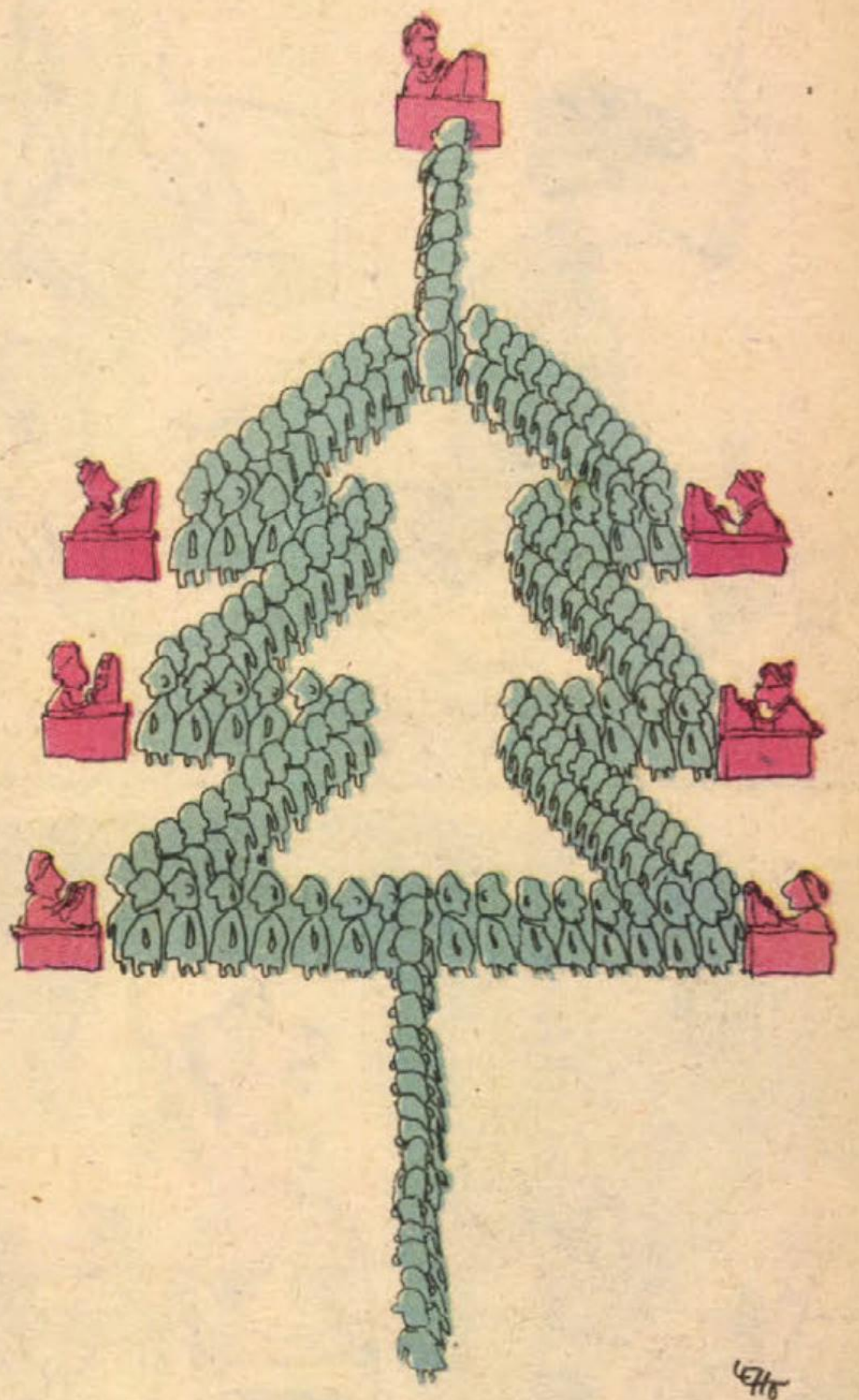

KERESKEDELMI SZAKKÖZÉPISKOLA

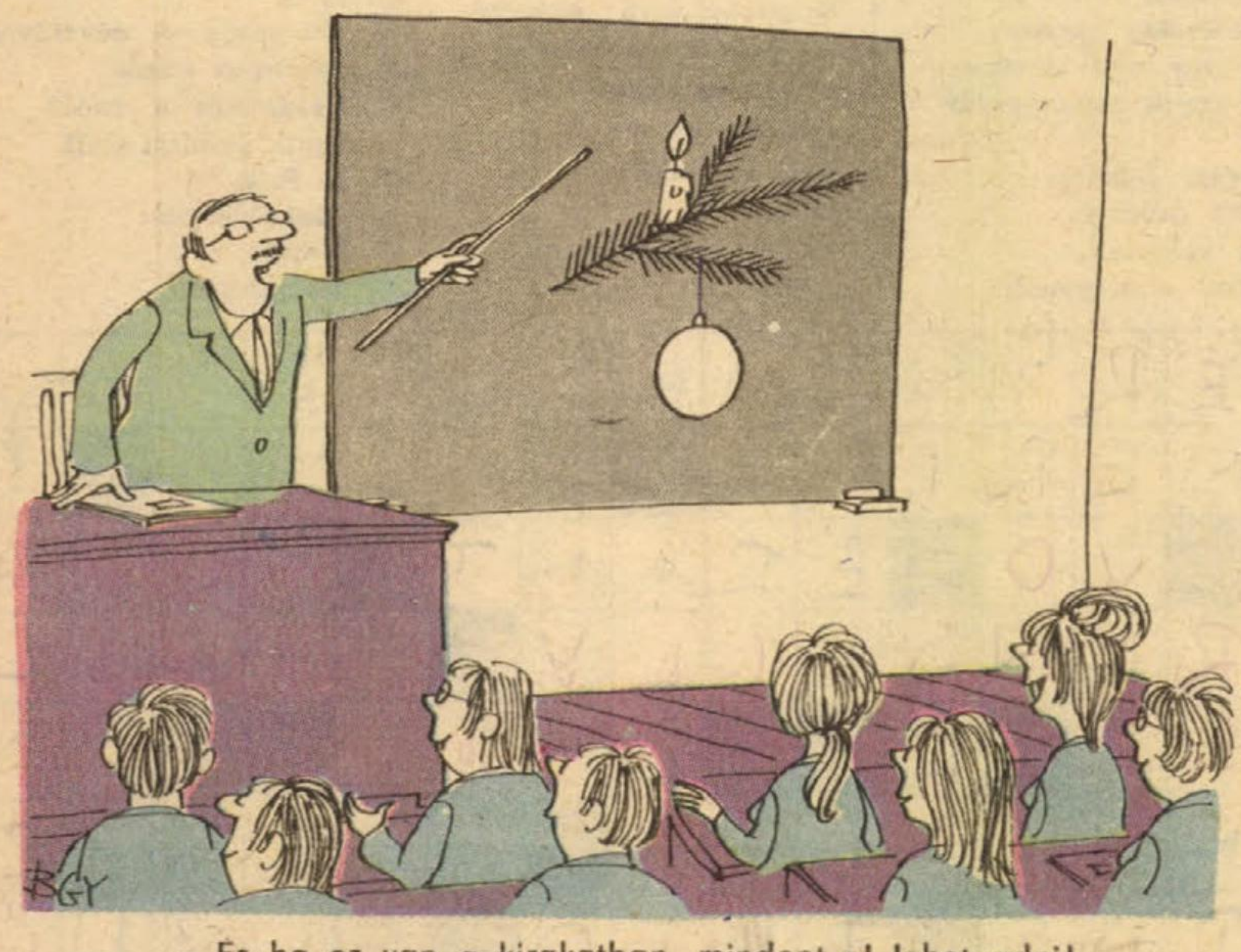

– És ha ez van a kirakatban, mindent el lehet adni!

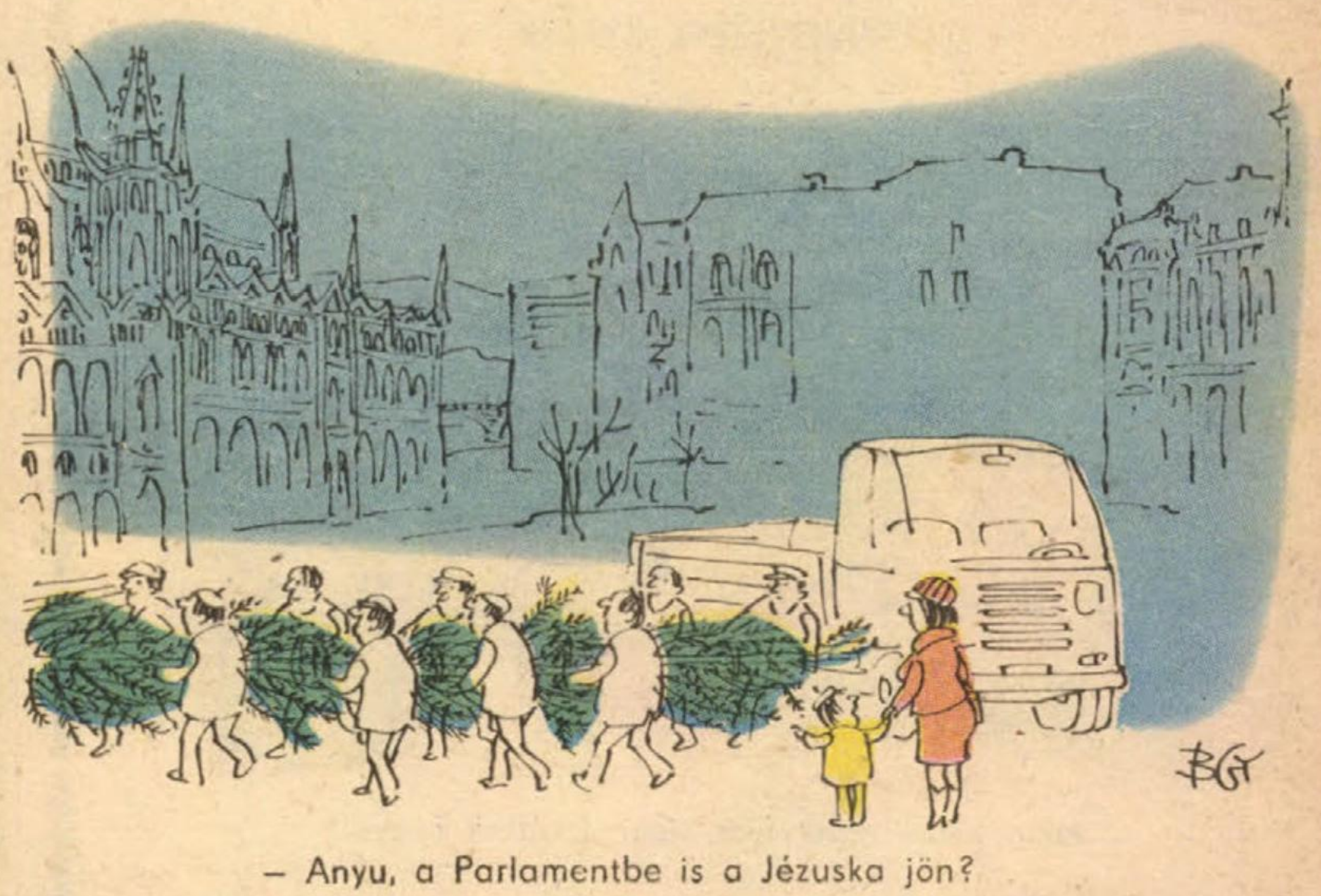

– Anyu, a Parlamentbe is a Jézuska jön?

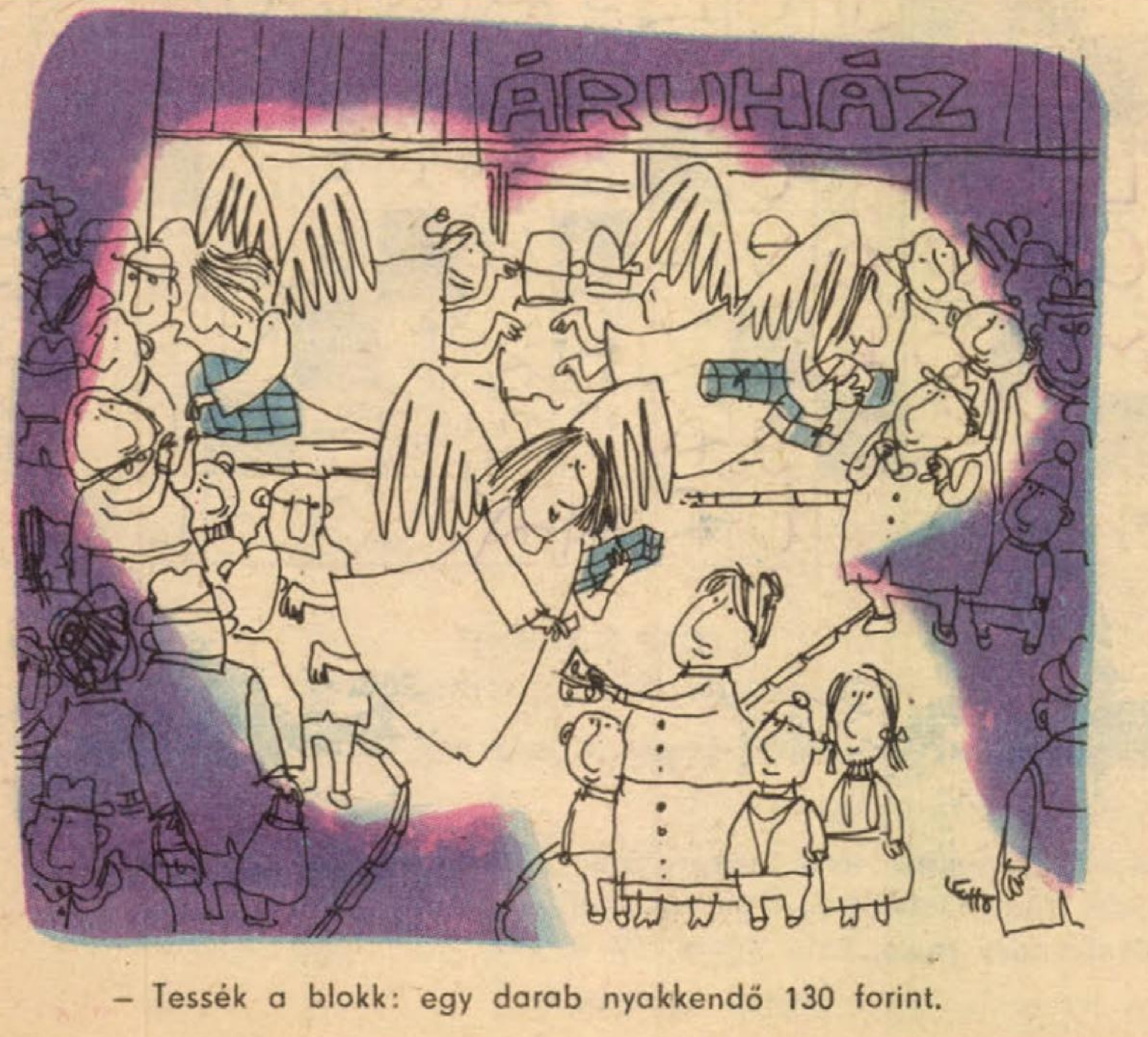

– Tessék a blokk: egy darab nyakkendő 130 forint.

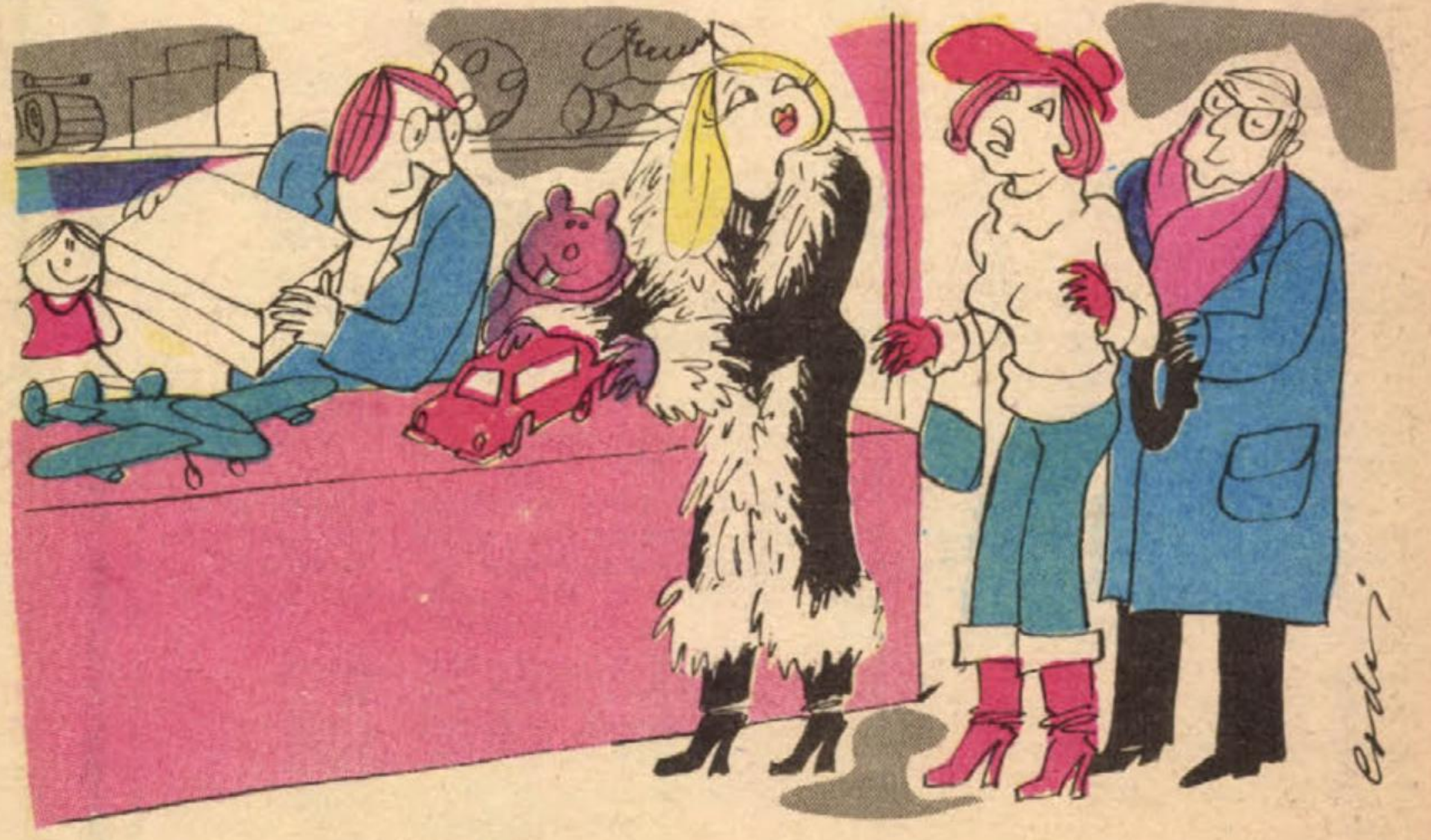

– Te pszichológus nélkül jössz játékot vásárolni a fiadnak?